

T.C.
SIVAS VALİLİĞİ
İL KÜLTÜR ve TURİZM MÜDÜRLÜĞÜ

Kaf Dağı'ndan Yıldız Dağı'na Sivas Masalları

SIVAS
İL Kültür ve Turizm Müdürlüğü

Sivas 2021

Sivas
temel
e s e r

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın desteği ile hazırlanan bu projenin içeriği hiçbir surette Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın görüşlerini yansıtmamakta olup, içerik ile ilgili tek sorumluluk masal yazarlarına aittir."

**KAF DAĞINDAN YILDIZ DAĞI'NA SİVAS MASALLARI
SİVAS 1000 TEMEL ESER**

No: 47

ISBN

Yayın Kurulu

Prof. Dr. Recep TOPARLI
Prof. Dr. Ahmet BOZDOĞAN
Prof. Dr. Erdal ESER
Doç. Dr. Abdullah KAYA
Dok. Öğr. Dr. Doğan KAYA
Dok. Öğr. Dr. Berat DEMİRCİ
Müjgân ÜÇER
Av. Halûk ÇAĞDAŞ
Mehmet ŞARKIŞLA
İsmail Hakkı ACAR
Faruk ABURŞU
A.Necip GÜNAYDIN
A.Mahir PEKŞEN
İbrahim YASAK

Editör

Teoman KARACA

Tashih

Hünkâr Kayhan ÖZDEMİR

Baskı

Es-Form Ofset

İletişim

İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü
Muhsin Yazıcıoğlu Kültür Merkezi/ SİVAS

Telefon: 0 346 223 59 08

Belgegeçer: 0 346 223 92 99

Elektronik Posta: iktm58@ktb.gov.tr

www.sivas.ktb.gov.tr

Yazılan masal metinlerindeki telif hakkı sorumluluğu yazarlara aittir.

Salih AYHAN
Sivas Valisi

TAKDİM

İnsanlık tarihine doğru bir yolculuk yaptığımızda karşımıza hiç şüphesiz ki kitap medeniyeti çıkar. Bu yolculuğu ister düne, tarihin ilk dönemlerine doğru yapalım isterse gelecek yüzyılların ötelere doğru yapalım, önümüze çıkacak olan gerçek, kitap medeniyetidir. Çünkü kitap bilginin, bilimin, keşfin, insanı ve yaşadığı coğrafyayı hep daha üst seviyelere çıkaracak olan temel dinamiğin kaynağıdır. Tecrübe edilerek hayatta keşfedilenin, öğrenilenin ve kayıtlara geçen ve geleceğe miras kalan yazılı belgeleridir kitap... O nedenledir ki, hayatlarını kitapla iç içe, yan yana ve birlikte sürdüren milletler, bilimin yol göstericiliğinde hayat standardını merhale merhale üst seviyelere yükseltirler.

Yol kitapla yürünür; insan kitapla hayat bulur, huzur bulur ve yol bulur...

Bizim binlerce yıllık medeniyet tarihimiz, yükseliş dönemimiz kitabın gösterdiği güzergâhta devam etmiştir. Medeniyetimiz ilme, öğrenmeye, dolayısıyla kitaba ve kütüphaneye gereken önemi vermiştir. Medreselerde, okullarda ve bilim yuvalarında yazılan kitaplarla aydınlanan hayat yolculuğu üç kıtaya hükmeden adaleti, eğitimi ve sosyal yaşamı toplumun ve devletin temel dinamiklerine yerleştirerek güçlü bir medeniyet inşa etmiştir. Kitabın yani bilginin hayata yön verdiği dönemlerde güçlü devletler, özgün sanatlar, sağlam toplumlar vücut bulmuştur. Aksi durumlarda ise çöküş, yıpranış ve çözülme kendini göstermiştir. Günümüz dünyasında da hâlâ en geçerli ve değerli olan unsur, bilgidir. Bilgiyi elinde

bulunduran toplumlar, ekonomik, askerî, sosyal ve teknik açıdan da dünyaya hâkim duruma gelmektedirler.

Medeniyetimize beşiklik eden kadim şehirlerimizden birisi olan Sivas “Darü’l-Ulema” ismiyle, ilme ve kitaba verdiği önemle anılagelmiştir. Yine bu şehir yetiştirdiği devlet adamlarıyla, söz ustalarıyla zengin bir geçmişe ve birikime sahiptir. Bu şehrin medreselerinde kaleme alınan eserleri gün yüzüne çıkarmak ve onları toplumumuzun geleneksel yapısını, kültürünü, örf ve âdetini inceleyen yeni eserlerle zenginleştirmek amacındayız.

“Sivas 1000 Temel Eser” serisiyle şehrin kültürel birikimini geçmişten geleceğe aktarmak için Valiliğimiz tarafından bu şehre ait kitapların yayımlanarak yeni kuşaklarla buluşturulmasına imkânlar ölçüsünde gayret edilmektedir. Bu çerçevede bugüne kadar yayımlanan kitaplara ek olarak bundan sonra da yeni yeni kitaplar yayımlanmaya çalışılacaktır. Bu vesile ile kitabın hazırlanmasını sağlayan İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü personeline ve Yayın Kurulu üyelerimize teşekkür ediyorum.

Bu seride daha nice yeni eserleri yayımlamak temennisiyle...

Teoman KARACA
İl Kùltür ve Turizm Müdürü

ÖNSÖZ

Kitaplar bir milletin düşünce ürünlerini gelecek nesillere aktaran bilgi hazineleridir. İnsanlık tarihi boyunca dünyanın en mamur şehirleri yıkılmış en muhteşem sanat eserleri yerle bir olmuş ancak kitaplar bütün engelleri aşarak günümüze kadar gelmişlerdir. Bu yüzden kitap yazmanın veya yayımlamanın geleceğe yönelik en güzel hizmetlerinden olacağına inanmalı, şehrimizin hafızasını diri tutmak ve değişen dünya şartlarına karşı kültürümüzü korumak için kitapların etkili gücünden faydalanmalıyız.

Sivas bin yılı aşkın süredir üzerinde yaşadığımız coğrafyanın en zengin tarihi ve kültürel kaynaklarını bağrında taşımıştır. Yeterince değerlendirilmeyen ve günümüzde hızla gelişen ve yok ederek değiştiren şartları nedeniyle bu zengin miras, unutulmaya hatta kaybolmaya yüz tutmaktadır. Bu değerlerimizin tespit edilmesi kayıt altına alınması korunarak gelecek nesillere aktarılması ve böylece yok olmaktan kurtarılması gerekmektedir. Bu işi başarmak damarlarından beslediğimiz kültüre olan bağlılığımızın kararlı bir ifadesi olacaktır.

Valiliğimizce Sivas'ın zengin kültürünü ortaya çıkarmak ve tanıtmak amacıyla "Sivas 1000 Temel Eser" başlığı altında uzun soluklu bir kitap yayıncılığı başlatılmıştır. Yayın Kurulunun görüşleri doğrultusunda İl Kùltür ve Turizm Müdürlüğümüzce yayına hazırlanan her yıl bir plan ve program dâhilinde kitaplar yayınlanmaktadır.

Bakanlığımızca 03-05 Mart 2017 tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen III. Millî Kültür Şûrası'nda alınan kararlar doğrultusunda Müdürlüğümüz tarafından 2018 yılı sonunda ödüllü masal yazma yarışması düzenlenmiştir. Yarışmaya gönderilen masal metinlerinden yayınlanmaya değer olanların bir kitap haline getirilmesi uygun görülmüştür. Düzenlenen yarışma sonucunda ortaya çıkartılan bu kitap ile unutulmaya yüz tutan sözlü kültür geleneğimizin gelecek nesillere daha rahat aktarılacağına inancımız tamdır.

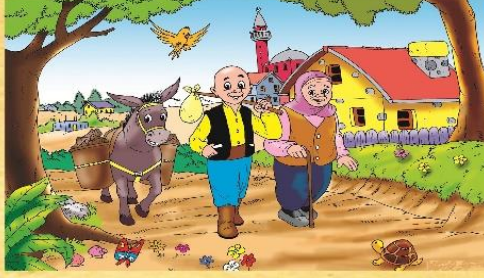
Bu çalışmanın ortaya çıkmasında, maddi yardımlarını gördüğümüz Kültür ve Turizm Bakanlığı Telif Hakları Genel Müdürlüğüne, masal geleneğini ileriye taşımak amacıyla yeni ve özgün metinler yazarak bize ulaştıran tüm yarışmacılara, masal metinlerini tek tek okuyarak puanlayan ve dereceye giren yarışmacıları tayin eden jüri üyelerimize, yardımlarını gördüğümüz tüm ilim ve kültür adamlarına, Yayın Kurulumuza, hocalarımıza, katılımcılara ve kitapların ortaya çıkarılmasında emeği geçen ve gerekli ön çalışmaları fedakârca yürüten Müdürlüğümüz personeline, yarışma döneminde çalışan idarecilerimize ve mesai arkadaşlarımıza, ödüllerin alınmasında destek sağlayan Sivas Belediyesi ve iş adamı Yüksel KURT'a, ayrıca eserin basımını gerçekleştirmek suretiyle Sivaslılara ve dolayısıyla okuyucuya kazandıran kültürel faaliyetlere destek ve yardımlarını esirgemeyen Sayın Valimiz Salih AYHAN'a teşekkür ederim.

T.C.
SİVAS VALİLİĞİ
İL-KÜLTÜR ve TURİZM MÜDÜRLÜĞÜ

"ÇOCUKLARIMIZ İÇİN MASAL YAZALIM" ÖDÜLLÜ MASAL YAZMA YARIŞMASI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken...

ÖDÜLLER

Birinciye : Dizüstü Bilgisayar
İkinciye : Bisiklet
Üçüncüye : Tablet Bilgisayar

YARIŞMA ŞARTLARI

- ✓ Yarışmaya T.C. Vatandaşları olan herkes katılabilir ve katılımlarında yaş sınırlaması bulunmamaktadır.
 - ✓ Yazılacak masallar okul öncesi çocuklara yönelik olmalıdır.
 - ✓ İrk, dil, din ayırmacılığı yapmayan ve çocuklarda kötü örnekler yaratabilecek konularda yazılan masallar yarışmaya dâhil edilmeyecektir.
 - ✓ Yarışmada değerlendirilecek masalların daha önce herhangi bir yerde yayınlanmamış ve özgün olması gerekmektedir. Tespit edilmesi durumunda her türlü sorumluluk katılımcıya aittir.
 - ✓ Yarışmaya katılan, esden teslim ya da posta yoluyla olacaktır. Yarışmacı 2 adet kapalı zarfın üzerine sadece rumuzunu yazacaktır. Zarfların birinde başvuru formu diğerinde masal metni yer alacaktır. Masal metnine isim yazılmayacak sadece rumuz yazılacaktır. Ek olarak masal metni e posta yoluyla gönderilecektir.
 - ✓ Başvuru formu ekaliksiz ve silik imzalı olarak doldurulmalıdır. Yarışmaya aynı kişi birden fazla masalla başvuru yapabilir.
 - ✓ Jüri üyeleri ve yakınları yarışmaya katılmaz. Yarışmada sayfa sınırlaması bulunmamaktadır. Masallarda anlam bütünlüğü olmalıdır.
 - ✓ Masallarda, Türkçe imla kurallarına uygun bir şekilde Word ortamında Times New Roman yazı karakteriyle 12 punto büyüklüğünde, 1.5 satır aralığıyla 2.5 cm kenar boşluklarıyla yazılması gerekmektedir.
 - ✓ Yarışmaya katılacak olanlar eserlerini 15 Ekim - 30 Kasım 2018 tarihleri arasında yukarıda belirtilen şartlarda Müdürlüğümüze teslim edeceklerdir. Son başvuru 30 Kasım 2018 Cuma günü mesai bitimine kadar yapılacaktır. Herhangi bir sebepten dolayı geç ulaşan veya olo geçmeyen eserlerin yarışmaya dâhil edilmemiş olmasından Yürümlü Kurulumuz sorumlu olmayacaktır.
 - ✓ Başvuru formu ve detaylı bilgiye İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü veya www.sivaskulturizm.gov.tr web sayfasının duyurular bölümünden ulaşılabilir.
 - ✓ Sonuçların İlan Edilmesi: Yarışma sonuçları 21 Aralık 2018 Cuma günü Müdürlüğümüzün www.sivaskulturizm.gov.tr adlı web sitesinden İlan edilecektir.
- İletişim:** İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Atatürk Kültür Merkezi/ SİVAS Telefon: 0 346 223 89 08 e-posta: iktm58@kultur.gov.tr - www.sivaskulturizm.gov.tr

Bakanlığımızca 03-05 Mart 2017 tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen III. Millî Kültür Şûrası Eylem Planı'nın "Çocuk ve Kültür" bölümünde "okul öncesi çocuklara yönelik yeni ve özgün metinler yazılmasını teşvik etmek amacıyla yerel düzeyde masal yarışmaları düzenlenmesi" hedeflenmiştir. Bu hedef doğrultusunda İlimizde Müdürlüğümüz tarafından 2018 yılı sonunda ödüllü masal yazma yarışması düzenlenmiş olup; yarışmaya 92 adet masal metni başvurusu yapılmıştır.

Yarışma jürisinin yaptığı değerlendirme sonucu dereceye giren ilk üç masal sahibi, ödül almaya hak kazanmıştır. 92 masal içinden seçilen 50 masalın Sivas 1000 Temel Eser Projemiz kapsamında basılacak olan "Kaf Dağı'ndan Yıldız Dağı'na Sivas Masalları" isimli kitabımızda yer alması uygun görülmüştür.

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	i
ÖNSÖZ	iii
YARIŞMA BİRİNCİSİ	1
ÜÇ BİLGİN İLE CİNGÖZ CELAL	1
YARIŞMA İKİNCİSİ.....	9
GÖKKUŞAĞI GEÇİDİ.....	9
YARIŞMA ÜÇÜNCÜSÜ	15
YİĞİDO	15
AY'IN ORDUSU VE KIZILIRMAK.....	19
BALIKLARIN EVİ	21
BALIKLI ÇERMİK VE KÜÇÜK ÇOCUK.....	23
BİR DAMLA ATEŞ.....	27
BİR SEYYAH'IN MASALI.....	29
BULUT'UN GÖZYAŞLARI.....	31
BÜLBÜL.....	33
ÇAM ÇİÇEĞİNİN SIRRI.....	39
ÇUKURA DÜŞEN EŞEK.....	41
DEV VE CADİ	43
DÖRT MEVSİM ÇOCUKLAR.....	45
ESKİ KALEM.....	47
GÖKPINAR GÖLÜ.....	51
GÖZYAŞINDAKİ PERİ KIZI	53
GÜNEŞ TAŞI	55
HER GÜN FARKLI BİR RENK.....	57
İHTİYARIN MİNİK DOSTLARI.....	59
İKİ İYİ ARKADAŞ VE GİZLİ HAZİNE	61
İYİLİĞİN GÜCÜ	63
KAHRAMAN KÖPEK, KOYUNLAR VE KURT YAVRUSU	65
KARGA İLE MİNİK SERÇE	67
KONUŞAMAYAN KAHRAMAN	69
KÖYLÜ KIZIN HAYALİ.....	71

KRAL FARECİK	75
KRAL KİM?	77
KRAL'IN GÜVERCİNİ.....	79
LAP LAP İLE TANE	81
MEHMET'İN ÜÇ DEV İLE MACERASI.....	83
MUTLU ÜLKE	85
ORMAN PİYANOSU	89
ORMANIN ÖTESİ.....	91
PABUÇ GAGALI LEYLEKLER	93
PADİŞAH İLE DEV GÜVERCİN	97
PERUZE	99
PONÇIK PANDA EVDEN KAÇIYOR.....	101
PUR TİLKİSİ.....	107
SAKAR KAR MOLİ	109
SEVGİ ORMANI VE AKILLI KRALI.....	111
SEYAHATI SEVEN TAVŞAN VE TEMBEL CÜCELER	113
SİHİRLİ PİYANO	115
SİHİRLİ SU.....	117
SİHİRLİ TOKA.....	119
SU VE ATEŞ.....	121
TULPAR İLE BULUT 'UN UZAY MACERASI	123
YARAMAZ TAVŞANCIK	125
ZENGİN CÜCE	127

YARIŞMA BİRİNCİSİ

ÜÇ BİLGİN İLE CİNGÖZ CELAL

Bünyamin HERDEM

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, tavuklar henüz ferik, kırmızı elmalar erik iken, dağlar daha soğuk, ormanlar daha yeşil, evler daha küçükmüş. Bundan 1001 yıl önce, 100 fersah uzakta, dağların üstünde, bulutların altında, gündüzleri pek sisli, geceleri çok isli bir köy varmış. Köyde kırk aile, yedi Kızıl Kurt, Akıl Efendi, Fikir Efendi ve Düşün Efendi isminde üç de bilgin yaşarmış.

Ailelerden bir aile varmış ki, evleri köyün en uzağında, ormanın en yakınında imiş. Ailede babanın adı Durgun Derviş, annenin adı Hızlı Hilal, tek çocuklarının adı da Cingöz Celal'miş. Cingöz Celal sekiz yaşındaymış. Gündüzleri evlerinin bahçelerinde tavukları yemler, babası odun kırınca odunları taşır, annesi iş buyurunca ona yardım edermiş.

Cingöz Celal bir gün korkulu bir rüya görmüş. Rüyasında, gece evlerinin bahçesinde parlak iki göz, keskin iki diş ona bakıyormuş. Git demiş gitmemiş, gel demiş gelmemiş. Uzun süre bakmış da bakmış. Sonra bahçedeki bu görüntünün gözleri kızıllaşmış, dişleri kanlanmış. Cingöz Celal tam çığlık atacakken ormanın içinde uzaklaşıp gitmiş.

Cingöz Celal uyanınca rüyasını annesine anlatmış. Annesi; hayır olsun inşallah, git bir de babana anlat, demiş.

Cingöz Celal gidip bir de babasına anlatmış rüyayı. Babası Durgun Derviş, ağır hareketli, az konuşan bir adammış. Oğluna demiş ki:

– Sen git bu rüyayı köyümüzün bilginlerinde Akıl Efendi'ye anlat. Rüya yorumlamada üstüne yoktur.

Cingöz Celal, Akıl Efendi'nin evine gitmiş.

– Akıl Efendi, ben kötü bir rüya gördüm. Ancak sen yorumlarsın.

– Anlat bakalım oğlum.

Cingöz Celal gördüğü rüyayı anlatmış. Akıl Efendi: “hımm...” demiş. Düşünmüş de düşünmüş. Emin olmak için bir daha sormuş:

– Gözleri kızıl mıydı?

– Evet.

– Dişlerinden kan aktı mı?

– Evet.

– Senin bu rüyanda gördüğün Kızıl Kurt'tur. Eskiden köyümüzde yedi Kızıl Kurt yaşardı, köylü bir olup ormana kovmuştuk. Demek ki geri dönmüşler.

Cingöz Celal şaşırılmış.

– Geri mi dönmüşler? Ama bu sadece bir rüyaydı.

– Rüyaların anlamı vardır oğul. Korkarım ki kurtlar yeniden köyümüze gelecek.

– Peki, ben şimdi ne yapacağım? Ya gerçekten karşılaşırsam kurtla?

– O zaman şu maniyi okuyacaksın:

Kızıl Kurt'un izleri

Bana bakmaz gözleri

Gerisin geri gitsin

Tutmaz olsun dizleri

– Tamam, demiş Cingöz Celal. Eve gidene kadar maniyi tekrarlayıp durmuş unutmamak için. Gözü açık, çok uyanık bir çocukmuş ama çok da tedirginmiş. Her bir sestten her bir nefesten korkar olmuş, kurt geliyor sanmış.

Az gitmiş, uz gitmiş, bir vakit sonra evine geri gelmiş. Korkudan yemek yiyemez, su içemez olmuş. Bu haline üzülen anne ve babası onu yatağına yatırıp uyuyana kadar başında beklemiş. Cingöz Celal uykuya dalınca sessizce ayrılmışlar odadan.

Gecenin tam ortasında kan ter içinde yine uyanmış Cingöz Celal. Camdan dışarı bakmış, yine parlak gözler, keskin dişler... Ama bu sefer gördüğü rüya değilmiş. Bahçede gördüğü gözler ve dişler üç çiftmiş.

Hemen aklına Akıl Efendi'nin manisi gelmiş:

Kızıl Kurt'un izleri,

Bana bakmaz gözleri

Gerisin geri gitsin

Tutmaz olsun dizleri

Kurtlardan biri gitmiş ama ikisi gitmemiş. O zaman başlamış feryadı:

– Yetişinnnn! Anneeee! Babaaa! Kızıl Kurt geldiiiiii!

Anne ve babası hemen odaya gelmişler. Babanın elinde kazma, annenin elinde kürek...

– Ne oldu oğlum, demiş Durgun Derviş.

– Baba, Kızıl Kurt'u yeniden gördüm. Ama rüyamda değil gerçekten. Bu sefer üç çift göz, üç çift diş gördüm.

Durgun Derviş ile Hızlı Hilal de korkmuş bu sefer. Hemen Akıl Efendi'yi çağırmaaya karar vermişler. Hızlı Hilal'in bir atı varmış ki üç günlük yolu üç nefeste ala. Atlamış atına, varmış Akıl Efendi'nin yanına.

— Aman Efendi yetiş, Cingöz Celal bu sefer üç tane kurt gördü. Hem de rüya değil gerçek.

— Hızlı Hilal bacım, ben rüyalar konusunda uzmanım. Eğer gerçeğini gördüyse iş ciddi demek. Hem de üç tane... Sizin derdinizin devası Fikir Efendi'de. Sen bir yol ona kadar git.

— Tamam, demiş Hızlı Hilal. Atlamış atına, varmış Fikir Efendi'nin yanına.

— Dert bizde, derman sende Fikir Efendi. Kızıl Kurtlar köyümüze yeniden dadandı. Oğlum az önce üç tanesini birden gördü.

— Aman Yarabbi! Bu kurtlar azılı mı azılı, dişleri kazık gibi, bakışı ateş gibi... Onları bu köyden kovana kadar neler çekmiştik. Demek ki yeniden gelmişler.

— Ne yapmamız lazım Fikir Efendi?

— Yarın bütün köylüyü toplayıp uyarmak lazım. Hep beraber konuşup çareler düşünelim. Birlikten kuvvet doğar.

— Peki, bu gece yine gelirlerse ne yapalım?

— Eğer gelirlerse şu maniyi okuyasınız:

Kurdun sivri dişi var

Türlü türlü işi var

Rabbim yardım et bana

Dualar yalnız sana

— Tamam, demiş Hızlı Hilal. Atlamış atına, varmış garip evine. Durgun Derviş ile Cingöz Celal'e de öğretmiş maniyi. Sabaha kadar tekrarlamışlar.

Sabah olmuş, güneş doğmuş. Tellal çağrı yapmış tüm köyde, toplanmışlar köyün altındaki dereye.

Cingöz Celal ve ailesi başından geçenleri anlatmış. Köylüler de pek korkmuş. Ah vah edenler, korkup köyden gidenlerden geriye kalan 21 aile, köyü savunmaya karar vermişler. Oku olan ok almış, güzü olan güz kapmış. Köyün etrafına gözcüler koymuşlar.

Akşama kadar gelen giden olmamış. Zaten bu Kızıl Kurtlar genelde geceleri ortaya çıkarmış. Gece olup sis basınca, nöbetçilerin gözlerine ağırlık düşmüş. Korku yaman şey ama uyku da pek tatlı... Bir nöbetçi uyumuş, biri daha uyumuş derken uyanık kimse kalmamış. Cingöz Celal dışında... Lakabı gibi çok uyanık, çocuk olmasına rağmen pek sivri zekâymış.

Bakmış uyanık kimse kalmadı, köyün etrafını gezmeye başlamış ki kurtlar aniden gelmesin. Yardım çağırıldığında sesi duyulsun diye köylülerden de çok uzaklaşmamış. Köyün dağlık kısmını gezerken ileride bir ses duymuş. Sesi duyar duymaz bir çalının arkasına saklanmış. İyice kulak kesilmiş, bir Kızıl Kurt'un orada olduğunda emin olmuş.

Ayağa kalkıp gidip yardım çağırmak istemiş. Ama ayağa kalkar kalkmaz Kızıl Kurt Cingöz Celal'i görmüş. Kurt öfkeli bir şekilde ulumuş. Tam Cingöz Celal'in üstüne hücum edecekken Akıl Efendi'nin manisi gelmiş aklına:

Kızıl Kurt'un izleri

Bana bakmaz gözleri

Gerisin geri gitsin

Tutmaz olsun dizleri

Maniyi okur okumaz Kızıl Kurt canı yanmış gibi koşarak kaçmış. Fırsat bu fırsat hemen geri dönmüş Cingöz Celal. Yardım için köylülerin yanına vardığında annesi Hızlı Hilal'i görmüş.

— Anneciğim, az önce bir Kızıl Kurt gördüm. Akıl Efendi'nin manisini okudum kaçtı gitti. Ama diğerlerini çağırabilir.

— Nereye doğru gitti oğlum?

— Bizim eve doğru gitti anneciğim.

Annesi başlamış ah vah etmeye.

— Aman oğlum, yaman oğlum. Baban hırkasını almaya bizim eve gitti az önce. Ya Kızıl Kurt babanla karşılaşır mı? O maniyi okuyayım demeye kurt onu yer bir lokmada.

— Öyleyse hemen bizim eve doğru gidelim annecim.

Hızlı Hilal oğlunu ata bindirmiş, ikisi beraber rüzgâr gibi eve gitmişler. Bakmışlar Durgun Derviş evde uyuyor. Hızlı Hilal kızarak demiş ki:

— E miskin adam, uyumanın vakti mi? Kızıl Kurt buraya geliyor, hemen kaçalım.

Kızıl Kurt'u duyan Durgun Derviş hemen uyanmış. Üçü birden hızlı ata zoru zoruna binmişler. Tam bahçeye çıkmışlar ki karşılarında ne görsünler? Üç tane Kızıl Kurt...

Hızlı Hilal hemen davranmış mâni okumaya:

*Kızıl Kurt'un izleri
Bana bakmaz gözleri
Gerisin geri gitsin
Tutmaz olsun dizleri*

Maniyi okumuş ama kurtlar yerinde duruyor. Cingöz Celal hemen annesini uyarmış:

— Anneciğim, o mâni tek kurt olduğunda işe yarıyor. Üç kurt olduğunda Fikir Efendi'nin manisini okumak lazım.

Cingöz Celal, annesini uyardıktan sonra hemen Fikir Efendi'nin öğrettiği maniyi okumuş:

*Kurdun sivri dişi var
Türlü türlü işi var
Rabbim yardım et bana
Dualar yalnız sana*

Tam saldırmaya hazırlanan kurtlar, birden dağılıvermiş. Bu fırsattan yararlanan Hızlı Hilal de sürmüş atını, varmış diğer köylülerin yanına.

Herkesi uyandırmışlar, olanları anlatmışlar. Köylüler kurtlara karşı mâni okumanın işe yaradığını duyunca sevinmişler. Ama Cingöz Celal onları uyarmış.

— Peki ya yedi Kızıl Kurt birden üstümüze gelirse ne yapacağız?

Köylüler bunu düşününce yeniden korkmuşlar. Durgun Derviş demiş ki:

— Bu işi ancak Düşün Efendi bilir. Köyümüzün en bilgini odur.

Köylüler hak vermişler. Hemen Düşün Efendi'yi bulmaya koyulmuşlar. Evi pek uzakta değilmiş ama 99 yaşında bir ihtiyar olduğu için hastaymış ve sesi çok az çıkıyormuş.

Koşa koşa gitmişler yanına. Durumu anlatmışlar. Düşün Efendi şöyle bir düşünmüş, sonra başlamış yavaş yavaş kısık bir sesle konuşmaya:

— Yedi Kızıl Kurt ile mücadele etmek pek zordur. Bunun için yıllar önce dokuz bilgin toplanıp bir mâni bulmuştuk. Ama bu maniyi okumak tek başına yeterli olmuyordu. Bir önemli nokta daha vardı.

— Nedir o önemli nokta Düşün Efendi? demiş Hızlı Hilal.

— Tam olarak hatırlayamıyorum. Çok yıllar geçti, ihtiyarlık hafızamı zayıflattı sanırım. Maninin ne olduğunu söyleyeyim şimdilik:

*Köye çok tehlike gelir
Korumayı Bilgin bilir
Eğer olmazsanız birlik
Sağlayamazsınız dirlik*

Onlar bu durumu konuşadursun, dışarıdaki nöbetçilerin sesleri duyulmuş:

Yetişinnn! Kızıl Kurtlar geliyor! Hem de yedi taneler.

Hemen dönmüşler Düşün Efendi'ye.

— Kurtar bizi Düşün Efendi! Maniyi nasıl okuyacağımızı hatırla lütfen. Yoksa bu kurtlar bizi yiyecek.

Düşün Efendi çok heyecanlanmış. Kalbi daha fazla dayanamamış bu duruma ve son nefesini vermiş.

Yanıdakiler hem Düşün Efendi'ye üzölmüşler hem de kendi sonlarına. Hemen dışarı çıkmışlar. Bakmışlar ki Kızıl Kurtlar yaklaşıyor. Hiçbir şey yapmamaktansa Düşün Efendi'nin öğrettiği maniyi söylemiş Hızlı Hilal:

*Köye çok tehlike gelir
Korumayı Bilgin bilir
Eğer olmazsanız birlik
Sağlayamazsınız dirlik*

Maniyi okumuş okumasına ama kurtlarda bir değişiklik yok. Hâlâ üstlerine gelmeye devam ediyormuş. Cingöz Celal ise bir köşede maniyi nasıl okumak gerektiğini düşünüp duruyormuş. Kurtlar çok yaklaşmış, artık köylüleri yemelerine az bir mesafe kalmış.

Cingöz Celal maniyi düşünürken birden aklına cevap gelmiş. Maninin son kısmında yazan: “Eğer olmazsanız birlik, sağlayamazsınız dirlik.” sözünün aradığı cevap olduğunu anlamış.

Korkudan donup kalmış köylülere bağırarak seslenmiş:

— Çabuk el ele tutuşun!

Cingöz Celal'in ne dediğini anlamamışlar. Cingöz Celal yeniden bağırmış:

— Çabuk diyorum, el ele tutuşun! Ve benim söylediklerimi herkes hep bir ağızdan yüksek sesle söylesin.

Köylüler el ele tutuşup hep bir ağızdan tekrar etmişler:

— Köye çok tehlike gelir.

Köye çok tehlike gelir

— Korumayı Bilgin bilir.

Korumayı Bilgin bilir

— Eğer olmazsanız birlik.

Eğer olmazsanız birlik

— Sağlayamazsınız dirlik.

Sağlayamazsınız dirlik

Köylüler arasındaki bu birlik ve beraberliğin gücü karşısında dayanamayan Kızıl Kurtlar ormana doğru kaçmışlar. Ve bir daha köye hiç gelmemişler.

Köyü kurtlardan kurtaran Cingöz Celal, sekiz yaşında olmasına rağmen köyün yeni bilgini seçilmiş. Böylece köylüler 1001 yıl daha huzur içinde yaşamışlar.

YARIŞMA İKİNCİSİ
GÖKKUŞAĞI GEÇİDİ
Özlem ÜNAL

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş...

Yıllar yıllar önce uzak diyarlarda iki ülke varmış. Bir ülke Gök Ülkesi diğeri ise Yer Ülkesiymiş. Bu iki ülke yıllarca dostça, barış içinde yaşamışlar. Gökyüzünde yaşayan Gök Ülkesi ile yeryüzünde yaşayan Yer Ülkesi birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılayarak, birbirlerine yardım ediyormuş. Yerdekiler eker biçer, göktekiler ise onlara yağmur gönderip ekinlerin büyümesini sağlarmış. Onlar için tek sorun iki ülke arasındaki yolmuş. Bu yol sadece bir kuşun kanatlarından çıkıyormuş. Melsa adındaki kanatları gökkuşağı gibi yedi renkli, aralarında altın şeritler geçen, bir kanadında Yer Ülkesi'nin sembolü olan layla çiçeği diğerkanadında ise Gök Ülkesi'nin sembolü olan güneş varmış. Bu kuş uçtuğu yerde kanatlarının arkasında bir yol oluşturuyormuş.

İki ülke birbirine ulaşmak için bu kuşun kanatlarından çıkan gökkuşağı rengindeki yolu kullanıyormuş. Melsa'nın Yer Ülkesi'nde yaşayan iki arkadaşı varmış; Elya ve Liva adında iki kardeş. Aralarında farklı bir iletişim olan bu arkadaşlar dostluğun en iyi kanıtlarından biriymiş.

Bir gün Elya ve Liva'nın babası Tunç Bey, Gök Ülkesi'ne çıkıp bugün onların tarlasına yağmur göndermelerini istemek için evden ayrılmış. Çünkü tarlaları kurumak üzereymiş ve onların sırasına daha çok varmış. Gök Ülkesine çıkmak için Melsa'ya ihtiyacı varmış. Gök Ülkesi ile Yer Ülkesinin arasındaki en kısa mesafe olan mavi yapraklı koca ağacın yanına ulaşmış.

"Melsa Melsa! Gel buraya, kon yanıma. Çıkalım farklı diyarlara!" diye seslenmiş. Yer Ülkesi'nde herkes Gök Ülkesi'ne çıkabilmek için bu cümleyi kullanırmış. Hemen ardından Melsa'nın kanat çırpma sesleri bir şarkı şeklinde ulaşmış Tunç Bey'e.

Heybetli, insanların neredeyse beş katı olan Melsa, gelip konmuş yanına. Hemen ardından yükseklerle, göğün kırk katını aşarak uçmuş. Tunç Bey Melsa'nın arkasında bıraktığı gökkuşağı şeklindeki yedi renkli yoldan yürümeye başlamış. O yolda insanların hızı Yer Ülkesininkinden on kat daha fazlamış. Hızlıca yukarıya doğru yükseliyormuş Tunç Bey. Her katta renk değiştiren bulutları, farklı işlerle uğraşan Gök Ülkesi sakinlerini, Güneşin her katta farklı bir şekil bırakarak yansıdığını görüyormuş. Gök Ülkesi'nin en üst

katmanına ulaştığında iki ülke arasındaki iletişimin temsilcileri olan Büyücüler Birliğine gitmiş.

"Ey eşitlik temsilcileri! Ben isterim ki bugün bulutlarınız benim tarlamda konaklasın. Sularını oraya bıraksın." demiş. Tunç Bey'in bu sözleri büyücülerden biri olan Sone'yi rahatsız etmiş.

"Nedir bu hadsizlik! İşlerin sırayla yürüdüğünü bilmez misin sen?" diye gürlemiş. Zaten Yer Ülkesi'ni aciz gören kibirli Sone bu istek karşısında tepkisini koymuş.

Tunç Bey, kendisini açıklamaya yeltenmiş:

"Ama büyücü Sone..."

Sone, Tunç Bey'i dinlemeyip sözlerini kesmiş:

"Götürün bu hadsizi! Kapatın zindana!" diye seslenmiş muhafızlara. Sone'nin bu yaptığını diğer büyücüler fazla bulsa da karşı çıkmamışlar.

Yıllardır iki ülkenin barış içinde yaşamasından zaten rahatsız olan büyücü Sone, bu yaptığından sonra kendisiyle övünmeye başlamış. O, Gök Ülkesinde yaşadığı için kendini Yer Ülkesindekilerden üstün görüyormuş. "Ben gökteyim her şey benim hâkimiyetimde! Üstelik ben büyücüyüm." diye kibirleniyormuş.

Artık, Yer Ülkesine yardım etmek istemiyormuş. Aklına kurnazca bir fikir gelmiş. Yer Ülkesi ile Gök Ülkesi arasındaki yolu kapatmaya karar vermiş. Bunun için de Melsa'yı yok etmesi gerekiyormuş. Bir plan yapmış ve onu Gök Ülkesi ile Yer Ülkesinin birbirlerine en uzak yerinde bulunan Karabatak Mağarası'na hapsedmeye karar vermiş. Orası, Yer Ülke'sinin lanetlediği Dev Yekaz'ın yaşadığı evin arkasındaki bir mağaraymış. Oraya kimsenin gitmeyeceğini biliyormuş. Şatosuna giden Büyücü Sone, Melsa'yı yanına çağırılmış. Melsa bahçeye konunca şatosunun camından görüp onun yanına inmiş. Yanına giderken şişeye hapsettiği Karanlık Fırtınayı da almış ve saklamış eline. Melsa'nın karşısına çıktığında hırs ve öfke dolu bakmış ona: "İyi ki geldin Melsa. Umarım son kez uçuyor olmanın keyfini çıkarmışsındır." diye söylemiş.

Ne demek isteğini anlamayan Melsa korkuyla bakmış büyücüye: "Bu ne demek oluyor Büyücü Sone, neden son kez uçayım ki? Ben iki Ülke arasındaki tek bağım. Ben sizin özgürlüğünüzüm ." diye konuşurken Büyücü Sone bölmüş lafını:

"Ben zaten bir büyücüyüm. Halkıma ben yardım edebilirim. Sana ihtiyacı olan o zavallı Yer Ülkesi'ndekiler. Artık sana ihtiyacımız yok!" diye haykırılmış ve elindeki şişeyi Melsa'ya doğru savurmuş. Şişe kırılıp içerisindeki Karanlık Fırtına açığa çıkmış ve giderek büyümeye başlamış.

Büyücü Sone, Melsa'yı Karabatak Mağarası'na gönderip oraya hapsedecekmiş.

İyice büyüyen Karanlık Fırtına, Melsa'yı da katmış kendine. Fırtınanın içinde sürüklenen Melsa, kurtulmak için kanatlarını çırpırsa da uğraşları boşunaymış. Karanlık Fırtına'nın kolları öyle güçlüymüş ki Melsa'yı sıkıca tutuyormuş. Önce hızla Gök Ülkesinden Yer Ülkesine inmişler. Karanlık Fırtına daha önce Büyücü Sone'den aldığı emirle Melsa'yı Karabatak Mağara'sına götürüyormuş. Tüm Yer Ülkesini geçip gitmişler ama kimse üzerlerinden geçen Karanlık Fırtına'yı hissetmemiş.

Melsa; iri, kırmızı gözlerini açtığında bir kafesin içinde sıkışmış olduğunu fark etmiş. Her yer yarasalarla doluymuş. Daha önce bir kere gördüğü bu büyük mağarayı hemen hatırlamış. Başının belada olduğunu fark ettiği için nasıl kurtulacağını düşünmüş. Aklına ilk olarak Elya ve Liva gelmiş. Arkadaşlarına haber vermesi en doğrusu olacaktı. Hemen onlarla iletişime geçebilmek için kanadını ovuşturmaya başlamış. Elya ve Liva'da, Melsa'nın kanatlarından çıkan altın tozu varmış. Bu sayede çok uzakta olsalar dahi iletişim kurabiliyorlarmış.

Elya ve Liva sokak sokak babalarını arıyorlarmış. Sabah evden çıkan babaları bir daha dönmemiş. Gök Ülke'sine çıkabilmek için Melsa'ya ne kadar seslenseler de Melsa ortalıkta yokmuş. İki kardeş birlikte tarlaya bakmaya karar vermişler. Tarlaya doğru koşarken boyunlarındaki asılı küçük cam şişeler titremeye başlamış. İlk fark eden Elya olmuş.

"Liva! Dur kardeşim! Melsa bize ulaşmaya çalışıyor."

Bunun üzerine Liva da titreşen cam şişeyi hissetmiş. İletişime geçebilmeleri için şişeyi açıp

"Uzakları yakın et! Dostluğun gücüyle." demeleri gerekiyormuş.

Bir taşın üzerine oturup birlikte açmışlar şişeleri. Aynı anda o sözleri söylemişler.

"Uzakları yakın et! Dostluğun gücüyle." Sihirli sözler ağızlarından çıkınca hemen Melsa'nın sesi ulaşmış Elya ve Liva'ya:

"Yardım edin dostlarım. Yardım edin."

"Ne oldu Melsa? Neredesin?"

"Büyücü Sone beni Dev Yekaz'ın yaşadığı yerdeki Karabatak Mağarası'na hapsetti. Büyük bir kafesin içindeyim. Yardım edin!"

Duyduklarına şaşırان iki kardeş oraya nasıl gideceklerini bilmiyormuş. Liva sormuş:

"Ama Melsa biz oraya nasıl gideceğimizi bilmiyoruz. Anlat bize Melsa, gelip kurtaralım seni." diye eklemiş.

"Buraya gelirken Dev Yekaz'la karşılaşacaksınız. O, yıllar önce Yer Ülkesi tarafından lanetlendi. Bu yüzden Yer Ülkeliilerinden nefret eder. Ona

görünmeden geçebilmek için onu bayıltmanız lazım." demiş Melsa ama Elya ve Liva bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlarmış.

"Biz iki küçük beden nasıl koca bir devı bayıltacağız ki Melsa? Karınca gibi kalırız biz onun yanında."

"Bunun bir yolu var: Bir çiçek; Meftun Çiçeği. Sarı, üstünde rengârenk benekleri olan Namaki Dağında yetişen bir çiçek. Önce Namaki Dağ'ına çıkıp o çiçeği almalısınız. Eğer o çiçeği Dev Yekaz'a koklatırsanız şıp diye bayılacaktır. Ama Namaki Dağı'na ulaşmak hiç kolay değil. Yer Ülkesinin güney ucundaki Kırık Köprü'yü geçmeniz gerek. Dağdan çiçeği aldıktan sonra dağın eteğindeki yolu takip edin, o sizi buraya getirecek. Çok dikkat edin dostlarım."

Elya ve Liva, ne yapmaları gerektiğini öğrenince hızla harekete geçmişler. El ele verip hızla Ülkenin güney ucundaki Kırık Köprü'ye doğru koşmaya başlamışlar. Koca taşları atlaya atlaya, küçük dereleri geçe geçe, bataklıklara bata çıka yol almışlar. Her tarafları kir içinde kalmış. Susamış, durmuşlar bir pınarda. Kanana kadar su içmişler. Çok yorulmuş, durup bir yerde soluklanmışlar. Bir de bakmışlar ki Kırık Köprü'ye varmışlar. Köprünün ortasının olmadığını görmüşler. Birden önlerinde bir su damlası belirmiş. Döndükçe şekli değişen bu damla, sonunda uzun saçlı bedeni su gibi olan şeffaf bir peri kızına dönüşmüş. Güneş ışığı içinden geçen bu peri çok güzelmiş. Elya ve Liva'ya karşı durup konuşmuş:

"Kırık Köprü'ye hoş geldiniz! Eğer bu köprüyü geçmek istiyorsanız soracağım soruya cevap vermeniz gerekiyor."

"Sen de kimsin?" diye sormuş Elya.

"Ben Su Perisi. Eğer soruma doğru cevap verirsiniz Kırık Köprü'yü geçmeniz için size yardım edeceğim."

İki kardeş bu teklifi kabul etmiş çünkü köprüyü nasıl geçeceklerini bilmiyorlarmış. Kafalarıyla onaylamışlar su perisini.

"Zenginlik nedir?" diye sormuş su perisi. Elya ve Liva birbirlerine bakmışlar. İkisi de sorunun cevabını düşünürken akıllarına Melsa gelmiş. O an asıl zenginliğin dostluk olduğunu anlamışlar ve aynı anda cevap vermişler: "Dostluktur asıl zenginlik."

"Bildiniz! Dostu olanın her şeyi olur. Geçmenize yardım edeceğim."

Verdikleri cevap doğru çıkınca Su Perisi denize doğru uçmuş ve dalmış. O, suya dalınca su yükselmiş ve köprünün kırık kısmını doldurmuş. Elya ve Liva önce ne yapacaklarını bilemeseler de yürüyüp geçmişler suyun üstünden. Köprüyü geçince seslenmişler su perisine: "Sağ ol Su Perisi!" demiş ve mutlulukla yollarına devam etmişler.

Derken varmışlar Namaki Dağına. İkisi de çok yorgunmuş. İki kardeş kafalarını kaldırıp bakmış koca dağa. Ucunu göremedikleri dağı nasıl tırmanacaklarını düşünmüşler. Düşünmenin fayda etmeyeceğini anlayınca da tırmanmaya başlamışlar. Dağın yarısına geldiklerinde taşları tutmaktan elleri yaralanmış artık. Ama yine de pes etmemişler. Biraz sonra Liva kafasını kaldırıncaya görmüş Meftun Çiçeği'ni.

"Orada işte kardeşim, Meftun Çiçeği." diye göstermiş Elya'ya.

Elya heyecanla çiçeğe doğru atılmış ama Liva onu durdurmuş: "Unuttun mu kardeşim bu çiçek bayıltıyor." demiş ve elindeki mendili Elya'ya uzatmış. Elya kardeşinden aldığı mendille çiçeği sarıp sarmalamış. Bir kaç dakika dinlendikten sonra aşağı inmeye başlamışlar. Mutlulukla geldikleri yolu daha kısa sürede bitirmişler. Dağın eteklerine vardıklarında Melsa'nın söylediği yolu görmüşler, başlamışlar yürümeye. Yürümüşler, ağaçlar değişmiş. Yürümüşler, yolun rengi değişmiş. En sonunda varmışlar Yekaz'ın kocaman evine. Bir çalının arkasında Yekaz'ın evini izlemişler. Hiç hareketlenme olmayınca yavaş adımlarla Yekaz'ın evine gitmişler. Pencereden baktıklarında Yekaz'ın koca gövdesini uyuyorken bulmuşlar. İçeri girip onu tamamen etkisiz hale getirmeye karar vermişler. Sonra Elya penceredeki aralığı fark etmiş ve Liva'ya göstermiş. Birlikte pencereden içeriye atlamışlar. Dev, horlaya horlaya uyuyormuş. Sessiz adımlarla ona yaklaşırken dev birden kıpırdamış. Elya saklanmayı başarmış ama Liva saklanamayıp olduğu yerde kalmış. Uyanan Dev Yekaz, Liva'yı fark edince öfkeyle:

"Sen hangi cüretle evime girersin seni bücür." diye kükremiş ve tek hamleyle Livayı yakalamış Liva o kadar çok korkuyormuş ki devi bayıltacak çiçeğin cebinde olduğunu unutuvermiş. Kardeşi Elya'nın ona bağırdığını fark edince çiçeği hatırlamış ve çıkartıp deve yaklaştırmış. Dev, çiçeğin kokusuyla sarsılarak yere yığılmış. Elya ve Liva devi alt ettikleri için mutlulukla birbirlerine sarılmışlar. Daha sonra devin evinden mağaraya açılan kapıya doğru koşmuşlar. Kocaman bir oyuk gibi duran kapıdan koşarak içeri girmişler ve mağarada koca kafesi ve içindeki Melsa'yı görmüşler.

Melsa'ya yaklaştıklarında sevgiyle bakmışlar birbirlerine. Melsa hem arkadaşlarını gördüğü için hem de kurtulacağı için o kadar mutluymuş ki. Elya ve Liva mutluluktan ağlarken gözlerinden akan damlalar kafesin kilidine düşmüş ve kafes hiç beklemedikleri bir anda açılmış. Melsa kafesten dışarı çıkmış ve birbirlerine sarılmışlar:

"Melsa, Gök Ülkesi'ne çıkmalıyız. Babamız eve gelmedi, dönmedi Gök Ülkesi'nden." demiş Elya ve Liva. Melsa da zaten Gök Ülkesi'ne çıkıp olanları Büyücüler Birliğine anlatmak istiyormuş.

Dev Yekaz'ın evinden çıkmışlar, Melsa uçmaya başlamış. O uçunca Elya ve Liva da arkasında bıraktığı yoldan yürümeye başlamışlar. Bulutların içinden geçerek varmışlar Gök Ülkesindeki Büyücüler Birliğine. İçeriye girdiklerinde Baş büyücü Meto ile karşılaşmışlar. Saatlerdir ortalarda olmayan Melsa'yı gören Büyücü Meto sormuş:

"Nerelerdesin sen Melsa? Ülkedeki düzen alt üst oldu."

"Efendim, Büyücü Sone beni Karabatak Mağarası'na hapsedti. Kibri yüzünden Yer Ükelileri küçümseyip onların Gök Ülkesi'ne ulaşmasını istemedi. Bu yüzden Karanlık Fırtına ile beni oraya gönderdi. Ama dostlarım Elya ve Liva beni kurtardılar."

Duyduklarına inanamayan Büyücü Meto hiddetle bağırarak muhafızlara: "Büyücü Sone'yi getirin! Hemen!" Muhafızlar giderken Elya ve Liva girmişler lafa:

— Babamız, o nerede?

— Sabah Gök Ülkesine çıktı fakat geri dönmedi.

— Buraya gelecekti büyücü Meto.

Büyücü Meto sabah Sone'nin zindana attığı adamı hatırlamış. Bunu da Yer Ükelilerine olan kininden yaptığını anlamış. O sırada muhafızlar Büyücü Sone'yle birlikte içeri girmişler. Büyücü Meto, Sone'yi getiren muhafızlara bu sefer de: "Sabah zindana attığımız adamı buraya getirin." demiş.

Melsa'yı Büyücüler Birliğinde gören Sone şaşkınlık içerisindeymiş. Bu durumu fark eden Melsa Büyücü Sone'ye: "Çok şaşırдың galiba Büyücü Sone beni gördüğüne." demiş. Melsa'nın nasıl kurtulduğunu anlamasa da öfkeyle bakıyormuş ona. "Büyücü Sone! Melsa'nın anlattıklarına göre onu Karabatak Mağarası'na kapatmışsın. Var mıdır diyecek bir şeyin?" diye sormuş Büyücü Meto. Artık yolun sonu olduğunu anlayan Sone inkâr etmemiş.

"Evet yaptım. O aciz Yer Ükelilerini buraya ulaştıran bu kuşu yok etmek istedim. Biz gökteyiz Büyücü Meto, biz üstünüz. Onlar ise..."

Sone'nin sözlerini daha fazla dinlemek istemeyen Meto onu susturmuş. Gidip Sone'nin elindeki büyücülük yüzüğünü çıkarmış. "Biz kibirli değiliz Sone. Sen kibrine esir olmuşsun. Kibir kaybettirir. Sen de artık bir büyücü değilsin. Tüm güçlerini kaybettin. Artık sen ömrünün sonuna kadar Karabatak Mağarası'nda yaşayacaksın." demiş ve yaptığı büyü ile onu Karabatak Mağarasına göndermiş.

Herkes bu karardan memnunmuş. Bu sırada muhafızlar Tunç Bey'i getirmiş. Babalarını gören Elya ve Liva ona sevgiyle sarılmışlar. Her zaman olduğu gibi yine iyilik, güzellik ve dostluk galip gelmiş.

YARIŞMA ÜÇÜNCÜSÜ

YİĞİDO

Zuhal UYAR

Bir varmış, bir yokmuş...

Dağlar ardında bütün insanların çok mutlu yaşadığı ismi olmayan bir şehir varmış. Bu şehirde herkes birbirini çok sever, birbirine yardım edermiş. Kimse kimseye kötülük yapmaz, herkes birbirinin iyiliğini düşünürmüş. Yıllar öylece güzel güzel geçiyor, orada büyüyen çocuklar da çok iyi insanlar oluyorlarmış. Hele bir karı koca varmış ki, köyün en iyileri onlarmış. Kocası karısına daima iyi davranır, işlere yardım edermiş. Kadın da bir erkek çocuğa hamileymiş.

Karı koca bir sürü hayvan bakarmış. Ağaçları, kuşları, çiçekleri, böcekleri hatta taşları bile severlermiş. Bütün sokak hayvanlarını da besler onlara koruyucu olurlarmış. Fakat köyün bilginlerini korkutan bir durum varmış. Bu şehre yakın bir cadılar şatosu bulunuyormuş. Bu şatoda kötü cadılar sadece kötülük düşünüyor ve kötülük üretiyorlarmış. Bütün dünyaya kötülük, kin, nefret ve düşmanlık tohumları ekmek onların en büyük zevkiymiş. Bilginler de bu kötü cadıların şehirlerine kötülük bulaştırmasından korkuyormuş.

Bir gün cadılar dünyanın bir ülkesine kötülük ekmek için sihirli tohumlar hazırlamış. Bu sihirli tohumlar toprakta hemen büyüyen pis kokulu, dikenli ve etrafına kötülük yayan ağaçlar oluyormuş. Bu ağaçlar kimin evinin bahçesinde büyüse o evde yaşayan insanlar da kötü ve acımasız oluyormuş. Bu tohumları yaparken aralarında bir kavga çıkmış. Herkes kötü tohumları kendi istediği gibi kullanmak istiyormuş.

Cadılar birbirlerine bağırıp kavga etmeye başlamış. Cadının biri tüm tohumları alıp uçan süpürgesiyle kaçmaya başlamış. Diğer tüm cadılar peşinden ilerlemeye başlamış. Bu sırada şiddetli bir yağmur başlamış. Köyün en iyilerinden olan karı koca bahçelerine sığınan kediler ve köpekler ıslanmasın diye her yere onlar için bir şemsiye koymuşlar. Cadılar tohumları alıp kaçanı kovalamaya devam ederken tam bu iyilikler şehrinin üzerine geldiklerinde yakalamışlar o sırada cadının elinden tüm tohumlar iyilikler şehrine saçılmış her bahçeye bir tohum düşmüş.

Ellerinde hiç tohum kalmayan cadılar birbirlerine bağırarak ama yine de kötü bir kahkaha ile: “Neyse ki bir iyi şehir daha sayemizde kötü olacak hahaha!” diyerek şatolarına dönmüşler. Tohumlar iyi insanların bahçesine çoktan düşmüş hem sihirli olduklarından hem de yağmurun etkisiyle hızlıca büyümeye başlamışlar. Ağaçlar büyüdükçe etrafa kötü koku

yayıyor, insanlar sinirli ve öfkeli hissetmeye başlamış. Herkes birbirine düşman olmaya başlamış, birbirleri hakkında kötü konuşmaya, ufacık şeylerle kavga etmeye, neredeyse birbirlerini öldürmeye başlamışlar. Yalnız bu kötülüğün bulaşmadığı iki kişi varmış. Bahçelerinde sokak hayvanları ıslanmasın diye onları koruyan karı ve koca. Hayvanlar için bahçelerine şemsiye koydukları için onların bahçelerine tohum düşmemiş. Bu kötü sihir onlara bu sayede bulaşmamış. Etrafındaki herkesin kötü olmasına çok şaşırıp, üzüyorlarmış. Günlerce onlara ne olduğunu anlamaya çalışmışlar. Herkese iyiliği, güzelliği hatırlatmaya çalışıyorlarmış. Ama nafile, onları dinleyen bir kişi bile yokmuş. Ne yapacaklarını bilemiyorlarmış. Kadının doğumuna da sayılı günler kalmış. Bu kötü insanların arasında çocuğunu doğurmak istemiyormuş. Kocasıyla birlikte şehirden ayrılma kararı almışlar.

Birkaç eşya ve hayvanlarını da alarak bir gece kimse görmeden şehirden çıkmışlar. Dağlar ardında uzak kimsenin olmadığı bir diyara gelmişler. Buraya yerleşmeye karar vermişler. Birkaç gün geçince kadının bebeği doğmuş. Çok sağlıklı bir bebekmiş. Adını Yiğido koymuşlar. Yiğido bu zararsız yerde sadece anne babası ve hayvanlarıyla büyüyormuş. Annesi onu hep iyilik masallarıyla uyutuyor ve ona hep iyiliği gösteriyormuş. Yiğido hayvanları çok seven bir genç olmuş. Hayvanlar onun en yakın arkadaşlarıymış. Zaten başka arkadaşı yokmuş.

Bir gün annesine sormuş: “Anne, benim neden hiç arkadaşım yok?” Annesi de ona şehirde yaşadıklarını anlatmış. Yiğido duyduklarına çok üzülmüş. Oraya gidip o insanların neden birden kötü olduğunu bulmak ve onları kurtarmak istiyormuş. Annesinden ve babasından izin alarak kedi, köpek ve bir de atıyla yola koyulmuş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düze gitmiş. Şehre yaklaştığını anlamış. Çünkü annesinin anlattığı gibi pis kokular geliyormuş. Onu kimse iyi karşılamamış.

Şehirde sürekli kavga gürültü sesleri varmış. Bir bardak su bile veren olmamış. Kötü insanların arasında gizlice geçmiş. Her yeri iyice gözlemlemiş. Kokunun kaynağının bazı ağaçlar olduğunu anlamış. Tek tek bu ağaçları dolaşmış, garip ki bu ağaç her evin bahçesinde bir tane varmış. Sadece bir evin bahçesinde yokmuş, o da ailesinin yaşadığı ev. Bu kötülüğe ağaçların sebep olduğuna kesin karar vermiş. Gece olduğunda birer birer ağaçları kesmeye karar vermiş. Gece boyunca ağaçların bir sağına bir soluna balta sallayıp durmuş. En son ağaç da bitince yorgunluktan oracıkta uyuyakalmış.

Sabah olduğunda ne bir kötü koku ne de bir kavga sesi duymuş. Kestiği ağaçlar da yerinde yokmuş. Onu gören birkaç kişi hemen yardımına koşmuşlar sen yabancısın galiba gel evimize misafir ol, karnın açsa doyuralım demişler. Yiğido bu tepkiye çok şaşırılmış. İnsanlar birden annesinin anlattığı gibi iyi olmuşlar. Yiğido teklifi kabul etmiş ve evlerine gitmiş. İnsanların ne

yaşadıklarından haberleri yokmuş. Sanki o kötülük yapanlar onlar değilmiş. Yiğido şehirde bir bilge kimse olup olmadığını sormuş. Kaldığı yeri öğrenmiş ve doğruca onun yanına gitmiş. Olan biteni ona anlatmış. Bilge kişi her şeyin farkına varmış. Bu sihri şehre yakın yerde yaşayan cadıların yaptığını anlamış. Tüm insanları meydanda toplayıp onlara gerçeği anlatmış. İnsanlar bu kötülüğü onlara yapan cadılara bir ders vermek istemişler.

Tüm insanlar birlik olup, tüm hayvanlarını da alarak şatoya gitmişler. Cadılar ne olduğunu anlayamamış yüzlerce insan ve hayvan varmış hepsine karşı kendilerini savunamayacak durum dalarmış. Cadıların bahçesinde iyi insanları öldürmek için hazırladığı zehirli sular varmış. Bilge bunu söylemiş. Herkes kendi kovasıyla aldığı suyu birden şatonun her yerinden dökmeye başlamışlar. Yüzlerce insan birlik olduğunda sihirleri olan cadılar bile ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Çünkü birlik ve beraberliğin arkasında hiçbir kuvvet duramazmış. Cadılar kendi hazırladıkları zehirli suda birer birer boğularak ölmeye başlamışlar. İnsanlar hep birden sevinç çılgınlıkları atarak:“ Yiğido Yiğido Kahraman Yiğido! “ diyerek şehirlerine dönmüşler. Ancak eksik kalan bir şey varmış. Yiğido'nun annesi ile babası.

Hemen bir kabile kurulmuş. En önde bembeyaz atıyla Yiğido arkasında da bilge ve şehrin iyi insanları. Annesi ile babası günlerdir merak içinde öylece beklerken uzaktan gelen kabileyi fark etmişler. Yaklaştıkça en öndekinin Yiğido diğerlerininse eski komşuları, arkadaşları ve akrabaları olduğunu anlamışlar. İçleri sevinçle dolmuş. Bilge olan biteni anlatmış. Anne ve babası oğlu ile gurur duyuyormuş.

İyilerin ve iyiliğin mutlaka kazanacağını bir kez daha görmüşler ve hep birlikte şehirlerine dönmüşler. Ancak hala eksik olan bir şey varmış. Şehrin adı hiç tartışmasız herkesin ortak kararı ile artık bu şehir Yiğido şehri olmuş. Bundan böyle insanlar eski iyiliklerle dolu hayatlarına devam etmişler. Kötülüğe fırsat tanımadan hep iyi bakmış, iyi görmüşler, iyi gördükleri her şey de kötü olsa bile günü gelmiş iyiliğe dönmüş. Sevinç ve neşe içinden hayatlarının sonuna kadar bu güzel şehirde yaşamış, orda doğan büyüyen çocuklarda Yiğido gibi tüm dünyaya iyiliği götürmek için yollara düşmüşler. Ta ki iyiliğin dokunmadığı tek bir yer, tek bir el, tek bir kalp ve tek bir çocuk kalmayana dek...

AY'IN ORDUSU VE KIZILIRMAK

Zeynep İPEKTEN

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde dağlarda yaşayan büyük bir komutan ve onun güçlü ordusu varmış. Bu ordu ayın ve yıldızların ordusuymuş ve o kadar güçlüymüş ki gündüzleri ejderha gibi kükrer, geceleri ışık gibi delermiş. Geceleri karanlık olduğunda ay ve yıldızlar gökyüzünde beraber parlar ve orduya güç verirlermiş. Onları düşmanlardan korurlarmış. Bu yüzden düşmanlar geceleri bu ordudan çok korkar ve savaşmazlarmış. Çünkü gece olduğunda dağları delen kılıçları ay gibi parlar ve düşmanı görürmüş.

Bu çok güçlü olan kahraman komutan ordusu ile bütün dünyayı dolaşır gittiği yere adalet ve huzur götürürmüş, kötüler ile savaşır iyilerin hep yanında olurmuş. Ay ve yıldızlarda gittikleri her yere onlar ile gider onlara güç verirmiş. Bu yüzden kötüler ay ve yıldızları gördüğünde çok korkarmış. Derler ki: “ Bir yerde ay ve yıldız varsa orda ayın ordusu iyileri korumak için gelmiştir.” İyiler, kimsesizler, çocuklar, kadınlar dara düşünce bu ordunun yardıma gelmesini gökyüzüne bakıp dilermiş. Bir gün komutanın ordusu kötüler ile savaşmak için atları ile dünyayı dolaşmaya gitmişler.

Az gitmişler, uz gitmişler Sipas'ın karlı dağlarının arasından akan büyük bir ırmağa varmışlar. Bu ırmak karların eriyen suları ile büyür ve yollar boyu akıp gidermiş. Bu ırmağın içinde bin bir çeşit balık yaşarmış. Suyu ise tertemiz ve tadı çok güzelmiş. Komutan bu yüzden burada ordusu ile dinlenmek istemiş ve birkaç hafta burada kalmaya karar vermişler. Fakat düşmanları peşlerini bırakmıyormuş, onlara yalnız kaldıkları bir zamanda saldırmayı düşünüyorlarmış.

Bir gece komutan durgun ırmağın kenarında otururken yıldızlar ay ile kavga etmiş: Ay'ın neden daha parlak olduğuna kızmışlar ve “ Madem ay o kadar büyük o zaman dünyayı geceleri tek başına aydınlatsın.” deyip gökyüzünden binlerce yıldız sönüp kaybolmuş. Ve ay tek başına kalmış ama ayın da ışığı kısa zaman sonra bitmiş ve her yer karanlık olmuş. Ordunun kılıçlarındaki gözleri delen ayın ışığı da sönmüş. Ve artık düşmanı göremiyorlarmış. Bunu anlayan düşman hemen harekete geçmiş ve bir okçu okunu iyice gerip komutana fırlatmış. Hiçbir şeyden haberi olmayan komutan ırmağın kenarında vurulmuş.

Zavallı Ay gökyüzünde yalnız başına ağlamaya başlamış, ayın hıçkırıklarını duyan yıldızlarda çok üzülüp gökyüzünde yeniden çıkıp gelmişler ve yıldızlar ile ay yine bir araya geldiğinden tekrar dünya aydınlanmış, ordunun kılıçları yeniden ışık saçmış. Ve bir mucize daha olmuş: ay ağlarken kızıl gözyaşları ırmağa düşmüş ve komutan kızıl yaşlar

ile iyileşmiş. O günden sonra Sipas'daki ırmak kıvılcık rengine bürünmüş ve asırlar boyu böyle akıp gitmiş. Ay ve yıldızlar ise bir daha sonsuza kadar birbirinden hiç ayrılmamış. Her gece Kızılırmak'ın sularında ay ve yıldız gökyüzünde bir araya gelir parlamış. Ve ayın ordusu da bir daha hiç yenilmemiş, hep kazanmışlar. Ay ve yıldızlar gökyüzünde olduğu sürece yeryüzünde iyilik ve adalet için hep kötüler ile savaşmışlar.

BALIKLARIN EVİ

Zeynep İPEKTEN

Bir varmış bir yokmuş, çok uzun zamanlar önce masmavi suyu ile güneşin ışık saçtığı tertemiz bir deniz varmış. Bu denizin çok çok derinlerinde mutlu bir balık krallığı varmış. Ama bakmayın adının balık krallığı olduğuna burada denizyıldızı, denizanası, yengeçler ve büyük küçük bütün balıklar bir arada yaşamış.

Zaman geçtikçe bu denizde tuhaf bir şeyler olmaya başlamış. Balıkların artık yiyecekleri azalmaya, balıklar hasta olmaya başlamış. Denizin suyu da kirli olmaya başlamış ve güneşin de ışığı çok azalmış. Kimse nedenini anlayamamış: “Güneş bize küstü mü acaba?” diye düşünmüşler. Bakmışlar ki böyle olmayacak, bir gün bütün balıklar toplanıp bu durumu düşünmeye karar vermişler.

Bilge Balık ve Doktor Balık bütün balıklara demiş ki: “Gidin denizde dolaşın ve farklı olan her şeyi getirin, belki bir şeyler anlarız.” demiş. Bunun üzerine balıklar bütün denize dağılmışlar. Birkaç gün sonra dönen balıklar, ağızlarında bazı değişik şeylerle gelmişler ve bunları bilge balığın evinin yanına bırakmışlar. Bilge Balık çıkmış dışarı ve çok şaşırılmış. Karşısında küçük bir dağ kadar rengârenk naylon, poşet, teneke kutuları varmış. Bunu gören Bilge Balığı korkusunu ve endişesini gizleyememiş. Ve diğer balıklarda korkmaya başlamış. Ancak Bilge Balıktan başka bunun ne olduğunu bilen de yokmuş. Fakat Bilge Balık çok akıllıymış. Onları daha fazla korkutmak istememiş: “Tamam sevgili balıklarım artık siz gidin ben bunların ne olduğunu öğreneceğim ve bir çaresine bakacağız.” demiş. Sonra Bilge Balık, Doktor Balığı yanına çağırılmış ve düşünmeye başlamışlar.

“Bunlar insanların yiyecek içecek çöpleriymiş ve balıklar bunlardan hasta oluyormuş, deniz çok kirlendiğinden artık burada kalamayız.” demiş Bilge balık. Doktor Balık da çok üzülerek Bilge Balığa katılmış. Sonra Bilge Balık gitme kararlarını ve bütün olanları anlatmış. Zavallı balıklar çok üzülmüş, evlerini bırakıp gitmeyi hiç istememişler. Ve balıklar aralarında konuşurken tam o arada Küçük Sarı Balık yaralı bir şekilde balıkların yanına varmış. Bunu gören bütün balıklar çok korkmuş. Hemen Doktor Balık ve Bilge Balık yarasına bakmışlar; Bu bir cam keşiğiymiş. Nefes nefese kalan zavallı küçük balık biraz kendine geldikten sonra olanları anlatmış.

Denizde yüzerken görmediği bir cam parçası yüzgecine batmış ve zavallı balık da çok zor evine ulaşmış. Zavallı balıklar Bilge Balığa hak vermişler ve gitmeye karar vermişler. Sarı Balık yaralı olduğu içinde onu yunus balıklarından biri taşıyacakmış, diğer küçük yavru balıklara da büyük balıklar yardım edecek diye kararlaştırmışlar. Daha sonra Bilge Balık, Sarı Balığın yanına gelmiş. Ve demiş ki:

“Nasıl oldun sarı balığım, yaran acıyor mu?” küçük balık acı içinde kıvranarak:

– Canım çok acıyor Bilge Balık ve yüzemiyorum, duydum ki evimizden de gidiyormuşuz. Neden insanlar bize bunu yapıyor? Neden denizlere çöpleri atıyorlar Bilge Balık? Onlar bize neden zarar veriyor? Balıkları, denizleri sevmiyorlar mı diye ağlaya ağlaya konuşmuş yaralı balık. Bilge Balık çok üzgün bir şekilde:

“Üzülme sarı balık bir gün güneş onlara kızacak, denizler kızacak, ağaçlar kızacak ve insan o gün mutlaka hata yaptığını anlayacak. O gün geldiğinde insan denizlerden, balıklardan, güneşten özür dileyecek, inan Sarı Balık o gün çok yakında gelecek. Ama biz bugün buradan gitmeliyiz.” demiş.

Ve bu koskocaman Deniz Krallığındaki bütün balıklar daha temiz daha iyi bir yer bulmak umuduyla evlerinden denizin başka bir diyarlarına hep beraber yolculuğa başlamışlar...

BALIKLI ÇERMİK VE KÜÇÜK ÇOCUK

İbrahim ŞAŞMA

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken, develer tellal iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, babam düştü beşikten, alnını yardı eşikten. Çıktım tavan arasına. Buldum içi su dolu kırık bir testi. Kulağımı dayadım, içinde rüzgârlar esti. Buldum eski bir sandık. Anahtarı nerede? Kulağıma fısıldadı melekler, anahtarı karşıki derede. Eyvah dedim koptu bir fırtına. Koşup bindim karıncanın sırtına. Karıncanın sırtında bulutlara kadar çıktım. Ay dedeyle top oynadım, acıktım. Dere gibi hoşafılar içtim, dağlar gibi pilav yedim doymadım. Ambar ambar dolaşıp yediklerimi saymadım. Düşüm iğne deliğine, bilmem nasıl çıkabilirim. Size bir masalım var çocuklar, kulak verin bakalım.

Bir zamanlar Kaf Dağı'nın eteklerinde küçük bir köyde yaşlı bir kadınla bir küçük bir oğlu yaşamış. Birbirlerini çok seven bu ana oğul, geçimlerini kendi ettikleri sebze ve meyvelerle karşılayarak mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşarlarmış. Günün birinde yaşlı kadın çok hastalanmış, yerinden kalkamaz duruma gelerek yataklara düşmüş.

Küçük çocuk annesinin bu haline çok üzülmüş ancak elinden hiç bir şey gelmiyormuş. Annesinin gözlerinin önünde eriyip gitmesi, yemeden içmeden kesilmesi küçük çocuğu kara kara düşündürüyormuş. Yine böyle bir günde annesinin durumuna üzülmüş başını yine pencere camına dayayıp sessizce ağladığı bir anda pencerenin pervazına kanatları gümüş gibi parlayan bir güvercin konmuş. Güvercin sessizce ağlayan çocuğu seyretmiş. Çocuğun gözlerinden boncuk boncuk yaşlar indikçe güvercin çok duygulanmış. Gagasıyla pencere camına vurarak çocuğa seslenmiş:

— Küçük çocuk, ben her sabah senin pencere kenarına bıraktığın ekmeğin kırıntılarıyla karnımı doyuran bir güvercinim. Senin sayende karnımı doyurduğum gibi, yavru kuşlarıma da ekmeğin kırıntılarını götürdüm. Şimdi anlat bana, neden bu kadar üzgünsün ve neden ağlıyorsun?

Küçük çocuk ilk başta şaşırılmış ve yutkunarak güvercinine cevap vermiş. Annesini çok sevdiğini, onu kaybetmekten çok korktuğunu, onsu bir yaşam düşünemediğini yaşlı gözlerle güvercinine anlatmış. Gümüş kanatlı güvercin bir süre düşünmüş ve gümüş kanatlarının arasından bir tüy kopararak küçük çocuğa vermiş:

— Bu tüy parçasını sakın kaybetme, zor durumda kalmadığın sürece kullanma. Bu tüy parçası ile kapalı kapıları açacak, kanatlanıp uçacaksın. Yaşlı annenin sağlığına kavuşmasını istiyorsan Kaf Dağı'nın ardına gideceksin, biri bin edeceksin. Nefessiz kalanlara nefes olmadan, kurumuş topraklar suyunu bulmadan gelme sakın. Damlalar göle dönmeden, ateşler küle dönmeden gelme sakın.

Küçük çocuk güvercini söylediklerini duyar duymaz annesi ile vedalaşmış, yanına yol azığı olarak birkaç parça ekme alarak yola çıkmış. Tek dileği Kaf Dağı'nın ardında gitmek ve güvercinin söylediği şeyleri yerine getirmiş. Bir yandan da düşünüyormuş. Biri bin etmek ne demektir, nefessiz kalanlara nefes olmak, kurumuş topraklara suyunu buldurmak ne demek merak ediyormuş. Damlalar göle, ateşleri küle nasıl dönüştüreceğim diye düşünmeden edemiyormuş. Küçük çocuk az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek, altı ayla bir güzde, bir arpa boyu yol gitmiş.

Dağları tepeleri aşmaktan yorgun düşen küçük çocuk bir ırmağın kenarına kadar gelmiş. Irmak o kadar hızlı akıyormuş ki, ırmağın karşı tarafına ne yürüyerek ne de yüzerek geçebilirmiş. Irmağa adımını attığı anda köpüren suların kendisini alıp götüreceğini biliyormuş. Kendi kendine artık yolun sonuna geldim, karşıya geçemeyeceğim, gümüş kanatlı güvercinin söylediklerini yapamayacağım, annemin derdine derman olamayacağım diye söyleniyor bir yandan da hüngür hüngür ağlıyormuş.

Aklına o anda gümüş kanatlı güvercinin verdiği tüy tanesi gelmiş, tüyü cebinden çıkarmış ve ırmağın suyuna deşirdiği anda elindeki tüy bir asma köprüye dönüşüvermiş. Küçük çocuk sevinçle ve şaşkınlıkla ırmağın karşı tarafına geçmiş ve yürümeye devam etmiş. Bir süre yürüdükten küçük çocuk acıktığını hissetmiş bir kayanın üzerine oturarak azık çıkını açmış ve bir parça ekmeği eline almış. Ekmeği tam ağzına atacağı anda yanı başında cılız bir ses duymuş, başını yan tarafa çevirdiğinde bir deri bir kemik kalmış küçük bir köpek yavrusu ile göz göze gelmiş. Küçük köpek çocuğa, "Ben çok açım." dercesine, "Ekmeğini benimle paylaşır mısın?" dercesine masum ve üzgün gözlerle bakıyormuş.

Küçük çocuk köpeğin bu halinden çok etkilenmiş ve elindeki ekmeğin yarısını bölüp yavru köpeğe atmış. Yavru köpek bir parça ekmele doymamış olacak ki yine çocuğun elindeki ekmeğe, "Bana o ekmeği de ver." dercesine bakıyormuş. O kadar sevimli, o kadar masummuş ki, küçük çocuk elinde kalan son ekmeği de kendisinin aç kalacağını bile bile yavru köpeğe vermiş. Yavru köpek karnını doyurmanın sevinciyle ve küçük çocuğun iyi kalpli biri olduğu bilinciyle çocuğun dizlerinin dibine kadar sokulmuş. Gitme dercesine küçük çocuğun ellerini yalıyor, sevimli hareketlerle kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyormuş. Küçük çocuk bir süre dinlendikten sonra Kaf Dağı'nın ardına varabilmenin ümidi ile ayağa kalkmış. O anda yavru köpek de ayaklanmış.

Küçük çocuk nereye gitse yavru köpek de onu takip ediyor, bir türlü çocuğun peşini bırakmıyormuş. Çocuk yürüdükçe köpek çocuğu takip etmiş, çocuk koştukça yavru köpek de arkasından koşmuş. Nihayetinde yavru köpek

çocuğun peşini hiç bırakmamış. Önce küçük çocuk, arkada yavru köpek bir süre yürümeye devam etmişler. Bir süre sonra küçük çocuğun karşısına kocaman bir kurt çıkmış. Kurt bir hamlede küçük çocuğu yutabilecek kadar çok büyükmüş. Boyundan büyük bir kurdu gören küçük çocuk korkudan ağlamaya başlamış. Aç kurt çocuğun ağlamasına aldırmayıp çocuğa doğru koşmaya başlamış. Amacı çocuğu bir çırpıda yutuvermekmiş.

Aç kurt ağzını kocaman açıp çocuğa saldıracağı anda yavru köpek bir çırpıda kurdun önüne geçmiş. Küçük sivri dişlerini kurda göstermiş. Yavru köpek kurdun karşısında o kadar cesur duruyormuş ki kurt bir an şaşırılmış ve duraksamış. Yavru köpek kurdun karşısında bir an bile tereddüde düşmeden dimdik duruyormuş. Öyle bir ses çıkarıyormuş ki, kocaman bir kangal köpeğinden bile gür çıkıyormuş sesi. Aç kurt küçük köpeğin bu kararlı ve net duruşu karşısında çocuğa dokunamamış ve kaçarak gözden kaybolmuş. Küçük çocuk sevimli köpeğin bu cesaretine hayran kalmış köpeğe demiş ki:

— Senin adın Kangal olsun. Kangal, cesaretin vefanın, dostluğun, sadakatin simgesi olsun.

Böylelikle beraber yürümeye devam etmişler. Az gitmişler uz gitmişler. Dere tepe düz gitmişler. Bir bahar bir güz gitmişler. Kimi zaman bulutların üstünden, kimi gökkuşağının altından geçmişler. Yol boyunca çayır çimen biçmişler, Susayınca kuşların gagasından su içmişler.

Küçük çocukla yavru köpek bir süre daha yürümüşler. Karşılıklarına küçük bir su birikintisi çıkmış. Güneşin etkisi ile yavaş yavaş kuruyan göletteki su birikintisinin içerisinde kocaman bir balığın çırpındığını ve can çekiştğini görmüşler. Küçük çocuk bu durum karşısında çok üzülmüş ve bir şeyler yaparak bu balığı kurtarmak istemiş. Sevimli küçük köpekle beraber telaşla etraflarına bakınmışlar. Nerden su bulabiliriz diyerek bir oraya bir buraya koşturmuşlar.

Sevimli köpek küçük çocuğun pantolon paçasından asılarak onu bir yere götürmeye çalışıyormuş. Köpek çocuğun paçasından asıla asıla onu bir pınarın başına götürmüştü. Çocuk köpeğin başını aferin dercesine sevgiyle okşamış ve avuçlarına su alıp balığın bulunduğu kurumuş gölete taşımış. Çocuk avuçlarında o kadar su taşımış ki balığın bulunduğu kuru gölet zümrüt renkli bir göle dönüşmüştü. Ölmek üzere olan balık taşınan sularla beraber tekrar hayata tutunmuş ve zümrüt renkli suların içerisinde binlerce yavru bırakmış. Küçük çocuk zümrüt renkli gölün güzelliğine bakarken kurtardığı balık dile gelmiş:

— Teşekkürler güzel yürekli çocuk. Beni avuçlarında taşıdığın suyla hayata bağladın. Canımı sana borçluyum. Ben bir tane idim şimdi binlerce olduk. Bana taşıdığın suyla nefes verdin, nefes almamı sağladın. Yüreğimdiki ateşler söndü, küle döndü. Bak burası kurumuş bir göldü, şimdi etrafımızda

rengarenk çiçekler var. Dikenler güle döndü. Bundan sonra biz de insanlar için var olacağız. Onların dertlerini kederlerini yok etmek için uğraşacağız. Kim bu suya girerse bizler ona sağlık ve sıhhat vermek için uğraşacağız. Buranın adı bundan sonra Balıklı Çermik olacak.

Küçük çocuğa da bir şişe içerisine zümrüt renkli sulardan doldurup vermiş. Köyüne varınca bu suyu annesine içirmesini istemiş. Küçük çocuk su dolu şişeyi alıp sevimli köpekle beraber köyüne dönmüş. Yaşlı ve hasta annesine zümrüt renkli sudan içirmiş. Annesi sağlığına kavuşup eskisinden de sıhhatli olmuş. Sevimli köpek de o günden sonra çocuğun en yakın en candan arkadaşı olmuş ve hep birlikte mutlu mesut bir hayat sürmüşler. Şimdi Balıklı Çermik'e yolu düşenler bilirler ki, oradaki bütün balıklar insanlara sevgiyle sarılır. Adeta insanların elini ayağını kollarını öperler. Hepsinin gözlerinde ve yüreklerinde o küçük çocuğa karşı bir minnet borcu vardır. Onların insanlara her dokunuşu bir teşekkür edıştır, bir gülümseyiştir, bir sevgidir.

Gökten üç elma düşmüş. Birisi bu masalı dinleyenin başına, birisi karşılıksız iyilik yapanların başına, birisi de balıklı çermikte şifa arayanların başına olsun.

BİR DAMLA ATEŞ

Zehra ÖZKUL

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde gökyüzünün sonsuz derinliklerinde minik mi minik bir yıldız yaşarmış. O kadar küçükmüş ki, herkes onunla dalga geçermiş. Bu küçük yıldız zamanla içine kapanmış ve etrafındaki her şeyden nefret etmeye başlamış. Öyle ki artık gökyüzüne bile çıkmaz olmuş. Çünkü etrafındaki tüm yıldızlar, onu ışığının sönük olduğuna inandırmış.

Yine günün birinde bizim küçük yıldız çekildiği köşesinden diğer yıldızları izlemeye başlamış. Hepsi ışıl ışıl etrafına ışık saçıyor ve gösterişli duruyormuş. Hele bir tanesi varmış ki, öyle büyük, öyle parlakmış. Ama bu yıldız, bir o kadar da bencil ve kötüyümüş. Sahip olduğu özelliklerden dolayı kendini herkesten üstün görüyormuş. Etrafındaki bütün yıldızlara kötü davranıyormuş. Hatta kimsenin küçük yıldızla arkadaş olmasına da izin vermiyormuş.

Küçük yıldız, o sırada bir damla gözyaşı akıtmış. Kendini işe yaramaz biri gibi hissettiği için çok ama çok üzülüyormuş.

Akıttığı bir damla gözyaşı ateş nehrine düşerek, nehrin içindeki suyu taşıracak bir rüzgâra neden olmuş. Bir anda ateş nehrinin içindeki su hırçın bir şekilde kaynamaya başlamış. Sanki bizim küçük yıldızın sinirini ve üzgün oluşunu yansıtıyormuş. Su, daha da kızgınlaşarak alev aldığı anda, dumanlar yavaş yavaş gökyüzüne de sızmaya başlamış.

Meğerse eğer gökyüzünde bir yıldız ağlarsa, gökyüzü de o yıldızla birlikte ağlarmış.

Dumanı gören yıldızlar : "Kaçın, kaçın!" diye bağırmaya başlamış. Başlamış başlamasına ama büyük yıldız iri bedenini hareket ettiremiyormuş.

Büyük yıldız, korku içinde : "Yardım edin!" diye haykırmış. Büyük olduğu için kendine yaklaşan dumanlardan kaçamıyormuş. Fakat neredeyse kimse onu duymuyor ve bir o yana bir bu yana kaçışmaya devam ediyorlarmış. Bunu gören küçük yıldız, hızla büyük yıldızın yanına gitmiş. Büyük yıldız, o büyüleyici ışığını kaybediyor ve küçülüyormuş.

Bu sürede büyük yıldız neredeyse gökyüzünde görülemeyecek kadar ufak bir hâle gelmiş. Hatta öyle ki bizim küçük yıldızdan bile daha küçük görünüyormuş. Büyük yıldız üzüntüyle ağlamaya başlamış.

"Şu hâlime bak. Dalga geçtiğim küçük yıldızdan bile daha küçüğüm artık. Kimse beni sevmeyecek." diye söylenmiş kendi kendine. Onu bu hâlde gören birkaç yıldız hemen etrafını çevrelemiş. Sonra tüm yıldızlar, büyük

yıldızın etrafını çevreleyerek ona ışık olmak için uğraşmışlar. Fakat hiçbir şekilde büyük yıldızı aydınlatmaya yetmiyormuş.

"Ben seni severim." demiş küçük yıldız. Çünkü büyük yıldızın dediklerinden sonra kalbinde bir sıcaklık hissetmiş. Büyük yıldız şaşkın bir şekilde gözlerini büyütmüş.

"Nasıl olur bu? Baksana, ben küçücüğüm! Hem ışığım da yok artık." Küçük yıldız, şimdiye kadar görüntüsünden dolayı olan isyanlarını hatırlayarak içten içe kendine kızmış.

"Evet." demiş ve sonra da sevgi dolu bir sesle konuşmaya devam etmiş. "Küçük olabilirsin. Hatta sönük bir ışığa da sahip olabilirsin. Ama her ne olursa olsun, sen gökyüzünün eşsiz manzarasını oluşturan taşlardan birisin. Hepimiz öyleyiz."

Bir anda büyük yıldızın etrafı öyle bir aydınlanmış ki herkes şaşkınlıkla küçük yıldızın bakıyormuş. Büyük yıldız çoktan eski görüntüsüne kavuşmuş. Dumanlar çiçeğe dönüşmüş, ateş nehri durgunlaşmış.

Büyük yıldız, şimdiye kadar yaptıklarından çok pişman olmuş. Artık ışığıyla kimseye hava atmıyor, kendini diğerlerinden üstün görmüyormuş.

Küçük yıldız ise hâlâ küçükmüş ve ışığı da yetersizmiş ama artık bundan şikâyet etmemeye karar vermiş. Çünkü ne kadar küçük ne kadar sönük bir ışığa sahip de olsa, bu gökyüzünün değerli bir parçası olduğunu biliyormuş. Küçük yıldız sevinçle kaymış. Yeryüzünde, her gün onu izleyen insanlara umut olduğundan bihabermiş.

Kendinizi küçük ve sönük hissettiğinizde bu gökyüzünün eksik parçası olduğunuzu hatırlayın. Ne kadar büyük veya küçük olduğumuz önemli değil. Hepimiz birer parlayan yıldızız ve küçük de olsa ışığımız birileri için umut kaynağı...

BİR SEYYAH'IN MASALI

Feyza KÖKSAL

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken anam düştü beşikten, babam düştü eşikten biri kaptı maşayı dolandım dört köşeyi, orada ne var dediler bir köy kurmuş keçiler ,kurt köye muhtar olmuş elini verenin kolunu almış, diken verenin gülünü almış, damla verenin selini almış, kovan kovan balını almış. Bir kurtmuş ki sormayın, talkım vermiş ele. Biri çıkmış karşısına dikilmiş, kapanmış mı kapılar kapıyı bırakmış, sapı yutmuş balı bırakmış, hapı yutmuş . Neyse uzatmayalım masala başlayalım.

Gez gez yorulmayan, gezmediği yerleri kendine dert edinen bir seyyah varmış. Bu seyyah gitmiş, gitmiş sonunda Sahra Çölü'ne ulaşmış. Çok yorulmuş, dinlenmek için kumların üstüne oturup heybesinden çıkardığı suyunu içmiş. Yorgunluğa dayanamayıp kumların üstünde uykuya dalmış. Rüyasında bir bilge görmüş. Bu bilge, seyyaha:“ Aman evladım, şu an bulunduğun noktadan yüz adım ileri, yüz adım gittikten sonra da elli adım sağa sakın gitme, merakına yenik düşme emi! ” demiş. Bilge sözünü bitirir bitirmez seyyah daldığı uykudan uyanmış. İnsan bu merakından durur mu?

Düşünmüş taşınmış acaba gitsem mi gitmesem mi. Sonra neye mi karar vermiş. Başlamış saymaya bir adım, iki adım, üç adım... Az gitmiş uz gitmiş bilgenin tarif ettiği yere ulaşınca hayal kırıklığına uğramış. Ben bunun için mi o kadar yol geldim demiş. Bilgenin tarif ettiği yerde küçücük bir kaktüs varmış hatta o kadar küçükmüş ki bu kaktüs, bizim seyyah az kalsın üstüne basıyormuş. Kaktüsün bir özelliği daha varmış küçük olmasının yanında, sihirliyimiş. Tabi kaktüsün sihirli olduğunu bilmeyen seyyah eğilmiş kaktüsü inceliyormuş. Birden seyyahın eline kaktüsün dikenini batmış. Seyyah aniden küçülmeye başlamış. Küçülmüş, küçülmüş sonunda avuç büyüklüğünde bir taş olmuş. Bizim seyyahın ne bir ağırlığı kalmış ne de bir büyüklüğü. Ne yapacağını bilemeyen seyyah başlamış bağırmağa ama boşuna sesini kimseye duyuramamış. O sırada çölde bir fırtına çıkmış bizim taş olan seyyah bir o tarafa bir bu tarafa savrulup duruyormuş. Savrulurken de canı çok yanıyormuş.

Rüzgâr şiddetini iyice arttırmış seyyah can acısından bayılmış. Gözlerini açtığında bir leyleğin gagasındaymış. Aşağıya baktığında çöl yerine yemyeşil bir tarla görmüş. Leylek birden gagasını açmış. Bizim seyyah gökyüzünden aşağıya düşmeye başlamış. Giderek hızlanmış ve sonunda yukarıdan gördüğü tarlada çalışan genç ve güzel bir kızın ayağına düşmüş. İki “ Ahh!” duyulmuş. Biri güzel kızın sesindenmiş diğeri de bizim taş olan seyyahın. Kız ayağıyla taşı bir kenara itirmiş. Biraz dinlendikten sonra da işine kaldığı yerden devam etmiş. Bir güvercin gelmiş o sırada yere konmuş.

Etrafta yiyecek bir şey arıyormuş. Başlamış seyyahı gagalamaya. Acıdan mıdır yoksa güvercinden midir bilinmez seyyah bağırmaya başlamış: “Yardım edin, yardım edin!” demiş. Kız bu sesi duymuş ama sesin nereden geldiğini anlayamamış.

Seyyah bağırmaya devam etmiş. Sesler artınca güvercin uçup gitmiş. Güvercinden geriye düşürdüğü bir mektup ve bir de tüyü. Kız sonunda sesin taştan geldiğini anlamış. Kız taşa :“ Bir taş nasıl konuşur? ” demiş. Bizim seyyah cevap vermiş: “Bir seyyahım düştüm çöle, geldim buraya bir leylek ile .” demiş ve kıza anlatmış başından geçenleri. O sırada güvercinin ayağından düşen mektup kızın dikkatini çekmiş. Açmış okumaya başlamış. Mektup nereden geldi kim yazdı bilinmez. Mektupta: “Bul o güvercin tüyünü koy suya, nerede dersen ise ya baştadır ya da başakta.” yazıyormuş. Ne kız bundan bir şey anlamış ne de seyyah.

Güvercinin tüyü kızın ayağının ucundaymış. Kız tam eğilmiş alacakmış ki bir rüzgâr çıkmış kuş tüyü uçmaya başlamış. Seyyah kıza yalvarmaya başlamış o tüyü bulması için. Kız seyyahı kıramamış, söz vermiş bulacağına. Kız koşturmaya başlamış tarlada. Bu tarla da küçük değilmiş hani sen de bir köy kadar ben diyeyim bir kasaba kadar. Koşmaktan nefesi kesilmiş, durmuş. Sağına soluna bakınmış. Sağında başaklar, solunda ise tarlanın girişindeki korkuluk varmış, kız şimdi anlamış mektupta yazanı kuş tüyü ya başakların arasına gitmiş ya da korkuluğun başına. Önce başakların arasına bakmış orada yokmuş. Son bir ümitle korkuluğun oraya koşmuş. İşte oradaymış. Tam da mektupta yazan gibi tüy korkuluğun başındaymış.

Tüyü almış, koşarak taş olan seyyahın yanına gelmiş. Yanındaki testisinden bir tas su doldurmuş. Tüyü suyun içine atmış, biraz bekledikten sonra suyu taşın üstüne dökmüş. Taş erimiş ve seyyah eski haline dönmüş. Birbirlerini görür görmez çok sevmişler. Allah’ın emri, peygamberin kavliyle evlenmişler. 40 Gün 40 gece düğünleri olmuş. Sonra ne mi olmuş birlikte dünyayı gezmeye başlamışlar. Geçen gün buralara uğramışlardı. Size de selamları var.

BULUT'UN GÖZYAŞLARI

Döndü KORKMAZ

Bir varmış, bir yokmuş küçük bir köy varmış. Bu köyde herkes bolluk bereket içinde yaşamış. Bu köyün çocukları çok mutluymuş. En büyük mutlulukları birlikte oyun oynamakmış. En iyi arkadaşları ise gökyüzündeki kocaman bir bulutmuş. Hemen hemen her gün yağmur yağarmış. Çocuklar köyün meydanında toplanır, çamurla oynarmış. Buluttan dökülen her bir yağmur tanesi çocuklar için oyun, mutluluk, büyük bir sevinç demekmiş. Yağmur çok yağdığı için tarlalar ekinlerle bahçeler sebze ile dolar taşarmış.

Bir gün yine çok yağmur yağmış. Çocuklar çamurla kocaman bir kule yapmışlar ama bu kule o kadar güzel olmuş ki görenler hayran kalmış. Bir gün gökyüzündeki bulut yine gelmiş. Yağmur yağdırıp çocuklarla doyasıya oynamak için ama ne görsün çocukların yaptığı kuleyi görünce resmen büyülenmiş hayran hayran bakakalmış. Bulut kuleye olan hayranlığını gizleyemez olmuş. Her gün gökyüzünden kuleye bakarmış. Aylar geçmiş, günler geçmiş küçük köye yağmur yağmaz olmuş. Bulut bilirmiş ki yağmur yağsa kule yerle bir olacakmış. Bir daha kuleyi göremeyecek olması onu derinden yaralıyormuş. O küçük köyde tarlalar ekin vermez çiçekler açmaz hale gelmiş.

Mutluluk içinde yaşayan köylü geçim derdine düşmüş, çocuklar bir daha mutluluk içinde koşup oynayamaz hale gelmiş. Köylüyü böyle gören bulut çok üzülüyormuş. Bir yanda aşkla baktığı kulesi bir yanda ise mutsuz bir köylü, bulut bir karar vermek zorundaymış. Bir gün gökyüzünde bir görünmüş, herkesin tek dileği yağmurun yağmasıymış. Bir anda buluttan yağmur taneleri süzölmeye başlamış. Bunu gören köydeki çocuklar kapıya koşmuşlar, herkes mutluluk içinde yağmurla adeta dans ediyormuş. Çocuklar o kadar mutluymuş ki hemen çamurla oynamaya başlamışlar. Toprak suya, çocuklar oyuna kavuşmuş.

Herkes mutlu olmasına mutluymuş ama bulut o kadar mutsuzmuş ki yağın yağmur taneleriyle kule yok olup gitmiş. Oysaki ne kadar çok severmiş kuleyi, tek mutlu eden bir şey varmış bulutu o da çocukların mutlu olmasıymış. Çocukların mutluluğu için sevgisinden vazgeçmiş. “Çocuklar hep mutlu olsun.” demiş.

BÜLBÜL

Tuğçe DEMİRTAŞ

Zamanın birinde köyün birinde çok yoksul olan bir çoban varmış. Köydeki herkes bu çobanı severmiş, çünkü çoban; köydeki her insana sevgi ve saygı gösterir onlara her konuda her daim yardım edermiş. Bu çobanın bir de bülbülü varmış. Bu bülbül çoban için çok kıymetliymiş. Çünkü bülbül dağda çobana arkadaşlık edermiş. Bülbül kafesinden kaçmayı çok severmiş. Ne zaman kafesinden kaçsa konduğu yerde bir kâğıt para bulunuyormuş.

Bir gün çoban ile bülbül dağa çıkmışlar. Bülbül kafesinden kaçarak gözden uzaklaşmış. Çoban etrafa baktığında tek gördüğü şey dağın yamaçlarındaki uçan bülbülüymüş. Çoban bülbülü arayıp bulmak için dağın diğer tarafına doğru gitmiş. Oraya gittiğinde bir de ne görsün! İki kişi elindeki içi bülbül dolusu kafes ile gidiyorlarmış. Çobanın bülbülü de o kafesteymiş. Çoban o adamların peşinden koşmuş ama yetişememiş. Sonra üzgün bir halde evine doğru dönüyormuş, dönerken aklından geçenler arasında bülbülün geri dönmeyeceği varmış. Çoban bülbülün gittiğine çok üzülmüş. Bülbülü götüreren adamlar ise bülbülün konduğu yerden paraları toplayarak onun sayesinde zengin olacaklarını sanıyorlarmış. Bülbülü kapalı bir araziye götürerek uçup konmasını beklemişler fakat bülbül hiçbir yere konmamış. Sonradan sonraya hırsızın biri sinirlenerek:

– “Konacaksan kon artık!” diye bağırmış. Adam bağıırken bülbül bir yere konmuş. Adamlar hemen oraya gelerek bülbülün konduğu yeri kazmışlar fakat para çıkmamış. Çünkü bülbülün gerçekten paranın yerini bulduğu doğru değilmiş, doğru olan ise bülbülün ne zaman bir yerde para görse oraya konarak sahibini beklemesiymiş. Bülbül sanki kendini kaçırان adamlarla oyun oynuyormuş. Adamlar bülbülü götürdükleri arazinin neredeyse tamamını kazmışlar ama bulabildikleri tek şey sadece bir gazoz kapağı olmuş.

Çoban fakir olsa da deneyimli bir insanmış, köyün muhtarı ile birlikte bülbülünün kaçtığını bildiği için ayağına bir yer tespit edicisi bağlamışlar. Yani bülbülün nerede olduğunu gidip muhtardan izleyebilirmiş. Bu fikri çobanın aklına muhtar getirmiş. Çünkü bir zamanlar muhtarında çok sevdiği bir bülbülü varmış onu her daim tanıyabilmesi için kanadının altını kırmızıya boyamış. Fakat bir gün bülbülü elinden kaçırmış ve bir daha da onu bulamamış bu yüzden kuşlara yani bülbüllere yönelik yer belirleyicilerini köyüne getirmiş ve saklamış. Çobanın da bu bülbülle çok ilgilendiğini görünce ona bu fikri anlatmış ve bülbülün ayağına yer tespit edicisini takmış.

Çoban muhtara gidince, ikisi beraber bilgisayardan bülbülün yerini tespit etmişler. Sinyal köyün iki dağ ötesindeki bir binadan geliyormuş. Çoban hemen bülbülün tutulduğu yere doğru gitmeye başlamış. Bülbülü kaçırان adamlar ise hiç para bulamadıkları için deliye dönmüşler, bülbüle ne

yemek ne de su vermişler. Çobanın çok uykusu gelmiş bu yüzden yoluna devam edememiş. Yönünü kaybetmemesi için bülbülün bulunduğu yere doğru bir ok işareti koymuş ve uyumuş. Bülbülü kaçıran adamlar bir ara kafesin kapısını açık bırakmışlar. Bülbül bu fırsattan yararlanarak hırsızların elinden kaçmış ve bir kayanın dibine girmiş.

Çoban da uyanmış ve: “Az kaldı bülbülüm, geliyorum!” diyerek koyduğu ok işaretinin yönüne doğru gitmeye başlamış. Bülbülün tutulduğu yere gidebilmesi için sadece bir dağ mesafesi kadar yolu kalmış. Bülbül gittiği kaya dibinde bir mağara deliği görmüş ve o mağaranın içerisine girerek ilerlemiş, orada birdenbire farklı bülbül sesleri duymaya başlamış. Gittiği yerin sonunda bir bülbül ailesi görmüş. Bu bülbül ailesindeki dişi bülbül muhtarın bir zamanlar kaybettiği bülbülmüş. Çobanın bülbülü o bülbül ailesine karışarak bir gününü orada geçirmiş.

Çoban hırsızların buldukları yere varmış, kapıdan içeriye girip adamların yanına gitmiş: “Bülbülümü hemen geri verin!” diye bağırmış. Adamlar çobanla alay eder gibi kahkahaya kapılmışlar: “Altın yumurtlayan bir bülbülü sana tek başına yedireceğimizi mi sandın? Ya bülbülü bulup bize verirsin ya da onu beraber bulup paraları da beraber yeriz, yoksa seni burada öldürüp iki metrelik bir alana gömeriz.” demişler. Çoban bir an düşünerek önce bülbülümü bulur sonra da bunların elinden kurtulurum diyerek hırsızların teklifini kabul etmiş. Hırsızlara dönerek: “Benim bülbülümün ayağında bir yer belirleyicisi var bilgisayarınız var ise onun nerede olduğunu bulabiliriz.” demiş. Hırsızlardan birisi: “Elbette var. Haydi, hemen izleyelim.” demiş.

Sinyali bularak hep beraber sinyalin geldiği noktaya doğru gideceklermiş. Bülbül ise bulunduğu yerden karanlığın içine doğru yalnız bir şekilde ilerlemeye başlamış. Belli bir müddet gittikten sonra gözüne bir ışıltı ilişmiş, iyice gittiğinde bir ev büyüklüğünde hazine odası bulmuş, bulunduğu yeri unutmamak için mağaranın başladığı kayanın dibine bir altın koymuş sonra oradan geçerek mağaranın bittiği yere gelmiş ve çıkmış. Dışarı çıktığında köyünü görmüş ve hemen oraya doğru uçmuş.

Çoban, sinyallerin köyden geldiğini anlayınca hırsızlarla beraber evine doğru gitmiş. Muhtar da çobanın evindeymiş ve bülbül eve gelince onu yakalamış yanına alarak şöyle demiş: “Çoban bülbülü aramaya gitti, bülbülse ondan önce evine geldi. Muhtar bu şekilde söylenmiş ve çobana haber vermek istemiş ve çobanla iç içe olduğu için olumsuz bir anda haberleşebilmeleri için bir yöntem bulmuşlar. Bu yöntem havai fişek yöntemiymiş. Muhtar hemen kendi evine giderek havai fişeklerden birini alıp patlatmış. Çoban patlayan havai fişegi görmüş ve durumu anlayarak yola devam etmiş. Muhtar da hırsızları tuzağa düşürmek için bir plan hazırlamış.

Çoban köye vardığında muhtar onları görmüş ve tuzağını oluşturmuş. Bülbülü çobanın evine kafeste bulunur halde masanın üstüne bırakarak hırsızların gelmesini beklemiş. Çoban hırsızlarla beraber evine gelince: “İşte bülbülüm! Bülbülüm geri evine döndü.” diye bağırılmış. O sırada muhtar, bir yere girip çobana önce hırsızların girmesi gerektiğini el işaretleriyle anlatmış.

Çoban da hırsızlara önden siz buyurun diyerek önce onları içeriye sokmuş ve arkalarından da kendisi girecekken muhtar onu tutmuş ve hırsızları içeriye iterek elindeki ipi çekmiş. İpi çekince kapının üzerindeki ağ hırsızların üzerine düşmüş ve kapı kapanmış. Daha sonra muhtarla çoban hemen ilçe jandarma komutanını arayarak bulunduğu köyde kuş hırsızlarının olduğunu, kendilerinin de bülbülünü çaldıklarını söylemişler. Jandarma komutanı geldiğinde muhtarın yaptığı işlere çok şaşırılmış ve onu takdir etmiş.

Komutan: “Böyle tuzak yapmayı nereden öğrendiniz?” diye sormuş.

Muhtar: “Tuzak yapmayı filmlerden öğrendim komutanım.” demiş.

Komutan: “Peki ya çobanla nasıl haberleştiniz?” diye sormuş.

Muhtar: “Bir gün başımıza böyle bir şey geleceğini umuyordum bu yüzden haberleşebilmemiz için havai fişek yöntemini kullandım.” demiş. Komutan muhtarla vedalaşmış ve hırsızları hapishaneye götürmüştü.

Aradan zaman geçtikten sonra çoban, dağlarda gezerek koyun yayıyormuş, köyüne döndüğünde muhtarın yanına gitmiş. Bülbül ise gene kaş ile göz arasında ortalıktan kaybolmuş. Çoban muhtara dönerek: “Bu sefer onu elimden kaçırmayacağım!” demiş ve bülbülün peşinden gitmeye başlamış. Bülbül ise, hırsızların elinden kaçtığı zaman tanıştığı diğer bülbül arkadaşlarının yanına gitmeye çalışıyormuş. O gün orada sakladığı altın gözüne yansiyarak bülbüle mağaranın girişini buldurmaya yaramış. Bülbül oraya vardığında kayanın başında durarak çoban ile muhtarın gelmesini beklercesine hareket etmemiş.

Çoban ile muhtar bülbülü görüp onun yanına yaklaştıklarında bülbül delikten içeriye girmiş. Bülbülün içine girdiği delik, çoban ile muhtar için çok küçükmiş onlarda ikisi bir olup kayayı itelemişler ve önlerine çıkan delikten içeriye girerek bülbülü takip etmeye başlamışlar. Belli bir müddet gittikten sonra çoban kendi bülbülünü görmüş. Fakat yanında bir bülbül ailesi daha varmış. Muhtar: “Bu benim kaybolan bülbülüm!” demiş. Hemen kanadının altını kaldırarak kırmızılık var mı diye bakmış ve: “Evet, bu o! Aman Allah’ım bunca sene sonra bülbülümü buldum!” demiş. Yanındaki bülbülleri de alarak onları sevgi dolu bir şekilde kucaklamış: “Siz benimsiniz.” demiş. Çobanın bülbülü o sırada mağaranın bitişine doğru ilerlemiş ve bulunduğu hazine odasına girmiş. Yoksul olan çoban ile muhtar şimdi bolluk bereket içinde para ile gezebilirlermiş.

Çoban, oradaki altınları alıp paraya çevirerek ihtiyacı olanlara dağıtmış ve yoksullara, işsizlere bir iş imkânı vermiş. Ve sonunda da çoban ile bülbülü, muhtar ile onun bülbülü bugün mutluca köyün en iyileri ve en zenginleri olup, bülbüllerini bir daha kaybetmemek üzere hep beraber mutlu bir şekilde yaşamlarını sürdürmüşler.

CİMCİMENİN UMUT SERÜVENİ

Muhammed ŞARA

Bir varmış bir yokmuş. Zamanın birinde kuşları alıp satarak para kazanan bir tüccar varmış. Bu adamın dükkânında bir sürü kuş yaşarmış. Bu kuşların arasında altı yaşında zavallı hasta bir kuş da varmış. Fakat bu kuş, gözünden bir hastalığa yakalanmış. Sahibi de hastalığını diğer kuşlara bulaştırır korkusuyla onu ayrı bir kafesin içine koyuvermiş. Bu zavallı kuş yalnızlıktan üzgün ve hastalıktan bitkin bir köşede ümitsizce ölümü bekliyormuş. Sahibi de zaten bu kuşun iyileşeceğine pek inanmadığı için ondan ümidi kesmiş, onunla hiç ilgilenmiyormuş.

Kuşçunun dükkânına ara sıra arkadaşları uğrarmış. Bu arkadaşlar kuşçu ile görüşür muhabbet eder, bir süre sonrada kalkıp giderlermiş. Yine böyle günlerden bir akşam, dükkâna iki adam gelivermiş. Biri zayıf, uzun boylu ve esmer, diğeri de kısa boylu, şişman ve kumral bir adammış. Sohbet edip çaylarını yudumlarken uzun boylu esmer olan adam ayağa kalkıp kuşları seyretmeye başlamış. Birden bizim hasta ve zavallı kuşu fark etmiş. Biraz daha yaklaşmış ve hasta kuşu incelemeye koyulmuş. Derken, sahibine onunla alakalı bir şeyler sormaya başlamış:

— Abi bu kuş neden burada tek başına duruyor, hasta mı yoksa?

Kuşçu:

— Evet, yaşlı da. Hastalığını diğer kuşlara da bulaştırmasın diye ayrı kafese koydum onu. Yakında ölür zaten. demiş, umursamaz bir şekilde.

Esmer uzun boylu adam duydukları karşısında çok üzülmüş ve şöyle demiş:

— Ağabey eğer ümidi kestiysen ben onu alıp eve götürüyüm, ilgileneyim. Bakarsın iyileşir. Zaten eve bir kuş almak istiyordum.

Kuşçu:

— Sen bilirsin, almak istiyorsan al tabi...

Esmer adam kafesin kapağını açıp elini içeri sokmuş. Zavallı kuşta halsiz haliyle doğrulup adamın eline gitmiş. Kuş tuhaf bir güven duygusu hissetmiş o anda, zayıf ve uzun boylu adamda ise güçlü bir merhamet duygusu uyanmış. Onu sahibinden aldığı izinle evine götürmek için yola çıkmış. Kuş artık çok mutluymuş. İçinden kendi kendine şöyle diyormuş:

— Aman Allah'ım yaşlı kulaklarım yanlış mı işitiyor, yaşlı gözlerim yanlış mı görüyor, yoksa tatlı bir rüya mı görüyorum? Benim artık yeni bir yuvam, bir ailem ve merhametli bir sahibim mi olacak...

Kuş yanlış işitmiyor, yanlış görmüyormuş. Artık onun için yeni bir umut serüveninin kapısı aralanmış. Kuşu alıp evine getiren yeni sahibi onu ve kafesini güzelce yıkamış, kafesine yerleştirip karısına tanıtmış. Karısı başta biraz korkmuş, kuşun evlerine gelmesinden pek de hoşlanmamış.

Adam:

— Hanım bu kuş hasta ve yaşlı, onu kuşçu abiden aldım. Ona güzelce bakar, dua edip ilaçlarını da verdik mi iyileşir inşallah. Baksana ne kadar da masum ve ürkek duruyor. Adam hanımına kuşun bulunduğu ortamdan ve hastalığından bahsedince hanımı da çok üzülmüş ve kuşa karşı o da merhamet beslemeye başlamış.

Kadın üzgün bir ses tonuyla:

— Evet, tedirgin sanki biraz. İyileşir inşallah...

Daha sonra oturup bu kuşa isim düşünmeye başlamışlar:

Kadın:

— Buldum buldum, bu kuş hem minicik hem de sevimli olduğu için ismi "Cimcime" olsun mu?

Adam tebessüm etmiş: "Olsun." demiş. Cimcime kuş da ismini sevmiş, daha bir mutlu olmuş adını duyunca. Artık bir ailesi ve ona özel bir ismi varmış.

Günler günleri kovalamış... Cimcime kuş yeni ailesinin onunla ilgilenmesi, sevmesi, tedavi etmesiyle ve en önemlisi de Allah'ın izniyle yavaş yavaş iyileşmeye başlamış. Kullanılan ilaçların yan etkisi olarak saçları dökülüp kel bile kalmış. Ama bu durumda bile ailesi onu çok seviyor adeta bebekleri gibi nazlandırıp ilgileniyorlarmış. Zamanla dökülen saçları da yerine gelince Cimcime tamamen iyileşmiş. Cık cık diye evin içinde dolaşmaya başlamış.

Allah, hayvanlara karşı merhametli olmamız gerektiğini söylemiş. Cimcime'de kendisine merhamet edip sahiplenen bu aile için her gece şöyle dua edermiş:

— Allah'ım! Ben onlardan razıyım, sende razı ol. Onlar bu zavallı sessiz kuluna merhamet ettiler, sende onlara merhamet et. Cimcime ve ailesi bu şekilde mutlu mesut yaşamlarını sürdürmüşler. Kuşlarına şifa veren Allah'a da her gün şükretmişler... Gökten üç elma düşmüş birisi yiğit olanların başına, birisi bu masalı dizip koşana, biriside dinleyenlerin başına...

ÇAM ÇİÇEĞİNİN SIRRI

Ahmet Can ÇİÇEK

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde uzak mı uzak diyarda mutlu bir çift yaşarmış. Tarlalarını ekip biçer kimse için kötülük düşünmezlermiş. Ali ile Ayşe'nin çocukları olmuyormuş. Bir de komşuları Kezban ile Mahmut varmış. Kezban Ayşe'yi çok kıskanırmış, Ayşe bahçesine bir gül alıp dikse Kezban daha iyisini dikermiş, Ayşe kendisine bir kıyafet alsa Kezban daha güzelini alırmış. Hiçbir zaman azla yetinmez hep Ayşe'den üstün olmak istermiş. Bir gün Kezban Ayşe'ye hamile olduğunu söylemiş. Ayşe komşusu için çok sevinmiş ama kendisinin çocuğu olamayacağı için içi burkulmuş.

Akşam olmuş ve Ali gelmiş. Ayşe, Ali üzülmesin diye hiçbir şey belli etmemiş. Ali'nin elinde bir çam fidanı varmış. Ayşe'ye yönelerek bunu bizim için aldım bahçemize dikelim demiş. Ayşe çok mutlu olmuş ve kocasına teşekkür etmiş. Ertesi gün Ayşe çam fidanını bahçelerine dikmiş. Çam fidanı o kadar güzelmiş ki yemyeşil görünüyormuş. Ayşe, Allah'ım bu fidana can verip büyütme kudreti senin elinde sen istemedenden hiçbir şey olmaz, lütfen bana da hayırlı bir evlat nasip eyle diye dua etmiş. O gece rüyasında aksakallı dede ona bir çocuğu olacağına müjdesini vermiş ve çok geçmeden aksakallı dedenin dedikleri gerçek oluvermiş.

Ali ve Ayşe çifti mutluluktan havalara uçarken, Kezban hamile olmasına rağmen Ayşe'yi kıskanıyormuş. Gel zaman git zaman Ayşe'nin nur topu gibi bir oğlu, Kezban'ın da güzel bir kızı olmuş. Ayşe'nin oğlunun adı Umut; Kezban'ın kızının adı ise Zeynep olmuş. Umut çok farklı bir çocukmuş; ağlayınca gözlerinden inci dökülür, gülünce yüzünde güller açar, dokunduğu insana mutluluk saçarmış. Gel zaman git zaman çocuklar dört yaşına basmışlar.

Umut farklı bir çocuk olduğu için Kezban onu da kıskanmış. Bir gün Zeynep'le oynarlarken Umut'u alıp uzak bir dağa götürmüş, bu dağın kenarında suyu duru güzel bir nehir varmış. Kezban, Umut'u bir sepete koyup nehre bırakmış ve hemen geri dönmüş. Ayşe ve Ali çocuklarını çok aramışlar ama bir türlü bulamamışlar. Ayşe çocuğu kayb olduğu günden beri kendinde değilmiş. Bahçesinin kenarına küçük bir korkuluk yapmış. Korkuluğun adını Umut koymuş ve umudunu o korkuluğa bağlamış. Her gün onu oğlum diye severmiş.

Gel zaman git zaman Zeynep büyümüş, serpilmiş güzeller güzeli bir kız olmuş. Zeynep annesinin aksine dünya iyisi bir insanmış. Kimse için kötülük düşünmezmiş. Ayşe, Zeynep'i her gördüğünde iç geçirip oğlum olsaydı Zeynep'in yaşında olacaktı dermiş. Bir gün Ayşe'nin rüyasına yine aksakallı dede girmiş. Ayşe'ye senin oğlun dağın eteğinde yaşayan su perisinde, oğlunu

almak istiyorsan yaptığın korkuluğun şapkasına çam çiçeği takacaksın demiş. Ayşe uyandıığında uzun uzun düşünmüş, çam ağacının çiçeği olmaz ki nerden bulacağım demiş. Pencere kenarında kara kara düşünürken gördüklerine inanmamış. Koşarak dışarı çıkmış. Kendi elleriyle diktiği çamın dalında kırmızı bir çiçek duruyormuş. Yanına yaklaştıkça gözlerini kamaştırıyormuş. Ayşe çiçeği koparmış ve korkuluğun şapkasına takmış. Bir toz bulutu olduktan sonra korkuluğun yerinde yağız bir delikanlı belirmiş. Ayşe biraz baktıktan sonra bu delikanlının oğlu Umut olduğunu anlamış ve koşarak oğluna sarılmış.

Umut başından geçenleri tek tek annesine anlatmış. Beni Kezban teyze bir sepetle nehre bıraktı sonra güzel su perisi beni aldı, bana baktı ve annem oldu demiş. Ayşe, peki neden korkuluğun şapkasına çam çiçeği takmam gerekti diye sormuş. Umut, su perisi annemin bir eşi vardı ama yeraltında yaşayan dev onu kaçırıp yeraltına hapsedti, bırakması için de su perisi annemden çam çiçeği istedi eğer o dev çam çiçeğini yerse yeraltından kurtulup yeryüzüne çıkabilecekti. Su perisi annem o çiçeği senden o yüzden istedi demiş.

Ayşe, Kezban'dan hesap sormak istemiş ama kalbinde hiç kötülük olmadığı için vazgeçmiş. Oğlunun gelmesiyle tekrar hayata bağlamış kendini. Dev, çam çiçeğini yemiş ve yeraltı karanlığından kurtulmuş. Devi yeraltına hapseden diğer dev aynı zaman da Kezban'a âşık olmuş, onun bir dediğini iki etmezmiş. Kezban da ona her istediğini yaptırmış. Vakti zamanında madem beni seviyorsun o zaman dev kardeşini yeraltına kapat, beni gerçekten sevdiğini göster demiş. Bunun üzerine dev kardeşini yeraltına kapatmış. Bunu bilen dev kardeş Kezban'ı görür görmez bir lokmada yutmuş ve artık özgürüm, intikamı mı aldım demiş. O sıra da Umut, Zeynep'i ağlarken görmüş ve hemen tanımış, görür görmez de Zeynep'e âşık olmuş. Yanına giderek bütün olanları anlatmış. Zeynep, Umut'a hak vermiş. Zeynep annesi gibi kötü kalpli olmadığı için Ayşe'de Zeynep'i çok seviyormuş. Umut ile Zeynep evlenmişler. Hiçbir zaman iyilikten ve doğruluktan ayrılmamışlar ve bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

ÇUKURA DÜŞEN EŞEK

Burak GÜLTEKİN

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde yemyeşil, uzun uzun ağaçlarla dolu bir orman varmış. Bu ormandaki hayvanlar yemeklerini birbirleriyle paylaşmış. Ama ormanda yaşayan eşek yemeklerini kimseyle paylaşmamış. Bundan dolayı yemeklerinde bereket olmamış.

Bir gün eşek yanına buğday ve arpa alarak ormanın derinliklerine, yiyeceklerini saklamak için gitmeye karar vermiş ve yola koyulmuş. Biraz ilerledikten sonra, yiyeceklerini ulu bir çınarın dibine gömmüş. Biraz dinlendikten sonra geri evine dönmüş. Arkadaşlarının aç olduğunu görmüş. Arkadaşları, eşekten yemek vermesi için ricada bulunmuş. Ama eşek kalan yiyeceklerini arkadaşlarıyla paylaşmamış. Günler günleri haftalar haftaları kovalamış. Eşeğin yiyecekleri bitmiş. O sırada aklına buğday ve arpaları sakladığı yer gelmiş ve oraya doğru gitmek için yola koyulmuş.

Yiyecekleri sakladığı yere vardığında, hangi çınarın dibine gömdüğünü unutmuş. Her çınarın dibini eşelemiş ama yiyeceklerini bulamamış. Mecbur eli boş evine dönmüş. Arkadaşlarının ormanda yiyip, eğlendiklerini görmüş. Karnını tutarak arkadaşlarından yiyecek istemiş. Arkadaşları cömert oldukları için eşek ile yemeklerini paylaşmışlar. Ama eşek bu huyundan vazgeçmemiş.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra, eşek yine açlığa dayanamamış bu defa arkadaşlarından isteyemeyince yiyecekleri gömdüğü yere gitmeye karar vermiş. Yola koyulan eşek her yeri kazdığı için etraf çukurlarla doluymuş. Çukuru fark etmeyip, açlıktan da başı dönünce çukura yuvarlanıvermiş. Bağırması ama sesini kimseye duyuramamış. Kendi çabalarıyla çıkmaya çalışsa da o kadar bitkinmiş ki çıkamamış. Ve günlerce orada kalmış.

Ormandaki arkadaşları onu çok merak etmiş. Bu sırada eşek açlığın ve susuzluğun önemini anlamış. Arkadaşları açken onlara yemek vermediği günler aklına gelmiş, çok pişman olmuş ve ağlamış. Ormandaki diğer hayvanlar eşek için endişelenmişler ve onu aramak için yola çıkmışlar az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler. Ve sonunda inleyen eşeğin sesini duymuşlar. Çukurun başına gelmişler ve eşeğin ölmek üzere olduğunu görmüşler. Hemen elbirliği ile eşeği çukurdan çıkarmışlar. Onu bu şekilde götürmeyeceklerini anlayan arkadaşları tahtadan sedye yaparak ormana kadar taşımışlar. Her biri evlerinden yiyeceklerini ve içeceklerini getirerek eşeğe yedirmişler. Birkaç saat uyuduktan sonra eşek kendine gelmeye başlamış.

Uyandığında bütün arkadaşlarını yanı başında görmüş. Yine ağlamaya başlayan eşek arkadaşlarından özür dileyerek kendisini affetmelerini söylemiş. Arkadaşları eşeğin aklının başına geldiğine sevinseler de arkadaşlarının başına bu şekilde bir olay geldiği için çok zlmüşler. Hepsi onu affetmiş.

Günler sonra eşek kendisini toparlamış, yataktan çıkmış. Söz verdiği gibi bulduğu bütün yiyecekleri arkadaşlarıyla paylaşmış. Paylaştıkça yiyecekleri bereketlenmiş, huzurla ve sonsuza dek çok mutlu bir şekilde ormanda yaşamışlar.

DEV VE CADİ

Fatmanur YILDIRIM

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde dağların arkasında büyümlü bir şato varmış. Bu şatoda bir dudağı yerde diğler dudağı gökte şatonun üç katı büyüklüğünde bir dev yaşarmış. Merak ettiniz mi bu kadar büyük bir dev şatoya nasıl sığar? Dev, iksir yapan bir cadıyı esir almış, ona her gün iksir yaptırır, içermiş. İçtiğinde insan oluverirmiş. İnsan olunca yiğit bir gence dönüşürmüş. Böyle günler, aylar geçmiş. Dev, insanlardan çok korkarmış, içinden hep insanlar beni sevmezler, benden korkarlar diye, düşünürmüş.

Bir gün dev yine insan olmuş ve köye inmiş. Güzel mi güzel sırma gibi saçları olan güneş gibi parlayan gözleriyle genç bir kız devi etkilemiş. Dev, çok korkmuş ya bu güzel kız benim gerçek halimi görüp de korkarsa diye. Ama bu güzel kız da tutulmuş devin insan haline. Ve bir gün devin yanına gelmiş sen kimsin nerede yaşıyorsun ben seni bu köyde daha önce hiç görmemiştim yeni mi taşındın diye sormuş.

Dev, kekelemeye başlamış hem kızın güzelliğı hem de bir insanla bu kadar yakından konuşmanın etkisiyle dili tutulmuş. Dev koşarak cadıyı esir ettiği yere gitmiş ve cadıya seslenmiş: “Cadı, ben insan olmak istiyorum eğer beni insan yaparsan seni azat ederim!” demiş. Cadı, esir kaldığı ayların öfkesiyle: “Bu mümkün değil!” diye bağırılmış. Dev, yalvarmış yakarmış cadıdan ses yok. En sonunda Dev, sesini alçaltarak: “Ben bir insana âşık oldum.” demiş. Cadı şaşırılmış, âşıklara hiç dayanamazmış, kavuşmalarını istermiş.

Cadı bağırılmış: “Tamam öyleyse sen beni azat et bana güven sonrada ben seni insan yapayım.” demiş. Bu ikisi tartışadursun, devi takip eden kız onları kayaların arkasından dinliyor ve izliyormuş. Dev, bağırılmaya başlamış o kadar çok sinirlenmiş ki birden gerçek haline dönüşmüş. Cadı, çok korkmuş titreyerek tamam, demiş öte yandan bunu gören kız hayret içinde olanları izliyormuş.

Cadı, kızı fark etmiş: “Yanıma gel canım korkma.” demiş. Cadı kızı yanına almış dev o anda cadıya doğru gözlerini aşağıya indirmiş ve şaşırarak bakmış o da ne âşık olduğu kız orada geri çekilmek istemiş ama yapamamış. Cadı devi tehdit etmiş: “Beni azat et yoksa bu kızı da yanıma alır kaçırım ona büyü yaparım seni hatırlamaz bile!” demiş. Kız, bu sefer cadıdan korkmuş dev hayır sakın ona zarar verme diye kükremlmiş dağlar yerinden oynamış sanki devin sesiyle. Sonra kız, cadıdan kurtulmak istemiş ve cadının hakkından gelmiş.

Dev, şaşkın bir halle: “Hayır cadı ölemezsin!” diye bağırılmış, “Eğer

sen ölürsen ben bir daha insan olamam.” demiş. Kızın umurunda mı kız ikisinden de kurtulmak istiyormuş. Kız koşarak uzaklaşmış. Dev ise ağlayarak: “İnsan olmasam da bir insanın ölmesine izin veremem.” demiş ama cadı baygın yatıyormuş yerde. Dev cadıyı yatağına yatırmış, çorba yapmış içirmiş. Cadı iki günde iyileşivermiş. Cadıyı daha önce kimse sevmemiş. Dev’in sevgisiyle cadı güzel mi güzel devin âşık olduğu kızıdan daha güzel bir kıza dönüşüvermiş. Dev, bu kıızı görmüş, âşık olmuş ve kıza sormuş cadı nerede kız da cadı benim demiş. Yataktan kalkıp aynanın karşısına geçmiş bir de ne görsün gencecik güzel bir kız. Cadı devden özür dilemiş dev de cadıdan özür dilemiş.

Cadı deve bir iyilik yapmak istemiş ve deve demiş ki: “Seni insan yapacağım.” Dev: “Artık buna gerek var mı âşık olduğum kız benden korkup kaçtı.” demiş üzülenek. Cadı da: “Olsun yine âşık olursun.” deyip ormana gitmiş yedi gün ot toplamış ve topladığı otlarla yeşil bir iksir yapmış ve deve demiş ki: “Bu iksiri içersen insan olursun ve başka birine âşık olursun.” demiş. Dev hemen iksiri içmiş ve insana dönüşmüş. Cadı deve âşık olmuş dev de cadıya âşık olmuş.

Dev de cadı da anlamışlar önemli olan güvenmek. Dış görünüşün dev ya da cadı olmanın bir önemi yok. Dev ve cadı köyde bir ev yapmışlar, evlenmişler. Cadı, kendinin ve devin eski halini gören kıza gördüklerini duyduklarını unutturan bir iksir yapmış gizlice içirmiş, kız olanları unutmuş. Böylelikle mutlu mesut sonsuza dek yaşamışlar. Gökten üç elma düşmüş biri cadının başına biri devin başına biri de dinleyenlerin başına.

DÖRT MEVSİM ÇOCUKLAR

Ceylin ŞENSES

Bir sonbahar sabahı meltem hafif hafif esiyordu. Sanki insanın yüzünü okşuyordu. O sırada sokakta oyun oynayan çocukların yanakları domates gibi kızarmış, karınları acıkmış, adeta kardan adama dönmüş bir şekilde oyun oynamaya devam ediyorlardı. Ah ah çocuklar ne de çok sever oyun oynamayı, doğaları gereği oynamak onların en doğal hakları ve çocukların çoğu kış mevsimini daha çok sever. Kış Mevsimi çok bir şey yapmaya izin vermese de beyaz çocuklara huzur verir. Sadece çocuklar mı, yetişkinler için de huzurdur beyaz.

2 AY SONRA

Ocak ayı gelmişti en sonunda dışarıda lapa lapa yağan kar ne de çok sevindirmişti çocukları. İki saat içinde bütün şehir kara bürünmüştü. Çocuklar kar yağışının durmasıyla hemen sokağa çıkıp oynamaya başlamıştı. Kartopu savaşlarından tutun kardan şekiller yapma yarışmasına kadar. Çocuklar her sene kardan adam yapmak için ağabeylerini ablalarını çağırır, çok güzel kardan adamlar yapar, kimisi kardan adamın gözleri için kömürleri, kimisi burnu için havuçları, düğmeleri için zeytinleri ve üşümesin diye atkı ve berelerini getirirdi. Hatta kimileri üşümesin diye şalvar bile getirir ağabeyler ve ablalar beyaz şalvarları görünce gülmekten kendilerinden geçerdi. Ama bir nedeni vardı bunun da çocuklar ağabeylerine ablalarına siyahın güneşi çektiğini siyah olursa kardan adamın hemen eriyeceğini söylemişlerdi. İlahi çocuklar akıllarına neler de geliyor. Bazen büyüklerden daha yaratıcı daha düşünceli olduklarını inkâr edemeyiz doğrusu.

İLKBAHAR

Her mevsim gibi kış mevsimi de bitmiş, yerini ilkbahara bırakmıştı. Çocuklar öğretmenlerinin onlara verdiği: -Neden 4 mevsim- konulu araştırma ödevini üç ay sonunda teslim edeceklerdi. Bunun için grup grup ayrılıp ödevlerini verilen zamanda yetiştirmeye dikkat ettiler. Bizim miniklerden biri: “Öğretmenim bunun için kitap yazsam olur mu?” diye çılgınca ve dâhice bir soru sordu ve öğretmeni de olur deyince bir anda nasıl yapacağını hiç düşünmediğini fark etti. Nasıl yapacaktı hiç bilmiyordu ama bir şekilde yapacaktı.

YAZ

Ödevler artık teslim edilmişti. Kitap yazan miniğimiz kitabında herkesi güldüren ve düşündüren bir şeye (Nasrettin Hoca) değinmişti. Her şey gibi mevsimlerden de azar azar olmalı, bu yüzden de mevsimlerden dört farklı çeşitte ve üçer olmak üzere bizimle. Fazlasına ne gerek canım haklı da zaten dört mevsim bize yetiyor.

“Evet bitti!” diye bağırdı sayın minik yazar en sonunda. Okulda yayınlanacak kitabını bitirmişti. Masal da pek içine sinmişti.

ESKİ KALEM

Mustafa YILDIZ

Bir varmış, bir yokmuş. Günler uzun uzunmuş. Develer yokmuş ama pireler küçük hala. Yürü yürü atlarla, koşun büyük dağlara. Sanki geldi bahar ayı, çekilir askerlerin yayı. Söyledik bir tekerleme. Başlayalım masalımıza hele.

Anadolu'nun bir köyünde insanlar öyle mutlu yaşarlarmış ki, kimse kimseye düşman değilmiş. Bu köyde çocuklar sabahtan başarlarmış oyun oynamaya. Okul olmadığı zamanlar, akşam olmazmış kolay kolay.

Akif diye bir çocuk varmış. Akif diğerlerinden biraz farklıymış. Mutsuz olurmuş sık sık. Arkadaşları ve öğretmenleri bu duruma alışıkmiş. Bir gün yine hüzünlü dururken, Zeynep öğretmen Akif 'i yanına çağırmış.

– Akif sürekli mutsuz görüyorum seni, var mı bir sebebi?

– Bilmiyorum öğretmenim. demiş Akif. Başını öne eğmiş...

– Bak oğlum, çok iyi bir ailen çok güzel arkadaşların var. Mutsuz olman için bir neden yok. Hem insan her koşulda mutlu olmalı.

– Biliyorum öğretmenim ama hep bir şeyler eksik. Kalemim var ama Mehmet'in kaleminden küçük, montum çok büyük. Sarı saçlı da değilim mesela. Keşke burnum daha küçük olsa...

Öğretmen sabırla dinlemiş. Sonra çantasını açmış. Çıkardığı eski bir kalemi Akif 'e uzatmış. Akif önce kaleme bakmış. Sonra merakla öğretmenine sormuş:

– Bu nedir öğretmenim?

– Bu benim ilkokulda kullandığım kalemim Akif. Ben ne zaman mutsuz olsam bu kaleme bakarım. Sonra mutlu olurum. Belki senin de işine yarar.

Akif kalemi eline almış uzun uzun incelemiş. Kırmızı – Siyah çizgili, başı silgili, kimi yerleri ısırılmış bir kalem. Bu kalem insanı nasıl mutlu eder?

Okulda ve okuldan eve gelene kadar bunları düşünmüş. Ama cevabı bulamamış. Eve geldiğinde annesine sormuş. Annesi:

– Bir hatırası vardır oğlum mutlaka, demiş.

Akif sabah okula gider gitmez, öğretmenine bunu sormaya karar vermiş. O gün erkenden yatmaya gitmiş. Annesi çok şaşırılmış, ardından bakakalmış. Uzanmış yatağına, başlamış elindeki kalem ile oynamaya. Oynadıkça kalem uzamaya başlamış. Oynadıkça kalem sanki yenileniyormuş. Sonra birden kalemin büyümeye başladığını fark etmiş.

Kalem büyümüş büyümüş, boyu kadar olmuş. Kalem uzadıkça Akif korkmuş.

Daha fazla taşıyamamış kalemi. Kalem Akif'in elinden yükselmeye başlamış, yükselmiş yükselmiş çıkmış odanın tavanına. Sanki birisinin elinde gibi hareket ediyormuş. Büyükçe bir çember çizmiş tavanın ortasına. Çemberin içinden açılmış büyükçe bir ekran, kalem hızla girmiş yatağın altına, sırtına attığı gibi Akif'i geçivermiş oradan.

Öyle hızlı gidiyorlarmış ki Akif çok korkmuş. Gittikçe binaların boyları küçülmüş. Yollar taşla kaplı hale gelmiş. At arabalarını görmüş sonra. Anca üç beş araba varmış yollarda.

Akif geçmişe döndüklerini anlamış. Zeynep Hoca'nın çocukluk yıllarındaymış şimdi Akif. Okula giderken görmüş bir kız, saçları örgülü siyah bir önlükle, elinde matarası. İzlemeye başlamış gökyüzünden onu, altında kalemden uçağı, aklında birçok soru.

“Zeynep Hoca bu bakışları hiç değişmemiş.”

Başlamış bu küçük kız izlemeye. Elinde kırmızı-siyah kalemi görmüş. Acaba ne önemi var bu kalemin diye düşünmüş. Sonra küçük Zeynep teneffüse çıkmış, oyun oynamış. Öğretmenleri, sınıfı beden eğitimi dersine çıkarmış. Oynamışlar eğlenmişler. Akif bir fark görememiş.

Eve geçmiş Zeynep okuldan çıkınca. Annesi karşılamış onu. Çantasını sırtından almış. Yanaklarından öpmüş. Hemen banyoya gitmiş Zeynep, elini yüzünü yıkamış. Sonra dışarı çıkmış. Arkadaşları ile oynamaya başlamış. Derken köşeden görünmüş babası, birkaç saniye sürmüş Zeynep'in babasına uçması. Babası elinden tutmuş ve eve gitmişler. Akşam dayısı oturmaya gelmiş. Zeynep kuzenleri ile pek eğlenmiş.

O gece sessizce izlemiş Akif, Zeynep Hoca'yı. Aslında çok da fark yokmuş onun yaptıklarından. Başlamış düşünmeye: “Bu kalemin sırrı ne?”

Tam yattığında, küçük Zeynep yatağına, birden bir ışık saçılmış odaya. Göz gözü görmüyormuş öyle parlak bir ışık. Yataktan Zeynep Hoca çıkmış ve Akif'in yanına doğru yükselmiş. Karşısında görünce Zeynep Hoca'yı Akif birden heyecanlanmış. Zeynep Hoca gülümsemiş ona:

— Merak ediyorsun değil mi, Ne var şimdi bunlarda. Tüm bunları şimdi sende yapıyorsun. Çünkü Annen yanında benimki ise memlekette, babam iyice yaşlandı artık sürekli evde. Kuzenlerim birer birer dağılıp gittiler, arkadaşlarımdan zaten ne bir selam ne bir haber. Sır kalemde değil Akif, sır sevdiğimizde. Değerini bilmeliyiz onların. İnsan kaybedince anlıyor birçok şeyin değerini, o günlerden bana yadigâr bir tek bu kalem kaldı. Ben bu kaleme bakınca o günleri anarım. Sevdiklerimin yerine bu kalemi koyarım.

Akif dersini almıştı. Artık hep mutlu olmaya çalışacaktı. Tam bunları düşünürken bir ses geldi uzaktan:

– Hadi oğlum okula geç kalacaksın.

Akif rüya gördüğünü anladı. Sanki gerçek gibiydi gördüğü bu rüya.

– Tamam annecim, dedi. Yüzünde bir tebessüm ile fırladı yataktan.

Annesi şaşırıldı Akif 'in bu haline. Sonra elinde o eski kalemi gördü. Akif koştu ve annesini öptü.

– Bir daha mutsuzluk yok anneciğim merak etme! Dedi.

Anne oğul neşe içinde kahvaltılarını yaptılar. Güldüler, eğlendiler. Babası da onlara eşlik etti. Sonra babası tuttu elinden okula birlikte gittiler.

Derste Zeynep Hoca'nın gözü hemen Akif'e takıldı. Akif'in yüzünde güller açıyordu. Sormadı hiç Zeynep Hoca, sanki aynı rüyayı o da görmüştü.

O günden sonra Akif bir daha mutsuz olmadı. Her çocuk gibi güldü, eğlendi, oynadı.

GÖKPINAR GÖLÜ

Âlim KARA

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde memleketlerin birinde çok iyi insanların yaşadığı bir köy varmış. Bu köy öyle güzelmiş ki şırıl şırıl akan nehirler, bol otlarla dolu yaylalar ve uçsuz bucaksız vadilerle doluymuş. Dağlarında türlü çiçekler olur, ormanlarında her çeşit hayvan yaşarmış. Ve bu köyde birbirini çok seven iki âşık yaşarmış. Oğlanın adı, doğduğunda gökyüzüne baktığından ismini köyde büyükler Gök koymuş sonra Gök Oğlan demişler. Kızın ismi de pınar başı denilen bir çeşmede doğduğundan yine köyün büyükleri kızın ismini Pınar koymuşlar.

Bu Gök Oğlan ile Pınar Kız birbirlerini çok severlermiş. Yaylalarda gezer, beraber güzel vakitler geçirirlermiş. Ama bu köyün ormanlarında yaşayan kötü kalpli bir cadı yaşarmış. Bu cadı ormanın içinde bir mağarada yaşarmış ama cadı olmasına rağmen kendisinin çok güzel olduğunu düşünürmüş. Gökyüzünde uçabiliyor, hayvanlarla konuşabiliyormuş. Yine bir gün mağaradan çıkmış gökyüzünde uçuyormuş. Bizim iki âşık da keyiflerince yaylalarda eğleniyorlarmış. Bunları gören kötü kalpli cadı, kızın çok güzel olduğunu görünce kızını kaçırmayı düşünmüş. Dediğini de yapmış; tam Gök Oğlan'ın Pınar Kız'ın yanından ayrıldığını görünce yere doğru süzülerek bir hamlede omuzlarından tuttuğu Pınar Kızını yukarı kaldırmış ve mağarasına götürmüş. Olanları gören Gök Oğlan şaşkına dönmüş, ne yapacağını bilememiş üzgün bir halde olanları annesine anlatmak için köye doğru yola çıkmış. Bu arada cadının mağarasına kaçırıldığı Pınar Kız çok korkuyormuş. Cadının ona kötülük yapacağını düşünüyormuş.

Cadı, Pınar Kızını ömür boyu uyutmak için bir iksir hazırlamış ve bu iksiri çok susayan Pınar Kız, su zannetmiş içmiş ve derin bir uykuya dalmış. Köye üzüntülü bir şekilde dönen Gök Oğlan yaşadıklarını Pınar Kız'ın annesine ve kendi annesine anlatmış. Duyduklarına çok üzülen annesi bu olayı köylülere anlatmış yardımları dokunur diye. Köyün büyükleri de: “Bu olayı, çözse çöze yaşlı bilge çözer.” demişler. Yaşlı Bilge köyün çıkışındaki evinde oturmuş.

Gök Oğlan hızlıca Yaşlı Bilge'nin yanına gitmiş ve olayı anlatmış. Yaşlı Bilge ona: “Dışarıdaki ata bin, o gideceğin yeri bilir, sevdiğini kurtar gel.” demiş ve oğlana da hazırladığı toz iksiri vermiş. “Bunu cadının üstüne at.” demiş. Gök oğlan denileni yapmış, at öyle hızlı gitmiş ki mağaraya, sanki uçuyormuş. Gök Oğlan mağaraya varınca elindeki toz iksiri cadının üstüne atmış. Cadı öyle korkmuş ki mağaradan hızla kaçarak o diyarları terk etmiş. Pınar Kız'ın uyuduğunu gören Gök Oğlan onu da ata bindirip yaşlı bilgenin evine dönmüş. Uyanmayan Pınar Kız'a çok üzülen Gök Oğlan Yaşlı Bilgeye:

“Pınar kızını nasıl kurtarabilirim?” demiş. Yaşlı bilge ona: “Uzak mı uzak diyarlarda bir göl var, o gölün suyu her derde devadır. Pınar Kız’ı al, ata bin ve oraya git.” demiş. Gök Oğlan denileni yapmış, çıkmışlar yola, at yine gidecekleri yeri biliyormuş. Az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler sonunda gölü bulmuşlar. Göldeki sudan avucuna alan Gök Oğlan uyuyan Pınar Kız’a ancak bir iki damla içirebilmiş. Ama su o kadar şifalıymış ki Pınar Kız hemen uyanmış.

Gök Oğlan, Pınar Kız ve at çok sevinmiş. Tekrardan ata binmişler ve Yaşlı Bilgenin evine dönmüşler. Yaşlı bilgeye çok teşekkür etmişler. Yaşlı bilgede onlara: “Artık bu at sizin olsun köyünüze de bununla dönersiniz.” demiş. Onlarda yaşlı bilgeye: “Seni her zaman ziyarete geleceğiz atımızla beraber.” demişler ve köye doğru yola çıkmışlar. Köye varınca olanları köylüye anlatmışlar. Olanlara çok sevinen köylü, o suyu şifalı gölün oraya yerleşmeye karar vermişler. “Hastalandığımızda şifalı sudan içer iyileşiriz.” demişler ve dediklerini yapmışlar. Yaşlı bilge kadın da köylülerle beraber gitmiş. Gölün yakınına evlerini yapıp yerleşmişler, kurmuşlar. Gölün ismini de Gökpınar koymuşlar ve sağlıklı, huzurlu, mutlu bir yaşam sürmüşler.

GÖZYAŞINDAKİ PERİ KIZI

Merve AY

Vaktiyle yoksul bir kadın varmış köylerin birinde. Aykız adındaki kızını ile birlikte yaşarmış eski bir kulübede. Bu anne kızın tombul mu tombul iki tane ineği varmış. Her gün ineklerden süt sağıyor sonra da pazarın bir köşesinde satarlarmış. Sattıkları sütlerin parasıyla da bir güzel karınlarını doyururlarmış.

Aykız çok akıllı, çok güzel bir kızmış ama kendine güvenmezmiş nedense. Arkadaşları onu çok kıskanırmış. Bu yüzden onu küçümserlermiş kendilerince. Ona: “Sen çirkinsin, sen beceriksizsin!” diye söylenirlermiş sürekli. Bunları duyan Aykız kendini kötü hissedermiş. Günler böyle geçtikçe Aykız da kendisini sevmez olmuş haliyle. Bir gün geçmiş, iki gün geçmiş, derken Aykız artık utanır olmuş her şeyden. Hatta o kadar çok utanıyormuş ki annesiyle süt satmaya pazara bile gidemez olmuş. Çok üzülmüş Aykız annesinin yorulduğunu gördükçe. Her gün aynanın karşısına geçip konuşurmuş kendisiyle. Annesinin yorulmasını önlemenin bir yolunu bulmaya çalışırmış. Ama bir türlü bulamazmış, aklına hiçbir şey gelmezmiş.

Bir gün yine aynanın karşısında düşünüyormuş Aykız. Derken kulağına dışarıdan bağırarak tellalin gür sesi gelmiş. Tellal diyor ki: “Duyduk duymadık demeyin! Prensimiz sarayın en güzel duvarına, oraya layık bir tablo asacaktır. Bu yüzden resim yarışması yapılacaktır. Yarışmayı kazanan bir küp altın verilecektir.” Aykız’ın gözleri bir anda büyümüş büyümüş, kocaman olmuş. Eğer yarışmaya katılıp bir küp altını kazanırsa annesi artık yorulmayacaktı. Evet ama Aykız nasıl çizecekti en güzel resmi, yokmuş bu konuda hiçbir fikri. Bir sağa dönmüş bir sola dönmüş, büyük bir ümitsizliğe kapılmış. Yapamam, edemem derken en sonunda ne olursa olsun yarışmaya katılmaya karar vermiş.

Evine gidip hemen çizim alıştırmalarına başlamış. Bir çizmiş olmamış, iki çizmiş olmamış, üç çizmiş olmamış, defalarca çizmiş ama yine de becerememiş. Çizdiklerine bakıp beceremediğini gördükçe kâğıtları avucunda buruşturup çöpe atıyormuş. Neyse günler böyle geçmiş, yarışmadan önceki gün gelmiş çatmış. Ama Aykız’ın elinde hala güzel bir resim yokmuş. Aykız artık pes etmesi gerektiğini düşünmüş. Üzgün bir haldeyken yanağından süzülen bir damla gözyaşı çizim yaptığı kâğıdın üzerine damlamış. Gözyaşının damlamasıyla birlikte bir peri kızı çıkmış ortaya. Ve demiş ki: “Ben senin güzel resim çizebilmen için sana ilham vereceğim ve sen de bu sayede yarışmayı kazanacaksın, üzülme...” Sonra da tatlı tatlı gülümseyerek ortadan kaybolmuş.

Şaşkınmış Aykız, gördükleri karşısında donmuş kalmış. Haliyle kendine gelmesi de biraz zaman almış. Ardından hemen koyulmuş iş başına.

Gerçekten de peri kızının dediği gibi olmuş. Aykız'a ilham gelmiş, sabaha kadar uğraşıp çok güzel bir resim çizmiş. Ve yarışma günü gelmiş çatmış. Resmini alan herkes koyulmuş saray yoluna. Az gitmiş, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler derken saraya varmışlar. Herkes heyecanlı bir şekilde prensin gelmesini bekliyormuş. Prens geldiğinde bütün resimleri teker teker incelemiş. Sıra Aykız'a geldiğinde prens işaret parmağıyla Aykız'ın resmini göstererek: "İşte bu! Tam da istediğim gibi bir resim. Bu resimden çok güzel bir tablo olur ve o duvara da en çok bu resim yakışır." diye söylemiş.

O güne kadar sürekli utanan, kendisini beğenmeyen Aykız, herkesin onu alkışladığını duydukça mutluluktan ne yapacağını bilememiş. Kazandığı bir küp altınla birlikte eve doğru salına salına gidiyormuş. Yolda yürürken bir yandan da ıslıklar çalıyormuş. Adeta bir kuş gibiymiş, mutluluktan neredeyse uçacaktı. Derken ağaçların arasından daha önce gördüğü peri kızı çıkmış ortaya. Yaklaşmış Aykız'a, tutmuş omuzlarından onu ve şöyle söylemiş: "Ben aslında senin özgüveninim. Yıllarca beni hiç görmedin, ben yokmuşum gibi davrandın. Yıllar sonra varlığımdan haberin oldu. Her şeye rağmen yarışmaya katılmak istedin. Birkaç gün çabaladın. Ama yine başaramayacağını düşünerek pes edecektin. İşte ben de sen pes etme diye gözyaşından çıkıp geldim. Aslında sana ilham falan vermemiştim. Sana ilham verdiğimi düşündüğün için en güzel resmi çizeceğinden emindin ve başardın. Çok güzel bir resim çizdin, çünkü inanmıştın. Bak Aykız! önemli olan ilham veya imkân değildir. Asıl önemli olan pes etmemektir. Tam da yapamayacağını düşündüğün anda daha çok sarılmalısın yaptığın işe. Çünkü herkes isterse başarır, yeter ki inansın."

GÜNEŞ TAŞI

Burçin TÜRKYÜREK

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken uslu mu uslu bir yavrucak var imiş. Çevresindekilere göre minik olan çocuk, herkese sevgi ile yaklaşmış. Her hayvan görmesinde onu besler, başını okşayarak kalbine sevgiyi doldürürmüş.

Günlerden bir gün kelebeklerle koştururken bahçedeki küçük odaya girmiş. Girmesiyle gözüne parıldayan sapsarı sandığın çarpması bir olmuş. Heyecan ve merakına yenik düşen minik çocuk sandığı açmış. Etrafını saran ışık yumağına karşın, uzanan sarmaşıklı bir el onu içeriye çekmiş. Uzun uzun ağaçların üzerinde geçirdiği bir yolculuktan sonra bambaşka bir diyara geçiş yapmış.

Ağaçlar üzerinde nasıl uçtuğunu anlayamadan bir toz bulutu onu ırmak üzerinde sandala bırakmış. Etrafını incelemeye başlayan minik, solunda kocaman meyveler, kırmızı kızılıklar, evine yemek taşıyan karıncalar görüyormuş. Sağ tarafında ise mis kokulu amberler, yemyeşil vadiler boylu boyunca uzanıyormuş.

Yolculuğu sırasında ona eşlik eden arkadaşı mavi yengeç imiş. Irmağın sonuna geldiklerinde bu diyarda insanlar dışında her canlının konuşabildiğini, herkesin fikirlerini sunabildiği için ortak bir diyarda, mutlu mesut yaşadıklarını öğrenmiş mavi yengeçten. Ama bir sorun varmış ki uzun zamandır dağın eteğinde yaşayan su perisinin eski gücü, taşını düşürdüğü için yerinde değil imiş. Ağaç kovuğunda yaşayan, güneş sarısı kokulu saçlarını savuran, gözlerinin üzerinde bulunan mavi benekleri ile herkesi kendine hayran bırakan su perisinin gücü, alındaki Güneş Taşı'na bağlıymış.

Günlerdir arayış içinde olan bu diyar halkı, ne denediyse bir türlü taşı bulamamış. En son bir insan eşliğinde aramayı düşünmüşler. Durumu kabul eden minik çocuk ile başlamışlar Güneş Taşı'nı aramaya. Karşılarına çıkan kayaların altına, ağaçların dibindeki mantara, uçan kuşlara sorsalar da bulamamışlar taşı. Ümidini kesen halk uyumak için evlerine çekilmiş. Yalnız kalan minik ise güzel bir rüyaya dalmış. Rüyasında kambur, şapkasından yüzü görünmeyen bir büyücüye rastlamış. Büyücü konuşmuyor, sadece asası ile dağın diğer ucunu işaret ediyormuş. Uyanan ve üzerinde yaprak kümesi gören minik anlamış ki uyurken kuşlar, üzerine üşümemesi için yapraktan yorgan yapmış.

Hayvan dostlarına minnettar kalarak yengeci yanına alan minik, başlamış dağları tepeleri aşmaya. Dağın ortasında inatçı keçiye de

rastlamışlar, akbabalara da. Nihayet tepeye varan minik ve yoldaşını bir sürpriz bekliyormuş. Miniğin rüyasındaki kambur adam onları izliyormuş. Tamamen yukarı çıktıktan sonra onlara yolu gösteren adam bir anda gözden kaybolmuş. Tehlikeli bir tepede olduklarını başlarında uçuşan kanatlardan anlamışlar. Yola devam eden minik çok susadığını fark etmiş. İrmaktan su içmek isterken, suyun dibinde sarı bir pırıltı görmüş. Bir de bakmış ki kendi diyarında altın, burada Güneş Taşı. Minik, almak ve almamak arasında gidip gelmiş. Çünkü alırsa kendi dünyasında zengin olacak fakat periye verirse can bulacaktı. Kararını veren minik, taşı cebine koymasıyla tepeden mutlulukla inmesi bir olmuş. Meraklı gözlerle izleyen hayvanlara 'Buldum.' diyerek sarılmış. Çünkü minik biliyormuş ki mutluluk her şeyden değerli, paha biçilemez bir duyguydu.

Taşı alına yerleşen peri ise tekrar canlanmış. Miniğe bir borcu olduğunu söyleyerek ona ziyafetler vermiş. Hayvan dostları ile gülüp eğlenen minik, bir kere daha farkına varmış ki kalpten hissedilen her duygu, samimiyetle insana geri çarparmış. Artık gitme vaktinin geldiğini anlayan minik, herkesle kucaklaşarak onlara el sallamış. Sarmaşık, tekrar onu alarak dünyasına götürmüştü. Kendini odada bulan minik, annesinin sesini duymuş. Yaşadığı oyundan mesut, annesinin lezzetli yemeklerini yemek için güle oynaya eve girmiş. Gökten üç elma düştü; biri bana, biri dinleyenlere diğeri de bütün iyi insanlara olsun.

HER GÜN FARKLI BİR RENK

Duygu KILIÇ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır salları iken Sarmaşık Ormanı'nda yaşayan küçük bir kız çocuğu varmış. Bu kızın adı Su'ymuş. Su, babası ile birlikte küçük bir kulübede yaşıyormuş. Babası her gün ormana gidiyor, yakacak odun topluyor, yiyecek buluyor, ipe dönüştürülebilecek otları topluyormuş. Su her gün evde oyuncaklarıyla oyun oynamış ama bu durumdan çok sıkılmış.

Pencerenin önüne geçip sıkıldığını beyan ediyormuş ki o da ne; bahçede bir parıltı görmüş. Hemen bahçeye koşmuş. Parıltının kaynağı bir periymiş. Güzel mi güzel, yemyeşil gözleri olan, minnacık bir periymiş. Su'ya doğru yaklaşmış: "Seni izlerken fark ettim de çok sıkılmışsın, istersen seninle oyun oynayabilirim." demiş. Bunun ardından Su cevap vermiş: "Her gün oyun oynamaktan sıkıldım. Artık büyümek, oyundan başka bir şeyler yapmak istiyorum. Bana yardım edebilir misin?" Peri ardından evet anlamında başını sallamış. "Sana yardım edebilirim ama bunu gerçekten istiyor musun?" Su gözlerini perinin gözlerine odaklayarak "evet" demiş.

Peri asasını Su'ya doğru uzatıp sihirli sözcükleri söylemiş. Su artık genç bir kız olmuştu, çocuk değildi, tüm gün sadece oyun oynamayacaktı. Az sonra içeri Su'nun babası girmiş. Kızını görünce hayrete düşen baba hızlı bir şekilde bunun nasıl olduğunu sormuş. Su olan biteni anlatmış. Ertesi gün babası ormana gitmeden önce evi toplamadan gideceğini ve ormandan gelene kadar Su'nun evi toplaması gerektiğini, ormandan gelmeye yakın yemeği hazırlaması gerektiğini söylemiş. Bunları duyan Su, oyun oynamaktan başka bir şeyler yapacağı için mutlu olmuş.

Bir gün olmuş, iki gün olmuş, üç gün olmuş Su iş yapmaktan yorulmuş. Evi toplamak için erken kalkıyor, yemek hazırlarken bir yandan da mutfak eşyalarını topluyormuş. Su oyun oynadığı günleri özlemiş ama artık çocuk değilmiş ki yapması gereken işleri varmış. Su artık büyük olmak istemiyormuş. Eski haline nasıl dönecekti?

Yine pencerenin önüne geçip sıkıldığını beyan ediyormuş. Yine bir parıltı ve gelen periymiş. Yine neden sıkıldığını sormuş; Su da neden sıkıldığını anlatmış. Ardından peri Su'ya dönerek; "Ben sana bunu isteyip istemediğini sormuştum, sen de oldukça istekli bir şekilde evet demiştin. Ne oldu da kararını değiştirdin?" Su cevap vermiş: "Devamlı aynı işleri yapmak benim için çok sıkıcı. Ev işlerini yaptığımda bir süre sonra sıkılıp oyun oynamak istiyorum, oyun oynadığımda da bir süre sonra sıkılıyorum. Bunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum." Peri Su'ya yaklaşarak; "Hayat rutinlerden oluşur, rutinlerin aralarında yaptığımız farklı şeyler hayata renk katar.

Önemli olan rutinleri renklendirmek. Bir işi tekrar tekrar yaptığında sıkıldığını söylüyorsun. Peki hiç babanın durumunu merak etmedin mi? O neden sıkılmıyor? Ben söyleyeyim; ormanda karşılaştığı hayvanları seviyor, ihtiyacı olan bitkileri toplarken diğer bitkilere zarar vermemeye özen gösteriyor. İşini aşkla yapıyor, yaptığı işlerde her defasında kendisini geliştirmeye çalışıyor. Ama sen her gün aynı oyunları oynuyor, hep aynı yemekleri pişiriyorsun. Bunları değiştirdiğinde rutinindeki her günü farklı bir renkte geçirirsin. Seni eski haline dönüştüreceğim. Sakın unutma! Her gün farklı bir renk. "

O günden sonra Su, sıkıldığını hiç hissetmemiş. Hayatı rengârenk olmuş. Su git gide büyüyormuş. Yemek yapmaya başlamış, her gün birbirinden farklı yemekler yapıyormuş. Gün ilerledikçe Su kendi tariflerini oluşturmuş, yemeklerinin ünü gitgide yayılıyormuş. Çok uzaklardan sırf Su'nun yapmış olduğu yemekleri tatmak için geliyorlarmış. Günler birbirlerini kovalamış ve geçmiş. Su çok mutluymuş, her gün bir renk katıyormuş hayatına.

İHTİYARIN MİNİK DOSTLARI

Şifanur DUMAN

Elma yerken kırdım dişi, uykum geldi saldım işi. Dedem gitmiş gezmiş, bana pazardan halı getirmiş. Serdim halıyı yere, koştum üstünde döne döne. Tuttum halının püskülünden uçurdum gökyüzüne, oradan topladı bulutları indirdi yeryüzüne. Dedem kayboldu bulutların içinde.

Bir varmış bir yokmuş karanlık ormanların taa derinliklerinde büyük mü büyük, uzun mu uzun kocaman, buzdan bir ağaç varmış. Bu ağacın içinde mutlu bir canlı yaşarsa ağaç ıslıl ıslıl ışıldar, ışıltısı bütün ormanı kaplamış ama yıllardır bu ağacın içinde mutlu birisi yaşamıyormuş. Bu bölgeye karanlık orman denilmesinin sebebi de buymuş. Aynı zamanda bu ormana hiç güneş de doğmamış. Bu yüzden ne orman aydınlanır ne de buzdan ağaç erimmiş.

Buzdan ağacın içinde yıllardır gülmeyen, bütün evi kaplayan bembeyaz, upuzun sakalları olan, yüzünün buruşukluklarından ne kadar yaşlı olduğu belli olan, dünyanın en yaşlı aksakallı dedesi yaşarmış. Bu dedenin bir de hayali varmış. Onun hayali ne zengin olmak ne de genç olmakmış. Onun hayali dertlerini anlatabileceği, işlerinde kendine yardım edebilecek, beraber karanlık ormanda gezebileceği bir dostunun olmasını istemiş. Ama ne yazık ki çok korkunç görüldüğü ve hiçbir şeyi beğenmediği için dostu olmamış. Bu durum yaşlı ihtiyarı çok üzer hatta çoğu zaman hüngür hüngür ağlamış. Upuzun sakallarından inen sıcacık gözyaşları da buzdan evini eritirmiş. Onun dostunun olmaması ormandaki diğer canlıları da etkilemiş, çünkü ormandaki arkadaş hayvanların birbirlerine olan sevgilerini kıskanıp oyunlarını bozar, onlara sürekli kötülük yaparmış. Bu canlılar da kendilerine zarar gelmemesi için birbirleriyle konuşmazlarmış.

Aylar geçmiş, yaz bitmiş, güz gelmiş, soğuk havalar kendini göstermeye başlamış. Kuşların göç vakti de gelip çatmış. Karanlık ormanın üstünden göç etmek için geçen, uzak diyarlardan gelen bir kuş sürüsü görülmüş. Bu sürünün içinden uçmayı yeni öğrenen minicik bir kuş, dengesini kaybedip ormana düşüvermiş ve bir daha da kalkamamış. Sürü bunu fark edince ormana inip minik kuşu aramak istemiş ama orman çok karanlık olduğu için onu bulamadan yollarına devam etmişler. Bu arada evde oturmaktan sıkılan aksakallı ihtiyar, ormanda biraz gezinmeye karar vermiş.

Az gitmiş, uz gitmiş...Bütün ormanı dolanmış, çok yorulmuş. Biraz dinlenmek istemiş ve bir ağacın yanına yaklaşmış. Tam da oturacakken bir de ne görsün; ilk defa kendisinden korkup kaçmayan bir hayvan! Hemen koşarak yanına gidivermiş, bakmış ki kanadı yaralı minik bir kuş. Hemen onu yumuşak sakallarına sarıp evine getirmiş. Orada ormandan topladığı şifalı

bitkilerle minik kuşu iyileştirecek karışımlar yapmış ve içirmiş. Ona sürekli merhamet, sevgi ve şefkat göstermiş. Onu iyileştirmek için elinden geleni yapmış ama ne çare. Kuş, gözlerini bir gıdım bile açmamış. Aradan aylar geçmiş, mevsim ilkbahar olmuş, minik kuş bir türlü iyileşememiş. İhtiyar tam umudunu kaybetmiş, kuşu karanlık ormana geri götürmeye niyetlenmişken minik kuş ihtiyarın ellerinde gözlerini açmış. İhtiyar çok mutlu olmuş. Onun gülmesiyle buzdan ağaç eski halini almış ve ıslık ıslık parlamaya başlamış, orman aydınlanmış. Bütün hayvanlar yuvalarından dışarı çıkmış ve birbirleriyle oynamaya başlamış. İhtiyar artık onlara karışmıyormuş.

Ağaçlar yeniden çiçek açmış. Rengârenk kelebekler uçmaya, arılar bal yapmaya başlamış. Minik kuş ise sevincinden ihtiyarın etrafında pır pır dönüp cikcik ötüyormuş. Beraber ihtiyarın hayalindeki gibi ormanda gezmişler, yeni karışımlar yapmışlar, oyunlar oynamışlar. İhtiyar hayatında bu kadar mutlu olmayı bırak, hiç bu kadar gülmemiş bile. Bu arada ülkelerine dönmek için karanlık ormanın üstünden geçen minik kuşun sürüsü, ormanın aydınlandığını görüp aşağıya inmişler. Minik kuşu aramaya başlamışlar ve onu ihtiyarla oynarken bulmuşlar. Minik kuşun yanına gelip, sarılıp koklaşarak özlem gidermişler.

İhtiyarı ilk gördüklerinde onlar da korkmuş hatta ona saldırmışlar ama minik kuşun onları durdurup olanları anlatmasıyla kuş sürüsü de yaşlı ihtiyarı çok sevmiş. Hatta bütün sürü bu ormana taşınmış. İhtiyarın işlerine yardım etmiş, upuzun aksakallarını taramış, beraber mutlu mutlu yaşamışlar. Artık ormana karanlık orman değil, mutluluk ormanı denmiş.

Gayrı karardı köz, tükendi söz. Gökten üç elma daha düştü, kimlerin ne muradı varsa onların başına.

İKİ İYİ ARKADAŞ VE GİZLİ HAZİNE

Âlim KARA

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde, ağaçtan düşer bir elma biri sana biri bana, var bu işte bir terslik yarısı sana yarısı bana, biz başlayalım hemen masalımıza.

Zamanın birinde bilinmeyen bir memlekette iki iyi arkadaş yaşarmış. Bu iki arkadaş beraber yer içer beraber gezerlermiş. Anlayacağınız birbirlerinden hiç ayrılmazlarmış. Bu iki arkadaştan birinin adı İsmet, diğèrininki de Âlim'miş. İsmet doğru sözlüymüş hiç yalan söylemez, kimseyi kandırmazmış. Âlim ise çok bilgiliymiş, kitap okur, bilmediklerini öğrenir, insanlarla paylaşmış.

Gel zaman git zaman İsmet ile Âlim çok sevdikleri yaylada gezerken karşılarına yaşlı bir adam çıkmış ve onlara: “Şu karşıdaki ormanın içindeki mağarada bir hazine var, o hazine sizindir gidin alın.” demiş. İsmet ile Âlim birbirlerine şaşkın şaşkın baktıktan sonra İsmet yaşlı adama: “Oradaki hazinede ne var?” diye sormuş. Yaşlı adam İsmet'e: “Arkadaşına sorsana onun adı Âlim değil mi? O bilir.” demiş. Âlim de onlara: “Bilmiyorum ama öğrenmeyi çok isterim.” demiş. Yaşlı adam: “O halde gidin ve öğrenin.” demiş ve yanlarından gitmiş. İsmet ve Âlim ne yapacaklarını bilememişler ama hazineyi merak ediyorlarmış. Önce ne yapacaklarını düşünmüşler, sonra da kararlarını vermişler. Gidip o hazinede ne var öğreneceklermiş.

Çıkmışlar yola, az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler sonunda ormanın içindeki mağaranın kapısına varmışlar. Ama kapının önünde bir nöbetçi varmış, nöbetçi mağaradaki hazinenin güvenliğini sağlarmış. Nöbetçi bu iki arkadaşta: “Buraya neden geldiniz?” diye sormuş. İsmet ile Âlim de: “Mağaranın içinde hazine varmış, onu almaya geldik.” demişler. Nöbetçi onlara: “Bu o kadar kolay değil, size iki tane soru soracağım; eğer bilerseniz hazine sizin olur, yok bilemezseniz hayatınız boyunca ona ulaşamazsınız!” demiş. İsmet ile Âlim “tamam” demişler. “Sorularını sorabilirsin, biz o hazineyi alacağımıza inanıyoruz.” demişler.

Nöbetçi peki demiş ilk sorumu soruyorum: “Hayattaki en önemli şey nedir? Bu şey bitmek tükenmek bilmez.” demiş. Âlim, hemen cevap vermiş: “Bu bilgidir. Bilgi bitmek tükenmek bilmez, insan okudukça öğrenir, öğrendikçe bilgi sahibi olur.” demiş. Nöbetçi: “Doğru bildin şimdi ikinci sorum; bunu da bilerseniz kapı açılır, hazineyi alırsınız.” demiş. İkinci sorusu: “En iyi bilgi nedir?” demiş. İsmet: “Bunu da ben cevaplayım; en iyi bilgi doğru bilgidir.” demiş. Nöbetçi: “Bu da doğru, içinde hazine olan sandık artık sizindir.” demiş ve sandığı onlara vermiş.

İsmet ve Âlim meraklı bir şekilde sandığı açmışlar, içinden bir kâğıt

çıkılmış. Kâğıtta şunlar yazılıymış: “Doğru bilgi insanı mutlu eder, mutlu insan sağlıklı olur, sağlıklı insan çalışır, çalışan insan zengin olur.” Bunları okuyan İsmet ile Âlim kâğıtta yazılı olanları sırasıyla yapmışlar ve hayatları boyunca mutlu, sağlıklı ve zengin bir şekilde yaşamışlar.

İYİLİĞİN GÜCÜ

Nisa EFECAN

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken küçük mü küçük, sevimli mi sevimli bir kasaba varmış. Bu kasabanın adı Şeker Kasabası'ymış. Fakat bu kasabanın adının şeker olmasının nedeni, o kasabada çok şeker bulunması değil, şeker gibi insanların yani çok mutlu, çok yardımsever, iyi kalpli, çok da çalışkan insanların bulunmasıymış. Bu kasabadaki insanlar o kadar mutlularmış ki her gün şarkılar söyler, dans ederler ve birbirlerine yardım ederlermiş. Bu kasabanın bir diğer özelliği kasabada bulunan binlerce yıllık olan, kocaman bir çınar ağacıymış. Bu çınar ağacının bir diğer özelliği ise konuşuyor olmasıymış. Herkes bu çınar ağacını çok sever, hep bu ağacın yanında oynayıp gülerler, bu ağaca yaslanarak kitap okurlarmış. İnsanların en yakın arkadaşımıyş. Kasabadakiler bu ağacı binlerce yıldır var olduğu, çok sağlam ve çok büyük buldukları için ona "Güçlü" adını vermişler.

Şeker Kasabasına düşman olan, içinde bir sürü kıskanç ve kötü insanların yaşadığı bir kasaba varmış. Bu kasabanın adı da Huysuzlar Kasabası'ymış. Huysuzlar Kasabasının en kötülerinden biri olan "Öfkeli" Şeker Kasabası'nı çok kıskanıyormuş. Oradaki tüm insanları mutsuz ve kötü yapmak istiyormuş. Öfkeli bir gün Huysuzlar Kasabası'nın kötü kalpli insanlarını bir araya toplayıp onlara kin dolu bir konuşma yapmış.

Öfkeli:

— Huysuzlar Kasabası'nın kötü insanları! Şeker Kasabası'nı biliyorsunuz, oradaki insanların ne kadar iyi kalpli ve mutlu insanlar olduklarını biliyorsunuz. Gelin hep beraber olup o kasabada yaşayan tüm insanları mutsuz edelim, kötülük yayalım!" Diye nefret dolu bir konuşma yapmış. Bu konuşmanın ardından Huysuzlar Kasabası'ndaki insanlar Öfkeli'nin dediklerini yapmaya karar vermişler. Şeker Kasabası'nda her şey yolunda giderken birden Öfkeli ve arkadaşları kasabaya gizlice girip buradaki her şeyi yıkıp dökmeye başlamışlar. Şeker Kasabası'nın insanları neye uğradıklarını şaşırılmışlar ve telaş içine girmişler. Öfkeli, kasabadaki tüm ağaçları kesmeye diğer arkadaşları ise tüm çiçekleri koparmaya başlamış. Güçlü de Şeker Kasabası'nın insanları gibi bu duruma çok şaşırılmış ve telaş içine girmiştir.

Güçlü:

—Siz ne yapıyorsunuz böyle? Ne istiyorsunuz bizden? Yapmayın, dokunmayın bizim kasabamıza.

Öfkeli, Güçlü'nün bu söylediklerini alaya alırcasına bir kahkaha atmış ve şöyle demiş:

– Ha ha ha... Biz kötü insanlarız, mutlu ve iyi insanları sevmeyiz. Bu yüzden bu kasabayı mahvedip sizleri mutsuz yapmak istiyoruz.

Güçlü:

– Bu yaptıklarınız asla karşılıksız kalmaz.

Öfkeli, Güçlüye çok sinirlenmiş ve onu kesmeye karar vermiş. Tam onu keseceken bir yerden duman gelmeye başlamış. Güçlü boyunun çok uzun olmasının sayesinde bu dumanı görüp o dumanın Huysuzlar Kasabasından geldiğini anlamış. Öfkeli'ye ve arkadaşlarına:

– Sizin kasabanızdan duman çıkıyor. Galiba kasabanızda yolunda gitmeyen bir şeyler var.

Öfkeli ve arkadaşları ilk başta inanmamışlar fakat duman yayılınca kasabalarının tehlikede olduğunu anlamışlar. Kasabalarını kaybetmekten çok korktukları için hemen kendi kasabalarına doğru koşmaya başlamışlar. Bir de bakmışlar ki bu kasabada çok büyük bir yangın çıkmış. Bu yangın onların baş edemeyeceği kadar büyükmüş. Öfkeli ve bu kasabanın diğer insanları kasabayı kurtaramayacaklarını anlayıp umutsuzluğa düşmüşken bir de bakmışlar ki Şeker Kasabası'nın tüm insanları yardım etmek için Huysuzlar Kasabası'na gelmişler. Huysuzlar Kasabası'nın halkı ve Şeker Kasabası'nın halkı bir olup yangını söndürmeye çalışmışlar ve yangını söndürmüşler. Öfkeli ve Huysuzlar Kasabasının diğer insanları çok mutlu olmaya başlamış. Çünkü kasabaları çok büyük bir felaketten kurtulmuş. Öfkeli ve arkadaşları, Şeker Kasabası'na yaptıklarından dolayı kendilerinden çok utanç duymuşlar ve onlardan özür dilemişler. Onlara çok pişman olduklarını söylemişler.

İyilik yapmanın ve mutlu olarak yaşamının kıymetini anlamışlar ve iyi birer insan olamaya karar vermişler. Huysuzlar Kasabası'nın ismini "Sevgi Kasabası" yapmışlar ve Öfkeli artık kendisine Öfkeli değil 'Mutlu' olarak hitap edilmesini istiyormuş ve öyle de olmuş.

Bu iki kasabadaki insanlar artık birbirleriyle arkadaş olan iki güzel kasaba haline gelmiş. Eski adıyla Öfkeli olan Mutlu, Güçlü'nün yanına gidip ona teşekkür etmiş ve Güçlü'ye doğru sırtını yaslayıp kitap okumaya başlamış. Kitabını ise şu sözlerle bitirmiş:

"İyilik, yeryüzünün en kıymetli hazinelerinden biridir."

KAHRAMAN KÖPEK, KOYUNLAR VE KURT YAVRUSU

Âlim KARA

Evvvel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber develer tellal iken bol ve yeşil otların olduğu uçsuz bucaksız bir yaylada çoban, köpeği ve koyunları yaşarmış. Bu köpek çok zeki, güçlü ve sahibine sadıkmış. Sıcak bir yaz günü iki koyun yaylada yeşil otlarla besleniyorlarmış. Köpek de bunları her türlü tehlikeden korumakla görevliymiş. Köpek çok susamış ama koyunlara da bakmak zorundaymış. Koyunların yanına gitmiş ve demiş ki: “Ben çok susadım, su içmeye gidiyorum, hemen geleceğim siz buradan bir yere ayrılmayın.” demiş.

Ama su içeceği dere epey uzakta bir yermiş, hızlı bir şekilde yola çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, sonunda su içeceği yere varmış ama akli koyunlardaymış. Ve suyunu çabucak içip tekrar yola koyulmuş. Bu arada koyunlardan obur olan, sıska olana: “Buradaki otları her zaman yeriz, şu karşıdaki ormanda daha leziz otlar vardır, oraya gidelim.” demiş. Sıska olansa ona: “Köpek kardeş bize burada durmamızı söyledi. Orman tehlikeli olabilir.” demiş.

Obur Koyun: “Bir kereden bir şey olmaz, köpek kardeş gelmeden döneriz zaten.” demiş. Ve Sıska Koyun’u ikna etmiş, beraber ormana doğru yürümeye başlamışlar. Ormana geldiklerinde Sıska Koyun ormanın içine girmekten korkuyormuş. Ama obur olan ona: “Bir şey olmaz hadi girelim.” demiş. Ve ormana girmişler, ilerledikçe yeşil otlar çoğalıyormuş. O kadar gitmişler ki sonunda kaybolmuşlar. Sıska Koyun: “Ben sana demiştim bak işte kaybolduk, şimdi ne yapacağız?” demiş Obur Koyuna. Obur Koyun ise: “Haklısın ne yapacağımızı bilmiyorum. Hava kararmaya başladı, önümüzü göremeyiz. Burada sabah olmasını bekleyelim.” demiş.

Onlar böyle konuşurken oradan geçen bir kurt yavrusu bunların konuşmalarını dinlemiş ama ikisiyle başa çıkamayacağını fark etmiş ve bir plan yapmış. Planı koyunları annesiyle yaşadığı evlerine götürmekmiş. Koyunların yanına yaklaşmış, koyunlar korkmuş. Ama kurt yavrusu onlara: “Benden korkmayın, size bir şey yapmam, size yardım etmeye geldim.” demiş.

Sıska Koyun: “Bizim yardıma ihtiyacımız yok.” demiş. Kurt Yavrusu ise onlara: “Siz bilirsiniz ama gece olunca orman çok tehlikeli olur.” demiş. Koyunlar bunu duyunca kendi aralarında konuşmaya başlamışlar. Obur Koyun: “Başka çaremiz yok, belki gerçekten yardım eder.” demiş. Sıska koyunsa: “Ne yapalım, yardımını kabul edelim.” demiş. Ve kurt yavrusuna: “Tamam sana güveniyoruz.” demişler.

Kurt yavrusunun istediği olmuş ve koyunları kendi evine doğru götürmeye başlamış. Bu arada köpek yaylaya gelince koyunlar yerinde

yokmuş, hemen aklına koyunların ormana gideceği gelmiş. Çünkü çok zekiymiş hemen koyunların ayak izlerini takip ederek koyunları bulmuş. Karanlıkta gözleri ışık saçtığından gözleri çok iyi görüyormuş. Bir de bakmış ki koyunların yanında bir kurt var. Hemen yanlarına gidince kurt çok korkmuş, öyle korkmuş ki kaçarken ayağı dala takılmış ve yere düşmüş. Bunu gören köpek dayanamamış, acı çeken kurt yavrusunun yanına gitmiş. Ayağı çok ağrıyan kurdu sırtında taşıyarak kurdun evine götürmüş. Kurdun annesi bu iyiliği için köpeğe çok teşekkür etmiş. Yavru kurtsa koyunları kandırdığı için çok pişman olmuş. Köpek, koyunlara çok kızmış ama onları affedip sahibine götürmüş. Köpeğin bu yaptıkları için koyunlar köpeğe artık ‘Kahraman Köpek’ demişler ve hep beraber mutlu bir şekilde yaşamışlar.

KARGA İLE MİNİK SERÇE

Tuğçe DEMİRTAŞ

Bir varmış bir yokmuş. Allah'ın deli kulları pek çokmuş. Bizden daha delisi hiç yokmuş, çok demesi pek günahmış. Azdan çoktan hoppala hoptan. Sana bir mintan yaptırayım çerden çöpten, ilikleri karpuz kabuğundan, düğmeleri turptan. Zaman o zaman imiş...

Ormanın birinde bir çınar ağacının üzerinde iki serçe yaşıyormuş. İkisi de çok mutluymuşlar. Çünkü yakında bir yavruları olacaktı. Yuvalarındaki yumurtayı özenle koruyor, onu sıcak tutmak için bir an olsun üzerinden kalkmıyorlarmış. Uzaktan da bir küçük karga onları izliyor ve yumurtanın içinden çıkacak olan yavruyu kıskanıyormuş. Çünkü karganın annesi ve babası onu terk edip gitmişler, o da ormanda tek başına yaşıyormuş. Bazen aklından -Gidip şu çok sevilen yumurtayı yuvadan aşağıya atıp kırsam.- diye düşünüyormuş. Fakat bunu yapmaya cesaret edemiyormuş. Bir gün yumurta hareket etmeye başlamış ve çatlamış. Bir süre sonra da çatlayan yumurtadan minicik bir yavru çıkıvermiş.

Anne Serçe:

— Sen böyle ne kadar tatlı ve güzelsin demiş ve onu kanatlarının arasına almış.

Baba Serçe:

—Yavrumuzun minik kanatları çok güzel, en kısa zamanda bizimle büyüüp bizimle uçabilecek demiş.

Anne ve baba serçe günlerce yuvalarına yiyecek taşımışlar, yavrularını doyurup onu tehlikelerden korumuşlar. Minik serçe günden güne büyüyor ve kanatları da iyice güçleniyormuş.

Baba Serçe yavrusuna: “Haydi! Yavrum, artık uçmayı öğrenme vaktin geldi. Bugün seninle uçuş çalışması yapacağız.” demiş. Minik serçe heyecanla: “Hayır baba! Ben uçmak istemiyorum, böyle olmak daha güzel.” demiş. Minik serçenin bu sözleri üzerine anne serçe: “Ama yavrum uçmayı öğrenmezsen karnını doyurmak için yiyecek bulamazsın, aç kalırsın.” diye uyarıda bulunmuş. Ne kadar uğraşsalar da minik serçeyi ikna edememişler. Küçük karga ise bir ağacın dalına konmuş onları bir yandan izleyip bir yandan da dinliyormuş. Aklına bir plan gelmiş; serçe ile uçamadığı için dalga geçip ona gözünün önünde uçarak hava atacaktı.

Serçenin annesiyle babası yanından gidince karga da minik serçenin yanına gitmiş ve şöyle demiş: “Seni beceriksiz! Daha uçamıyor musun? Zaten

ne diye uçasın ki; annenle baban sana bakıyor. Çok rahatsız, sabahtan akşama kadar yat. Ne de olsa keyif senin keyfin.” demiş. Bu tarz ağır sözler söyleyerek minik serçenin kalbini kırmış ve onun üzülmeye neden olmuş. Karga bunları söylediği için çok mutlu olmuş, çünkü serçeyi sevmiyor ve onu kışkırtıyordu. Serçe ağlamaya başlamış, karga onu orada öylece bırakıp uçmaya başlamış. Tam giderken bir an ağaca çarparak yere düşmüş ve acı acı çığırınmaya başlamış. “Yardım edin!” diye bağırmış. Minik serçe etrafına bakınmış fakat kimse yokmuş. Gözyaşını silerek, uçamadığı halde karganın yanına düşse kalka gitmiş. Kargaya hemen yardım etmiş ve onu yerden kaldırmış. Karganın kanadı ağaca çarptığı için biraz sıyrılmış ama serçe hemen müdahalede bulunmuş ve ona destek olmuş.

Serçenin de vücudu hep zedelenmiş ama kargaya belli etmemeye çalışmış. Karga onun kendisi için yaralandığını ve ona yardımda bulunduğunu görünce çok şaşırılmış ve utanmış. Yaptıklarından dolayı pişman olmuş. Ona neden öyle davrandığını açıklayarak özür dilemiş ve minik serçeye sarılmış. Böylelikle karga hatasını anlayıp yaptıklarından ders çıkarmış. Minik serçe ile birlikte iyi bir arkadaş olmuşlar. Karga, serçeye teşekkür icabında uçmayı öğretmiş ve beraber gökyüzünde uçmaya başlamışlar. Serçe: “Yaşasın! Uçabiliyorum artık, uçabiliyorum!” diye bağırmış.

Serçenin annesiyle babası yavrularının uçtuğunu görünce hemen karga ile olan minik serçenin yanına gitmişler. Serçeye uçmayı nasıl başardığını sormuşlar. Duydukları cevap karşısında şok olmuşlar fakat minik serçe uçabildiği için sevinmişler ve kargaya teşekkür etmişler. Karga ise onlara böyle bir arkadaş verdikleri için teşekkür etmiş. Zamanla minik serçe ile karga çok iyi bir dost olmuşlar. Serçenin anne ve babası da kargaya birer anne ve baba olmuşlar. Karga da gerçekten onlara bir yavru olmuş. Dördü birlikte havada uçuyor ve eğlenerek şarkı söylüyor, vakitlerini çok güzel geçiriyorlarmış. Böylelikle güzel bir aile olmuşlar ve ömürlerinin sonuna kadar mutlu mesut bir hayat sürmüşler.

KONUŞAMAYAN KAHRAMAN

Esmanur GÖRMEK

Bir varmış bir yokmuş. Ülkelerde orman çokmuş. Bu kocaman ormanlarda tavşanlarla kurtlar, kargalarla kelebekler hep birlikte mutlu mutlu oynarlarmış. Kimse bu ormanda kavga etmez, kötü söz söylemezmiş. Bir gün bu ormana o kocaman ülkenin kralının kızı gelmiş. Ormanda şarkı söylerken, sesinin güzelliğine kelebekler kafasının üstünde toplanmış. Bu güzel sesli kızın tıpkı yüzü gibi huyu da güzelmiş. Hayvanları çok sever, her zaman doğruyu söyler, kimsenin kalbini kırmazmış. Bir gün bu ormana fakir ama yakışıklı gönlü güzel bir genç gelmiş. Bu çocuk konuşamıyormuş ama insanlarla konuşamamasına rağmen hayvanlar en iyi dostuymuş.

Tavşanlarla seksek oynar, kuşlarla uçurtma uçurmuş. O güzel prenses ormana geldiği için onu görememiş ama kelebekler saçının kokusunu anlatmış, tavşanlar yüzünün güzelliğini anlatmış, kuşlar da elbisesindeki işlemleri anlatmış. Bu yakışıklı çocuk, hayvan dostlarının anlattıklarıyla bile olsa güzel prenesten etkilenmiş. Prensese çok merak ettiği için o gün ormanda beklemiş. Sonraki gün, sonraki gün derken günler günleri, haftalar haftaları kovalamış.

Yakışıklı çocuk sonunda sabrın selametine ulaşmış. Bir sabah aydan güzel prenses, kardan beyaz atıyla ormana gelmiş. Kuşlar, yakışıklı çocuğa haber vermişler. Çocuk da ormanın ortasında prensese beklemeye başlamış. Güzel prenses ormana girer girmez yakışıklı çocuğu görüp ondan etkilenmiş. Prensese atından inip çocukla konuşmaya çalışmış ama çocuk, prensese onun konuşamadığını anlarsa onu sevmez korkusuyla oradan kaçıp uzaklaşmış. Prensese bu duruma çok şaşırılmış. Ertesi gün ormana tekrar gelmiş ama çocuğu bulamamış. Ertesi gün tekrar, ertesi gün tekrar ama yakışıklı çocuktan ne bir haber almış ne de bir iz bulabilmiş.

Yakışıklı çocuk ise her gün prensese düşünerek uykuya dalıyormuş. Bir gece tüm cesaretini toplayıp prensesin karşısına nasıl çıkacağını düşünmeye başlamış. Sonra hayvan dostlarından yardım alabileceği aklına gelmiş. Ertesi gün tavşanların yanına gidip onlardan yardım istemiş. Tavşanlar da memnuniyetle ikisini buluşturabileceklerini söylemiş. Söz verdikleri gibi de yapmışlar. Yakışıklı çocuk prensesin karşısına sabırsızlıkla çıkacağı zamanı bekliyormuş. Sonunda tavşanlar ikisini buluşturmuş.

Yakışıklı çocuk prensesin karşısına çıkıp konuşamadığını hayvanların yardımıyla anlatmış. Prensese yüzünde sevimli bir tebessüm belirmiş, yakışıklı çocuğa insanları olduğu gibi sevdiğini ve onu da olduğu gibi seveceğini anlatmış.

Tüm orman o gün çok mutlu olmuş. Prenses, kral babasına durumu açıklamış ve yakışıklı çocukla evlenmek için izin istemiş. Babası bu habere çok sevinmiş. Kırk gün kırk gece düğün yapmışlar. Ama prens hiç mutlu değilmiş çünkü prensesle anlaşamıyormuş. Prenses bunu anlayınca hayvanlardan yardım isteyip prensin konuşmasını sağlayacaktı. Tavşanlar, kurtları çağırması; kargalar, sincapları. Böylece bütün orman toplanmış. Hep birlikte prense tek tek harfleri öğretmeye başlamışlar. Tam yirmi gün sonra prens okumayı, yazmayı ve konuşmayı öğrenmiş. Artık bütün saray ve orman çok mutluymuş.

Günler günleri, aylar ayları kovalamış. Bir gün tavşan yoldan koşarak gelmeye başlamış. Yüzünde normalden daha tuhaf bir ifade varmış. Kargalar bindikleri daldan uçup tavşanın üstünde toplanmışlar. Tavşan nefes nefese kalmış. Biraz dinlendikten sonra yakışıklı prensin bir şehzadesinin olacağını söylemiş. Tavşan sözünü bitirmeden bütün orman sevinç çığlıkları atmış. Aradan aylar geçmiş ve şehzadenin doğum haberini de almışlar. Artık dünyalar orman halkının olmuş. Yakışıklı prens aradan geçen yıllardan sonra kral olup ülkeyi yönetmeye başlamış. Orman halkı da kralın oğlunu sevgiyle büyütme başlamış. Şehzade büyüdükçe ormana neşe saçıyormuş. Ormanda herkes mutlu yaşamaya başlamış.

KÖYLÜ KIZIN HAYALI

Merve YILMAZ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde küçük bir köyde yaşayan Zula adında bir kız varmış. Zula küçük bir evde yaşıyormuş. Annesini ve babasını kaybettiği için çalışmak zorundaymış. Bir gün yine çalışırken ülkenin prensesi aklına gelmiş ve “Ben burada çalışıyorum ama o kocaman bir sarayda yaşıyor.” diye içinden geçirmiş. Prensesin hayatının ne kadar güzel olabileceğini ve onun yerinde olsaydı ne yapacağını düşünüp durmuş. Evi saraya çok uzak olduğu için saraya hiç gidememiş ve prensesi hiç görememiş. Zula bunları düşünürken biz şimdi sarayda yaşayan prensesin yanına gidelim.

Prenses yani Taşçayran çok mu çok güzel bir kızmış. Ama prenses bu sarayda hiç mutlu değilmiş. Sarayda herkes ona ne yapması gerektiğini söyleyip duruyormuş. Ayrıca saraydan dışarıya çıkamıyormuş. Hep dışarının nasıl bir yer olduğunu merak ediyor: “Keşke normal bir köylü gibi yaşasam.” diyor. Son günlerde ayrı bir sıkıntısı da varmış. Babası onu sevmediği bir prensle evlendirmeye çalışıyormuş. Taşçayran’ın prensle evlenmesine çok az kalmış. Taşçayran onunla evlenmek istemediği için saraydan kaçma planları yapıyormuş. Düğüne iki gün kala saraydan bir at arabasıyla kaçmış. Sabah onu yerinde bulamayan görevliler krala haber vermişler. Kral her yere prensesi aramaları için adamlarını yollamış.

Taşçayran üç gün boyunca yolculuk etmiş ve sonunda bir köye varmış. Orada Akbar adında bir köylünün evinde kalmaya başlamış. Bu arada askerler onu arıyormuş. Aranmayan tek yer Taşçayran’ın ve Zula’nın kaldığı köymüş. Askerler o köyü de aramaya başlamışlar. Karşılarına Zula çıkmış. Zula prensese çok benziyormuş. Bu yüzden askerler onu Taşçayran sanıp saraya götürmüşler.

Kral onu görünce: “Kızım ne hale gelmişsin, çabuk üstünü deyiş senin yüzünden düğün ertelendi” demiş. Görevliler onu alıp odaya götürmüşler. Orada Zula’ya ormanın en güzel çiçekleriyle süslü rengârenk bir elbise giydirmişler. Zula etrafında neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş. Görevlilere: “Ben prenses değilim” deyip duruyormuş ama kimse ona inanmıyormuş. Zula bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyormuş. En sonunda aklına bir fikir gelmiş. Sarayın büyücüsüne gidip evleneceği kişiyi fareye nasıl dönüştürebileceğini sormuş. O da Zula’nın eline bir cam parçası vermiş: “Bu camın üzerine onun saç telini koyarsan fareye dönüşür” demiş. Zula prensin yani Kalpaslan’ın yanına gitmiş. Onu ilk gördüğünde kalbine ok atılmış gibi olmuş. Ama tanımadığı biriyle evlenemeyeceği için bir tel saçını alıp camın üzerine koymuş. Kalpaslan küçük bir fareye dönüşmüş. Kral Kalpaslan’ın kaçtığını düşünmüş. Böylelikle düğün yine iptal olmuş. Kral Kalpaslan’ı adamlarına aratırken Zula bir fırsatını bulup saraydan kaçmayı

başarmış. Kalpaslan ise fare olduğu için herkes onu kovalamaya başlamış. Kalpaslan saraydan zorla kaçıp kurtulmuş. Az gitmiş uz gitmiş. Zula'nın köyü olan Dipkap'a varmış.

Zula'da saraydan kaçtıktan sonra Dipkap'a gelmiş. Köyün çeşmesinden su içerken Taşçayran oradan geçiyormuş. Zula başını kaldırıncı Taşçayran ile yüz yüze gelmiş. İkisi de çok şaşırılmış. Bir süre birbirlerine bakmışlar. Sonra tanışmışlar ve sohbet etmeye başlamışlar. Taşçayran saraydan Kalpaslan'la evlenmemek için kaçtığını anlatmış. Zula şimdi onu neden prenses zannettiklerini anlamış. Zula, Taşçayran'a onu prenses sanıp saraya götürdüklerini ve oradan kurtulmak için neler yaptığını anlatmış.

Bu sırada kral prensi ve prensesi aratıyormuş. Askerler prensesin yine Dipkap'a gittiğini düşünmüşler. Köyü aramaya başlamışlar. Zula ve Taşçayran askerleri fark etmiş. Zula'nın evine gitmişler. Zula kapıdan girer girmez fare olan Kalpaslan ile karşılaşmış. Onu eline almış ve onu fareye dönüştürdüğü için özür dilemiş. Kalpaslan Zula'yı o güzel elbisenin içinde görünce ona âşık olmuş. Kalpaslan Zula'nın kolundan atlayıp yüzüne gelmiş. Zula'nın saçına dokunur dokunmaz eski haline gelmiş.

Zula büyücünün büyüü bozmak için: "Eğer prens sevdiği kızın saçına dokunursa eski haline döner" dediğini hatırlamış. Böylelikle Kalpaslan'ın onu sevdiğini anlamış. Birbirlerinin gözlerinin içine uzun süre bakmışlar. Bu sırada kapı sertçe vurulmuş. Askerlerden biri: "Prensesim çabuk dışarı çıkın. Sizi almaya geldik" diye bağırılmış. Taşçayran tekrar saraya dönmek istemiyormuş. Ayrıca o Akbar'a âşık olmuş. Bu yüzden Zula'ya onun yerine geçmesini söylemiş. Zula düşünmeye başlamış. Eğer Taşçayran'ın yerine geçerse hem prenses olma hayallerine kavuşabilecek hem de Kalpaslan ile evlenebilecekti. Taşçayran'a kabul ettiğini söylemiş. Askerler kapıyı kırıp içeri girmişler. İçeri girince çok şaşırılmışlar. İki tane prenses varmış. Hangisinin Taşçayran olduğunu anlayamamışlar. "Hanginiz prenses?" diye sormuşlar. Zula: "Benim" diye öne atılmış. Askerler Zula'yı ve Kalpaslan'ı alıp saraya götürmüşler. Taşçayran ise Akbar'ın yanına gitmiş.

Kral Kalpaslan'ın kaçtığını düşündüğü için çok sinirliymiş ve düğünü yapmayacağını bildirmiş. Bunu duyan Zula ve Kalpaslan çok üzölmüş. Kalpaslan sarayına geri gönderilmiş. Zula ise eskiden olduğu gibi Taşçayran'ın odasına hapsedilmiş. Zula kalkınca odanın her yerini görevliler sarmış. Havlucu, terlikçi, sabuncu, kıyafetlerini tutan görevli ve bir sürü gereksiz görevli Zula'nın kendi başına su bile içmesine izin vermiyorlarmış. Zula'nın yemeğini bile ilk önce hizmetçiler tadıyormuş. Hizmetçiler Zula'ya bir bebekmiş gibi davranıyorlarmış. Zula bu durumdan çok sıkılmış. Artık prensesler gibi yaşamak istemiyormuş. Saray hayatının bu kadar sıkıcı olduğunu bilse Taşçayran'ın teklifini kabul etmezmiş. Saraydan kaçmanın bir

yolunu bulmalıymış artık. Burada yaşayamazmış. Zaten Kalpaslan'la da evlenememiş.

Zula bir yolunu bulup sarayın büyücüsünün yanına gitmiş. Ona uyku ilacı yaptırmış. Sonra kralın yanına gitmiş: “Baba bugün bir şenlik yapalım mı?” diye sormuş. Kral biraz düşünmüş ve bunca olaydan sonra iyi bir etkinlik olabileceğine kanaat getirmiş. Böylelikle kabul etmiş. Bütün halk saraya davet edilmiş. Çeşit çeşit yemekler hazırlanmış, her yer süslerle kaplanmış. Yapılacaklar tamamlanınca Zula gizlice mutfağa gitmiş ve bütün yemeklere uyku ilacı dökmüş. Mutfaktan çıkıp odasına gitmiş. Şenlik borazanların çalmasıyla başlamış ve herkese yemek dağıtılmış. Zula'ya da getirilmiş. Diğer görevliler meşgul olduğu için sadece baş hizmetçi gelmiş. Yemeği ilk o tattığı için uykuya dalmış. Saraydaki herkes uyumuş. Zula yanına birkaç kıyafet almış ve koşarak saraydan uzaklaşmış. Yorulmuş ve bir ağacın altında uyuyakalmış. Günün ilk ışıklarıyla saraydaki herkes uyanmış. Prensesin kaçtığı kısa sürede anlaşılmış ve her yerde prenses aratılmış. Prensesin kaçtığını duyan Kalpaslan hemen onu aramaya çıkmış. Bir ağacın altında uyuduğunu görmüş. Askerlerin sesi geliyormuş. Prensesi atın üstüne alıp oradan uzaklaşmış.

Askerler prensesin Dipkap'a gittiğini düşünmüşler ve Dipkap'a gitmişler. Bu sefer karşısına gerçek prenses olan Taşçayran çıkmış. Askerler onu görür görmez at arabasına bindirip saraya götürmüşler. Sarayda kralın huzuruna çıkarmışlar. Prenses, babasına: “Baba ben bir köylüyü seviyorum. O yüzden saraydan kaçtım.” demiş. Kral ise: “Sen bir prensessin. Bir köylüyle evlenemezsin, buna izin veremem.” demiş ve onu odasına kapattırmış. Taşçayran artık güneşi bile göremez olmuş. Zindan gibi bir yerde yaşamaya başlamış.

Akbar Taşçayran'ı bütün köyde aramış, herkese onu sormuş. Sonunda yaşlı bir adam onu askerlerin alıp götürdüğünü söylemiş. Akbar hemen saraya gitmiş. Kralın karşısına dikilmiş ve Taşçayran'ı sevdiğini ne olursa olsun onu bırakmayacağını söylemiş. Kral prenses kızının onunla evlenemeyeceğini söylemiş ama nafîle Akbar prensesi bırakmayacağını söyleyip duruyormuş. Kral Akbar'dan nasıl kurtulacağını düşünürken aklına bir fikir gelmiş. Çıkılması imkânsız olan bir dağ ve bu dağın en tepesinde çok nadir yetişen siyah bir papatya varmış. Halkı sarayın önüne toplayıp Akbar'dan çiçeği alıp getirmesini, getirirse Taşçayran'la evlenmesine izin vereceğini, getiremezse asla Taşçayran'la evlenemeyeceğini halkın da şahitliğiyle söz vermiş. Akbar hemen yanına lazım olabilecek aletleri alıp yola çıkmış.

Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. En sonunda o dağa varmış. Dağ çok yüksekmiş; ama Akbar vazgeçmemiş. Hemen tırmanmaya başlamış. İki gün boyunca tırmanmış. Dağdaki mağaralara girerek ısınabiliyormuş. Üçüncü gün sonuna geldiğinde neredeyse dayanamayacak dereceye gelmiş.

Bu oksijensiz ve soğuk yerde hâlâ nasıl yaşadığına hayret ediyormuş. Neyse ki dağın en tepesine varmış. Siyah papatyayı alıp aşağıya inmeye başlamış. İniş daha kolay olduğu için iki günde inmeyi başarmış. Atına atlayıp yolculuk etmeye başlamış. Sonunda saraya varmış. Onun siyah papatyayı getirdiğini gören kral, çok şaşırılmış. Ama halkın önünde küçük düşmemek için Akbar'la Taşçayran'ı evlendirmiş.

Sarayda yaşayan Taşçayran, Akbar'ın Dipkap'taki evinde yaşamaya karar vermiş. Akbar'la Dipkap'a gitmişler. Kalpaslan ile Zula ise saraydan kaçtıktan sonra kırk gün kırk gece düğün yapmışlar. Ancak Zula da sarayda yaşamının ne kadar kötü ve sıkıcı olduğunu anlayınca Dipkap'ta yaşamaya karar vermiş. Kalpaslan, Dipkap'a küçük bir ev yaptırmış ve orada yaşamaya başlamışlar. Kalpaslan ve Akbar ailesi ömür boyu mutlu yaşamışlar. Gökten üç tane muz düşmüş: Biri okuyana, biri yazana, diğeri de masalı güzelce dinleyenlere.

KRAL FARECİK

Tuğçe YAVUZ

Masal masal matatar, dil okur, damak tadar. Bir zamanlar rengarenk çiçeklerin ve yeşil yaprakların bulunduğu binbir çeşit hayvanın yaşadığı bir orman varmış. Küçük Aliş çok meraklı bir çocuk olduğu için ailesinden habersiz ormana gitmiş. Ormanda büyük bir heyecanla sağa sola koşarken bir farecik ile karşılaşmış.

Farecik :

— "Aaaa! sende kimsin?"

Küçük Aliş:

— "Ben Aliş peki ya sen kimsin?"

Farecik:

— "Ben bu büyük ormanın Kralıyım."

Aliş gülerek:

— "Bu küçücük boyunla mı?" demiş.

Farecik bu duruma çok kızar ve oradan uzaklaşır. Aliş büyük bir merakla fareciğin peşine düşer. Birden havanın karanlık olduğunu farkeder ve korkmaya başlar. Geri dönmek ister ama yolu kaybettiğini düşünerek bir ağacın altında oturup ağlar. Garip sesler ile uykusundan uyanan köstebek merak edip dışarı çıkar ve etrafına bakarken Küçük Aliş'i farkedip sorar: "Sende kimsin evimin üstünde ne işin var." demiş. Aliş köstebeğe yaklaşarak, başından geçenleri anlatır ve fareciği bulmasına yardım etmesini ister. Köstebek, Aliş'in üzgün olmasına dayanamaz ve ona yardım edeceğini söyler.

Birlikte Fareciğin yuvasına giderler ve Aliş şaşkınlık içinde fareciğin yaşadığı yere bakar. Evin dışı peynirden yapılmış ve çok büyükmüş. Evin çevresinde hayvanlar çalışıyormuş, Aliş bu duruma çok şaşırılmış ve köstebeğe sormuş: "Burada o küçük fare mi yaşıyor? Bu hayvanlar neden onun için çalışıyorlar?" demiş. Bunun üzerine köstebek : "O bu ormanın kralı bu ormandaki bütün hayvanları o korur ve bütün hayvanlar ona saygı gösterir." demiş.

Aliş çok şaşırılmıştır: "Nasıl olur ama ormanların kralı aslan değil midir? Küçücük bir fare ormanı nasıl koruyabilir." deyince köstebek : "Ormana avlanmak için gelen avcılara tuzak kurup yavrularımızı kurtardı ve avcılara dersini verdi. Onun sayesinde bu orman huzur içinde." demiş. Tam bu sırada o görkemli evden farecik çıkmış. Aliş fareciği görünce sevinir ve

yanına giderek onu üzdüğü için özür dileyerek evini kaybettiğini gidemezse ailesinin çok üzüleceğini söyler. Farecik Aliş'in üzülmeye dayanamayıp, ormandaki hayvanlara haber göndererek Aliş'in evini bulmalarını söyler. Aliş çok mutlu olmuştur ve Fareciğin yardımı sayesinde evini bulur. O günden sonra Aliş her gün ormana Fareciği ziyarete gider ve orada çalışan hayvanlara yardım eder.

KRAL KİM?

Hilal YERLİKAYA

“Gökten üç elma düşer; biri bana, biri bu masalı dinleyen güzel öğrencilerime, diğeri de bütün iyi kalpli çocuklara olsun.” diyerek masalı bitirdi Leyla öğretmen. Umut her zamanki gibi bu masalı da çok beğenmişti. Okulda öğretmenin okuduğu masaları dinlemek için masal saatini dört gözle beklerdi. Bir de sayıları ve şekilleri öğrendikleri matematik saatleri vardı ki Umutçuk o saatlerde çok ama çok sıkılırdı. Sayıları öğrenmek istemezdi.

Umut ikiz kardeşi Yaren ile aynı sınıftaydı. Aynı gün doğmuşlar ve bugüne kadar her şeylerini paylaşmışlardı. Tıpkı şimdi ana sınıfını paylaştıkları gibi. Yaren de Umut gibi masal dinlemeyi çok severdi fakat Yaren’in Umut’tan bir farkı vardı ki sayılara bayılıyordu.

Umut: “Masal saati bittiğine göre annem bizi almak için kapıda bekliyor olmalı.” diye düşündü. Tahmini doğruydü. Koşarak annesine sarıldı. Tabi Yaren de. Her akşam onları anneleri alır, yol boyunca da okulda oynadıkları oyunlardan, yaptıkları etkinliklerden bahsederlerdi. Ama konu matematik saatlerine geldiğinde Umut konuşmak, sayılardan bahsetmek istemezdi. Umut ve Yaren’in matematik öğretmeni olan anneleri, bu duruma üzülürdü. Umut’un matematiği sevmesi için artık bir çözüm bulmalıydı. Çünkü her şey sevgiyle başlardı.

İşte yine yatma vakti gelmişti. Umut masal kitabını alarak yatağına girdi. Annesi her akşam yatmadan önce onlara kitap okurdu. Annesi “Umutçuğum bugün o kitabından okumayacağız. Size sihirli bir kitap okuyacağım.” Umut ve Yaren çok heyecanlanmışlardı. Umut, hemen annesinin elindeki kitabı aldı ve kapağını açtı. Bir anda ışıklar saçılmaya başladı ve kendilerini kitabın içinde buldular. Bu nasıl olmuştu? Nasıl kitabın içine girmişlerdi? Kitap gerçekten de sihirli olmalıydı. İki kardeş etraflarına bakındı. Ormandalardı. Yemyeşil ağaçlar, mis kokulu rengârenk çiçekler vardı. Dolaşmaya başladılar. Etraflarına bakınırken sincap gördüler. “Çok sevimliler” diye bağırdı Yaren. Aaaa! O da nesi? Bu sincaplar konuşuyordu. “Acaba yeni kral kim olacak?” dedi. Diğer sincap: “Nasıl bulacağız yeni kralımızı?”

Umut yavaşça sincaplara yaklaştı: “Neler oluyor burada?” diye sordu. Sincaplar önce Umut ve Yaren’i görünce şaşırıldılar. Gülümseyerek “Hoş geldiniz ormanımıza. Siz yeni gelmiş olmalısınız. Bugün ormanın yeni kralı belli olacak. Ama kimin kral olacağını bilmiyoruz. Eski kralımız aslan emekli olurken orman halkına bir mektup bırakmış. Bu mektupta yazarlar ile yeni kralımızı bulacağız.” Bunu duyan çocuklar: “Size yardım edebilir miyiz?”

diye sordular. Sincaplar sevinçle: “Haydi alana gidelim. Tüm orman halkı orada olacak.”

Hopluya zıplaya alana geldiklerinde gerçekten de tüm hayvanlar oradaydı. Zürafalar, kaplanlar, filler, kuşlar... Hepsi ama hepsi. Umut onları görünce çok mutlu oldu. Çünkü tüm hayvanları çok sever, onları korumak için her şeyi yapardı. Orman halkı uğultu halinde kendi aralarında konuşuyorlardı. Baykuş Mami sahneye çıktı. Gözlüğünü düzeltti ve konuşmaya başladı. “Sevgili orman halkı, yeni kralımızı bulabilmemiz için emekli olan Aslan kralımızın, bizlere bıraktığı mektupta üç bilmece bulunmaktadır. Eğer bilmeceleri çözebilirsek yeni kralımızı bulmuş olacağız. Şimdi hep beraber düşünelim ve bulmaya çalışalım.” diyerek ilk bilmecayı okudu. “Haydi hop lulu pop. Ormanda birçok şekil var. Haydi kenarlarını say. Bir, iki, üç. Uzaktan bakınca sanki bir çadır. Acaba bu nedir?” Herkes düşünmeye başladı. Acaba neydi? Umut ve Yaren birbirlerine baktılar. Okulda matematik saatinde bu şekli öğrenmişlerdi. Yaren hemen -üçgen- diye bağırdı. Cevap doğruydü. Tüm hayvanlar Yaren’i alkışlıyordu.

Baykuş Mami “Şimdi sıra ikinci bilmecemizde.” dedi ve devam etti. “Haydi hop lulu pop. Sayıları severim. Teker teker sayarım. Haydi sen de ona kadar say, kralına doğru kay.” Umut düşündü. Sayıları öğrenmişlerdi. Hemen ona kadar saymaya başladı. “Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.” Baykuş Mami: “Doğru.” diye heyecanlandı. Tüm hayvanların alkışları bu sefer Umut içindi. Umut sayıların ne kadar da kolay sayıldığını ve önemli olduğunu düşündü. Sıra son bilmeceye gelmişti. Mami tekrar söze başladı: “Haydi hop lulu pop. Haydi hopla elmaları topla. Bir ağaçta üç elma. Diğer ağaçta beş elma.” Umut yine sevinçle atıldı. “Üç elma ve beş elmayı toplarsak sekiz elma eder.” Yine alkışlar Umut içindi.

Baykuş Mami “Evi üçgen şeklinde olan, sayı saymayı çok iyi bilen ve bahçesinde elma ağaçları olan Bilge Tavşan.” dedi. Kral Bilge Tavşan’dı. Orman halkı “Yaşasın Bilge Tavşan. Yaşasın Bilge Tavşan.” diye bağırmaya başladılar. Umut birden uyandı. Sabah olmuştu. Hemen yatağından fırlayıp, mutfaktaki annesine koşarak: “Sayıları, matematiği artık çok seviyorum. Tabi en çok hayvan dostlarımızı seviyorum.” diyerek köpeğine sarıldı. Annesinin gözlerindeki mutluluk ise görülmeye değerdi.

KRAL'IN GÜVERCİNİ

Muhammed Ali PEKGÖZ

Bir zamanlar Karaca adında bilgisiz bir kral varmış. Bu kral hayvanları sevmez, değersiz görmüş hatta sarayında hiç hayvan bulunmazmış. Tabi her insan gibi kralında alışkanlıkları varmış. Mesela haftada belli günler pazara gider ve çok sık olmasa da ormana çıkarmış. Kral her ne kadar hayvanları sevmese de ormanı ve yeşilliği severmiş.

Bir gün pazarı, hem gezmeye hem de teftiş etmeye gitmiş. Pazarda gezerken karşısına güvercin satan bir dükkân çıkmış. Oradaki tüccara sormuş: — Ben hayvanları hiç sevmiyorum, siz niçin seviyorsunuz, bu hayvanlara niçin bakıyorsunuz? — Olur mu hiç kralım, onların canı var, ben geçimimi bu iş ile sağlıyorum. Bu yüzden güvercinleri seviyorum. Güvercinler uzak yerlere mesaj götürüyorlar. İsterseniz size en iyi güvercinimi verebilirim. Bu güvercinin bir özelliği de var. Bu güvercin insanların dilinden anlar, dilediğiniz haberi güvercine söyleyebilirsiniz. O sizin istediğiniz yere götürebilir.

Kral en başta hayvanları sevmediği için almak istememiş ama tüccarın söyledikleri ve güvercinin özellikleri yüzünden almaya karar vermiş. Muhafızlarına bu kuşa iyi bakmalarını söylemiş. Aradan aylar geçmiş. Kral ormana gitmeye karar vermiş. Yanına biraz asker alarak ormana gezintiye çıkmış. Kral yanına uçurtmak için güvercini de almış.

Ormanda açık bir alan bulunca askerlerine:

— Güvercini uçurtun bakalım. Askerler güvercini uçurmuşlar. Güvercin uçarak gözden kaybolmuş. Güvercin, ormanda diğer güvercin arkadaşlarını toplayıp tekrar kralın yanına gelmiş. Güvercinler dans ederek krala görsel bir şölen sunmuş. Kral bu gösteriyi sevmiş. Güvercinin arkadaşları dağılmış.

Güvercin: Hayvanlar, insanlar için önemlidir. Mesela solucanlar olmasa toprak verimli olmaz. Öküzler olmasa tarlalar sürülemez. Biz olmazsak insanlar haberleri daha geç ulaştırır. Yani hayvanlar insanın hizmetine sunulmuştur. Güvercinin söyledikleri, kralın hoşuna gitmiş ve kalbi hayvanlara ısınmış hatta sarayına gidince bir hayvanat bahçesi oluşturacaktı. Tabi bu olaylar olurken havanın nasıl karardığını anlayamamışlar. Ormanda kaybolmuşlar. Derhal saraydaki askerlere haber verilmesi gerekiyordu.

Tam bu sırada güvercin demiş ki:

– Bu tam bana göre bir iş, hemen gidip saraya bildiririm.

Güvercin saraya gidip durumu askerlere bildirmiş. Askerler güvercinin haberi üzerine hemen kralı aramaya koyulmuşlar. Uzun uğraşlar sonucunda kralı bulmuşlar. Kral bu olay sonucunda hayvanları sevecekmiş. Özellikle kendini kurtaran güvercini...

LAP LAP İLE TANE

Tuğba BULUT

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber iken develer tellal iken. Ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallan iken tatlımı tatlı, yemyeşil otları, masmavi dereleri, minicik kuzuları, civcivleri olan, küçük mü küçük bir köy varmış. Bu köyde haylaz mı haylaz, yaramaz mı yaramaz hiç yerinde duramaz üç çocuk varmış. İsimleri Veli, Sadık ve Rüzgâr imiş. Bu üç arkadaş akşama kadar oyun oynar, köyde gezer, kuzu severlermiş.

Gel zaman git zaman bir gün yine toplanmışlar. Başlamışlar en sevdikleri oyunu oynamaya. Koşa koşa, sağa sola kaçan kaçan eğlenmişler. Akşam olmuş eve gelmişler, uyuyup bir güzel dinlenmişler. Sabah olmuş Rüzgâr uyanmış, kapıyı açmış birde ne görsün her yer bembeyaz. Tane tane kar yağıyormuş. Havada buz gibi olmuş, sonra kapıyı kapatıp içeri girmiş. Kahvaltısını yapmış. Ama canı çok sıkılmış çünkü artık dışarıda oyun oynayamayacaklarını, şarkı söyleyemeyeceklerini düşünüyormuş. Cam kenarına oturmuş birde bakmış dışarıda Veli. Koşup kapıyı açmış Rüzgâr başlamış gülmeye çünkü Veli'nin burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş. İçeri girip oturmuşlar ama dışarı çıkamadıkları için ikisi de üzgünmüş. Oturlurlarken kapı çalmış, Rüzgâr'ın dedesi Mercan dede gelmiş. Rüzgâr dedesini gördüğüne çok sevinmiş. Mercan dede neden üzgün olduklarını sormuş. Onlar da anlatmışlar: "Biz kış olduğu için oyun oynayamıyoruz, kışı sevmiyoruz." demişler.

Mercan dede: "Size bir masal anlatayım." demiş. Başlamış masalı anlatmaya: "Bir zamanlar küçük bir köyde Tane adında bir çocuk varmış. Tane arkadaşlarıyla oynamayı çok severmiş. Ama havalar soğuyup kar yağınca dışarı çıkıp oynayamaz olmuşlar. Tane üzgün bir şekilde eve dönerken elinin üzerine bir kar tanesi düşmüş. Şirin mi şirin, minik mi minik bir kar tanesi.

Tane onu görünce yüzüne doğru yaklaşmış ve ona kızmış: "Senin yüzünden oyun oynayamıyoruz, dışarı çıkamıyoruz, hasta oluyoruz." demiş. Kar tanesi çok üzülmüş ve hiçbir şey demeden gitmiş. Ertesi gün Tane uyanmış, birde bakmış dışarıda hiç kar yok, hava çok sıcak. Çok mutlu olmuş ve arkadaşlarıyla başlamışlar oynamaya. Aradan aylar geçmiş ilkbahar gelmiş, yaz gelmiş. Herkes meyve ekmiş, buğday ekmiş, ama nedense ne meyve vermiş ağaçlar, ne de açmış çiçekler. Bütün köylü çok üzülüyormuş. Köyde hiç su kalmamış, dereler akmaz, kuşlar şarkı söylemez olmuş. Tane ve arkadaşları dere kenarına gitmişler bakmışlar su yok. Oturup düşünmeye başlamışlar.

Tane düşünürken bir çim ona seslenmeye başlamış: "Hey çocuk baksana." demiş. Tane aşağı bakmış bir çim tanesi onunla konuşuyor. "Efendim minik çim." demiş.

Çim ona: “Benim adım Lap Lap, ben senin üzdüğün kar tanesiyim.” demiş. Tane şaşırılmış.

“Ama sen kar tanesiydin.” demiş. Lap Lap gülmüş. “Ben kar tanesiydim eridim toprağa karıştım, şimdide minik bir çim oldum.” demiş. Tane bu olanları duyunca çok şaşırılmış ve pişman olmuş, ağlamış.

Lap Lap: “Neden ağlıyorsun.” demiş.

Tane: “Köyde su kalmadı, dereler kurudu, çiçekler açmaz oldu.” demiş.

Lap Lap tebessüm etmiş: “Ama sen bizi istemedin biz de gitmek zorunda kaldık.” demiş.

Tane özür dilemiş. Anlamış ki kar çok güzel bir şey. Aylar geçmiş yine kar yağmış, Tane, Lap Lap’ la çok iyi arkadaş olmuş. Kardan adam yapmış, kışı çok sevmiş. Mercan Dede hikâyesini bitirince Rüzgâr, dedesine teşekkür etmiş, sarılmış. Dışarı çıkıp lapa lapa yağın tadını çıkarmışlar. Ve o günden sonra bütün mevsimleri çok sevmişler.

MEHMET'İN ÜÇ DEV İLE MACERASI

Halil İbrahim KARACA

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde köyün birinde Mehmet adında bir çoban yaşarmış. Geçimini sadece çobanlık yaparak sağlayan Mehmet yine bir gün koyunları ile yaylaya çıkmış. Koyunlarını o gün farklı bir yöne süren Mehmet bir mağara görmüş. Daha önce hiç mağara görmediği için çok gizemli görünen bu mağaraya girmek istemiş. Mehmet koyunlarını güvenli bir yere bırakıp mağaranın içerisine girmiş ancak içerisi çok karanlıkmış. Neyse ki çobanların yanında her zaman bir fener bulunurmuş. Fenerini yakıp içeriye adım attıktan kısa bir süre sonra birtakım ayak sesleri duymuş. Bu seslerin insan ayağından farklı sesler olduğunu düşündüğü sırada mağaranın içinde üç dev belirmiş. Mehmet devleri görünce çok korkup kendisine zarar vereceklerini düşünmüş ve hemen kendini tanıtip sadece kendi halinde bir çoban olduğunu söylemiş. Mehmet'in korktuğunu anlayan devler ona zarar vermeyeceklerini söyleyip onu kandırmışlar, çünkü Mehmet onlar için iyi bir akşam yemeğiymiş.

Mehmet devler ile kısa bir süre sohbet ettikten sonra devlere koyunlarını merak edip mağaradan çıkmak istediğini söylese de ısrarla bırakmadıklarını anlayınca devlerin kötü niyetini o zaman fark etmiş. Kaçış planları düşünen Mehmet'in aklına gelen fikirle devleri masal anlatarak uyutmuş. Bu fırsattan yararlanıp kaçmaya çalışan Mehmet, cebinden dedesinin hediyesi olan çoban çakısını düşürmüştü. Onun için değerli bir hediye ardında bırakmak istemeyip geri dönmüştü. Bu sırada uyanan devler Mehmet'in yokluğunu fark edip mağaradan dışarı çıktıklarında Mehmet'i görmüşler. Hemen onu yakalamak isteyen devlerden daha iyi koşan bir dev Mehmet'i ayağından yakalamış. Bu sırada çakısını bulan Mehmet, çakının üstünde bir örümcek olduğunu görmüş, annesinin çocukken ona anlattığı bir masalı hatırlamış.

Masalda devlerin kendilerinden çokça küçük olmasına rağmen örümceklerden korktuğu anlatılmış. Örümceği devin üzerine atan Mehmet, devin çılgınlıkları arasında elinden kurtulmuş ve koşarak koyunlarının yanına vardığında ayakkabısının içinde canını acıtan bir şey olduğunu hissetmiş. Ayakkabısına baktığında içine bir altın parçası girdiğini fark etmiş.

Mehmet çoban bu altın parçası ile hayatının sonuna kadar yetecek bir servete sahip olmuş, yine de hayvanlarına ve doğaya hissettiği sevgiden dolayı çobanlık yapmaktan vazgeçmemiş, hayatının geri kalanında bu sırrı saklamış ve elinden geldiği kadar ihtiyacı olan bütün insanlara yardım etmeye devam etmiş.

MUTLU ÜLKE

Halime GÜL ÇEÇEN

Tek varmış, hiç yokmuş... Evvel zaman içinde, ahir zaman deminde... Ben diyeyim bir gökkuşağı siz deyin bir galaksi kadar uzakta çok büyük bir ülke varmış... Bu güzel ülkede çok mutlu çocuklar, çok mutlu anne babalar, çok mutlu insanlar yaşarmış... Herkes birbirini sever, birbirine yardım eder, birbirlerine daima saygılı davranırlarmış. Neşeli şekilde uyur, işlerini bir an önce bitirebilmek için, gün doğmadan uyanırlarmış...

Bu görkemli ve mutlu ülkenin insanları bilirmiş ki çalışmak gibi bir huzur yokmuş... Hep beraber sofraya oturur, anne babalarına yardım eder sonra da mekteplerinin yolunu tutarlarmış. Okulda onları, güler yüzlü öğretmenleri karşılar ve her gün değişik bir sınıfa alırmış. Çocuklar: “Acaba bugün nasıl bir sınıfta yeni şeyler öğreneceğiz?” diye heyecanla beklesirlermiş. Bir gün çiçeklerle donatılmış bir sınıf diğer gün çikolatadan eşyaların olduğu bir sınıf, başka bir gün de çeşit çeşit daha önce hiç görmedikleri oyuncaklarla dolu bir sınıfta derse girerlermiş. Öğretmenleri onlara öyle güzel şeyler anlatır ve okurmuş ki; her bir çocuk “Büyüyünce ben de sizin gibi iyi bir insan olacağım.” diye sabırsızlanırmış.

Mektepten sonra bütün çocuklar oyun oynamak için Yemiş Ağacı'nın altında toplanırmış... Çocukların konuşmaları ve kahkahaları ülkenin taa öbür ucundan duyulurmuş. Sevinçle oyunlar oynar, şakalaşır, eğlenirlermiş... O ağacı oraya zamanında kim dikmiş kimsecikler bilmezmiş. Ülkenin en yaşlıları bile: “Biz çocukken de ağacın altında sizler gibi oyunlar oynardık ve yıllar evvelde bu kadar büyüktü.” derlermiş. Bu ağacın bir hususiyeti daha varmış. Yemiş Ağacı'nın her bir dalında farklı bir yemiş, farklı bir meyve yetişirmiş. Hem de tüm renklerden. Bu çocuklardan meyveyi en çok seven şüphesiz ki Bulut'muş... Okuldan çıkarken her gün arkadaşlarına: “Bugün Yemiş Ağacı'nın tüm meyvelerinden yiyeceğim, çok acıktım çünkü...” dermiş. Derken yanına varırlarmış, mavi, yeşil, sarı, kırmızı, beyaz yemişler derken karnı doyarılmış.

Yemiş Ağacı çok şakacı bir ağaçmış. Büyüklerden biri geldiğinde yapraklarını iyice açar, yemişlerini saklarmış ta ki bir çocuk onu gıdıklayınca kadar. O zaman hemen meyvelerini almalarına izin verirmiş. Büyükler de çocuklardan yardım istemek zorunda kalınca çocuklar bu duruma kıkır kıkır gülerlermiş. Onların bu hallerini hayranlıkla izleyen bir kişi daha varmış; Şems Dede. Şems Dede, ülkenin bilgesiymiş. Tonton, akıllı, sevecen, şakacı ve çok çalışkan biri imiş. Çocuklar sık sık yanına gelir ve onun öğütlerini dinlemekten çok hoşlanırlarmış. O da onlara türlü türlü masallar anlatır, hikâyeler okur, kitaplar verirmiş. Yanına gelen çocukları çok sever, onlara hep şu nasihatleri yaparmış: “Yavrularım, sizleri tanıyorum,

hepiniz çok iyi insanlarsınız ama hatırlatmak istiyorum; hayat beklenmedik anlarla doludur. Yaşamınız boyunca hep dürüst olun. Çalışkan olmaktan asla yorulmayın. Hoşgörülü ve yardımsever olun. Zorluklarla karşılaşsanız bile doğrularınızdan asla vazgeçmeyin... Sevgi her şeyi güzelleştirir. Arkadaşlıkla büyüyün, sevgiyle güçlenin...

Haydi tekerlememizi söyleyelim: Çocuklarda hep bir ağızdan eşlik edermiş gülümseyerek:

En bilge insan kimdir?

Zamanın kıymetini bilendir.

Güzel insanlar hoşça kalın.

Öğüdümü sakın unutmayın...

Bir gün bu ülkeye garip bir yabancı gelmiş. Kısa zamanda bu haberi herkes duymuş. İyi insanlar yemeklerini yabancıyla paylaşıp hoş geldin demek için onu ziyarete gitmişler. Çok akıllı ve temiz yürekli birine benziyormuş. Kendine çok kısa sürede bir ev yaptırmış. Duvarları o kadar yüksekmiş ki içeriyi kimse göremiyormuş. Birçok kişi merak içindeymiş. Bir gün bu yabancı tüm çocukları malikânesine davet etmiş. Öğretmenleri ile katılmaya karar vermiş ve söylenen saatte hazır olmuşlar. Malikânenin kapısı açılmış ve bütün çocuklar merakla içeriyi izleyerek girmişler... Aslında o kadar da muhteşem olmadığını düşünüyorlarmış. Sıradan evlerden pek bir farkı yok diyorlarmış kendi aralarında.

Yabancı onları misafirperverlikle karşılamış ve onları çok rahat koltuklara oturtmuş. Lezzetli yiyecekler ikram etmiş. Onlara kendi öyküsünü anlatıp akıl danışmak istediğini söylemiş. Öğretmen ve çocuklar seve seve yardım edeceklerini söylemişler. Bulut bahçeyi biraz gezmek için yürümeye başlamış, arkadaşlarına seslenmek için arkasını döndüğünde geldiği yönde sadece billurdan bir kapı görmüş. Çok şaşırılmış. Nereye gitmiş olabilirler ki diye düşünürken kapının ardında ne olduğunu görmek istemiş. Yavaşça açmış, öyle ışıkmiş ki gözleri kamaşmış. İlerlemiş. Bir kapı daha çıkmış önüne. Onu da açmış. Sağda solda birçok ışıltılar varmış. Daha dikkatli baktığında küçük insancıkların telaşla koşturduklarını görmüş. Öyle komiklermiş ki gülmeye başlamış.

Küçük insancıklar o kadar hızlıymış ki Bulut onları izlemek için koşmak zorunda kalmış. Aklına arkadaşları, öğretmeni, ailesi gelmiş ama heyecanlı şekilde devam eden görüntülerden gözünü alamamış. O izledikçe insancıklar tuhaf gösteriler yapıyor, komik laflar edip Bulut'u oyalıyorlarmış. Zaman geçtikçe acıkmaya, susamaya başlamış ama geri dönmek içinden gelmiyormuş. Kafasını kaldırdığında beyaz bir atın uçtuğunu görmüş ne kadar da güzel bir canlı böyle diye hayretle izlemeye koyulmuş. Beyaz at

yavaşça süzölmüş Bulut'un etrafında dönmüş ve yükselmiş. Bulut o kadar dalgınlaşmış ki havanın karardığını evine dönmesi gerektiğini unutmuş. Başını her çevirdiği yerde ışıltılı gölgeler akıp gidiyor, hiç işitmediği müzikler çalıyormuş. Ne kadar eğlenceli bir yer burası, yaşasın demiş. Demiş demesine ama aklına Şems Dede'nin öğüdü gelmiş.

En akıllı insan kimdir?

Zamanın kıymetini bilendir!

Tekerlemesini der demez eyvah ben çok oyalandım burada beni merak ederler nasıl düşünemedim diyerek çıkış yolunu aramaya koyulmuş. Gördüğü uçan beyaz atı tekrar görmek için bakınmaya başlamış. İlerde yüksek bir kayanın üzerinde parlak bir yıldız görmüş. Oraya çıkabilirsem, geri dönüş yolunu bulabilirim, yüksekte bakmak işimi kolaylaştırır diye düşünmüş tırmanmış, tırmanmış, saatlerce ter dökmüş. Galiba olmayacak, yapamayacağım diye ümitsizliğe düşmüş. Yorgunlukla uyuyakalmış. Rüyasında Yemiş Ağacı'nın altında arkadaşlarıyla oyun oynuyormuş.

Şems Dede geliyor diye bağırmış bir çocuk. Tüm çocuklar sevinçle el çırpıp koşmuşlar. O sırada uyanan Bulut, Şems Dede'nin öğüdünü hatırlamış. Zor ama vazgeçmemeliyim diyerek tırmanmaya devam etmiş. Biraz daha çıkınca bir de ne görsün uçan beyaz at orada duruyormuş. Üzerine binip: "Lütfen beni dünyama geri götürür müsün güzel at..." demiş. O da dile gelerek kapat gözlerini demiş. Bulut kapatmış. Aç gözlerini demiş, açmış. Geldiği kapının önünde bulmuş kendisini. Kapıyı açmış, bahçeyi tanımış. Çok sevinmiş. Teşekkür etmek için arkasını döndüğünde ne o kapı varmış ne de uçan beyaz at...

Hayretten ağzı bir karış açık kalmış. Bunları hemen anlatmak için arkadaşlarını aramış. Onlar hala bıraktığı yerde sohbet etmekteymiş. Neler yaşadım bir bilseniz derken yabancı gülümsemiş gizli dünyayı sen de mi gezdin peki ama bu kadar çabuk çıkmayı nasıl başardın deyince Bulut olan biteni anlatmış ve bu davranışını Şems Dede'ye borçlu olduğunu, onun nasihatlerini dinlemenin ne kadar işe yaradığından bahsetmiş...

Yabancı keşke benimde Şems Dede ile tanışma fırsatım olsaydı da bende bu yaşına kadar oraya hapsolmasaydım demiş. Meğer bu yabancı uzun yıllar önce o ülkede küçük bir çocuk iken Bulut'un bulduğu aynı kapıdan geçmiş ve yıllarını orada geçirmiş hiç fark etmeden... Akli başına gelip, sevdiklerini hatırlayınca geri dönmüş ama bu yolculukta uzun sürmüş, ne zaman yorulup, pes etse uyuyakalıyor, uyandığında ise tekrar en başa döndüğünü görüp üzölüyormuş. Sonunda çıkmış ve o kapı kaybolmuş, herkes de onun, bu mutlu insanlar ülkesine yeni gelmiş bir yabancı olduğunu zannetmişler... Bulut ve orada bulunanlar bu tuhaf hikâyeye çok şaşırılmış ve bir ders çıkarmışlar...

Zaman gerçekten bir hazine imiş. Kıymetini bilmeliyiz demişler...

Ülkenin insanlarından olan bu yabancınn danışacağı Şey bu imiş aslında. “Vakit geç değil. Aramıza katıl ve dostumuz ol, sevmek ve faydalı olmak için hiçbir zaman geç değildir.” demişler.

Masal burada bitmiş ama mutlu insanlar ülkesi kimse yerini bilmese de hep var olmaya devam etmiş. Bir yağmur yağmış her bir damlası tüm iyi insanların üzerine...

ORMAN PİYANOSU

Fatma AKBULUT

Sabahın ilk ışıklarıyla kocaman zeytin gözlerini açmıştı Nil. Hemen evlerinin ön bahçesine bakan odasının penceresine koşmuştu. Yemlerini yiyen tavuklar ve otlanan koyunlarla göz göze geldiğinde sanki bugün havanın her zamankinden daha parlak daha temiz ve daha güzel olduğunu düşündü, derin bir nefes aldı ve piyanosuna doğru yöneldi. Nil'in bahçelerindeki hayvan arkadaşları dışında çok sevdiği başka arkadaşları da vardı. Her sabah onu piyano çalmaya iten şey piyanonun rahatlatıcı tınısı olduğu kadar, piyanosundaki hayvan arkadaşlarıydı ve şu sıralar en büyük heyecanı piyanosundaki arkadaşlarıyla beraber 1 ay önce başladıkları besteleriydi.

Nil beş yaşından beri piyano çalıyordu her zaman piyano çalmaktan hoşlanırdı ama dokuz ay önce babasının ona doğum günü hediyesi olarak aldığı piyanoyla her şey daha da eğlenceli ve macera dolu olmuştu. Çünkü piyanosunun üzerindeki hayvan arkadaşları ile hem çok eğleniyor hem de çok güzel şarkılar yapıyorlardı. Bu şarkıları eğer biterse ikinci şarkıları olacaktı. Şarkı henüz bitmemişti ama ismi şimdiden hazırды. “Orman Piyanosu” şarkının ismi bu olacaktı, hep birlikte karar vermişlerdi bu isme ve Nil bu ismi çok sevmişti. Çünkü şarkı piyanonun üzerindeki hayvan arkadaşlarının seslerinden esinlenerek yapılmıştı.

Şarkı, piyanosundaki hayvan arkadaşlarının seslerinin notalara dökülmüş haliydi. Nil biliyordu ki tüm şarkıların kendilerine ait özel notaları vardı ve şarkıları notalar meydana getirirdi. Zakzak zürafa, bakbak zebra, evli bir çift olan hoşhoğ gergedan ile koğkoğ fil, 3 yaprağı ile mükemmel bir çekirdek aileye sahip olan beyaz çiçek amca çocukları olan böğürtlen ve çilek, bugün yine çok heyecanlıydılar. Çünkü besteleri neredeyse tamamlanacaktı. Nil'in dün söylediğine göre 3 güne biterdi bu şarkı. Nil açmıştı piyanonun kapağını, arkadaşları kapaktan içeriye atlamışlardı hemencecik. Selamlaşma bittikten sonra Zakzak, dün Nil uyurken denemesini yaptığı birkaç Acappella'yı, yani ağzıyla çıkardığı kendisine özgün sesleri dinletti Nil'e.

Nil eşsiz güzellikte ki dünyası olan arkadaşlarına bir kez daha hayran kalarak kapadı gözlerini, tüm kulağıyla dinledi Zakzak'ı. O sırada aşka gelen Böğürtlen ve Çilek kuzenler seslerinin tüm tizlikleriyle yani incecik sesleriyle ortak oldular Zikzak'a. Ve tabi ki Nil tüm dikkati ile duyduğu şölenu aktarıyordu piyanosuna. Artık yorulmuştu sesleri ve susmuşlardı. Ama nasıl oluyorsa Nil sanki hala Acappella'yı duyuyor gibi devam ediyordu besteye. Ama Koğkoğ fil o güçlü sesiyle yeni bir notaya yelken açmıştı. Tabi ki Nil

de hemen Koğkoğ'un yaptığı Acappella'ya dikkatini vermişti. Aralarda diğerlerinin de eşlik ettiği şarkı çok güzel ilerliyordu. Nil ani şekilde piyanoyu durdurdu, arkadaşlarına döndü ve şarkının bittiği müjdesini verdi. Hep bir ağızdan sevinçlerini yaşayan orman piyanosu sakinlerinden "kıppi kıppi" sesleri çıkıyordu. Hepsi avazları çıktığı kadar bağıyor eğleniyordu. Çünkü "kıppi" sesi hepsi için önemli bir yere sahipti.

Orman piyanosunun tüm sakinleri bu değişmez kuralı iyi bilirdi ki, her kim olursa olsun eğer bir iş mutluluk, saygı ve iş birliği içerisinde biterse bu slogan söylenmeliydi ve ardından dört günlük 'Kıppi Bayramları' yapılmalıydı. Ve bu bayramlara Nil onur konuğu olarak katılırdı genelde. Bayram sabahından önce Nil ormana atlar ve bu eşsiz dört günlük bayram heyecanı geceden başlardı. İşte bu hikâye Orman Piyanosu hikâyelerinden sadece biriydi. Nil ve Orman Piyanosu arkadaşları, onlarda daha ne hikâyeler var.

ORMANIN ÖTESİ

Hilal SARIGÜL

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde bir orman varmış. Ormanın kenarında bir nehir varmış. Bu ormana sadece köy muhtarı ve orman bekçisi girermiş. Rivayetlere göre bu ormanın çıkışında bir saray varmış. Muhtar Osman ve orman bekçisi Nadi ormana girer, yaklaşık iki saat ormanda kalırlarmış. Köy halkı meraklanmış. Yine bir akşam muhtar Osman ve orman bekçisi Nadi köy meydanında buluşmuş. Bunu gören köyün ağasının oğlu Murat'ın bu olaydan haberi olmuş. Koşup babasının yanına gitmiş: “Baba! Baba! Muhtar Osman ve orman bekçisi Nadi bugün 03.00’te ormana gireceklermiş.” Ağa İskender haber salmış: “Arabaları hazırlayın gece üçte ormana gireceğiz.” Korumalar hazırlanmış, köy karanlığa bürünmüş. Saat gece üç olmuş Ağa İskender yola koyulmuş.

Muhtar, Osman'ın evinin önüne gizlenmiş. Tam Osman kapıdan çıkacakmış ki Murat “Baba!” diye bağırmış. Ağa İskender öfkeden küplere binmiş “Ne arıyorsun sen burada?” diye öfkeyle bağırmış. Lakin bağışmaları muhtar Osman duymamış. Murat “Baba bende sizinle gelmek istiyorum.” demiş fakat bizim İskender kabul etmemiş. “Yürü doğru eve.” demiş. İskender hızlı hızlı gitmiş. Murat gizlice babasını takip etmeye başlamış. Nehirden İskender'in sandalı geçmiş. Murat'ın sandalı olmadığı için çaresizce bir ağacın altında beklemiş. O anda ağaçtan bir ses gelmiş “Hey sen küçük çocuk dön de arkana bak!” Murat arkasına bakmış ki yıldız gibi parlayan bir sal varmış. “Bu bana mı?” diye şaşırmış. Ağaç öfkelenmiş: “Ne bekliyorsun bire çocuk zaman kayıp etmeden bin ve karşı tarafa geç.” demiş. Murat binmiş sala karşı tarafa geçmiş. Yürümüş bir zürafa görmüş. Zürafaya: “Zürafa kardeş buranın çıkışı nerede?” diye sormuş. Zürafa: “Bilge tavşanı bul o sana söyler.” demiş. Murat zar zor bilge tavşanı bulmuş. “Tavşan Bey bu ormanın çıkışı nerede?” diye sormuş. Tavşan, “Sana üç sorum var, bil çıkışı gösteririm.” demiş. Murat “Sor bakalım” demiş. Tavşan başlamış: “Bu dünyada en önemli şey nedir? Neden buradasın? Sorulara doğru cevap verdiğinden emin misin?”

Murat hemen söze girmiş.

“Bu dünyada en önemli şey kişinin ahlakıdır. Burada olmamın nedeni ormanı merak edip babamı takip etmem. Verdiğim cevaptan eminim çünkü doğru söyledim.” Murat'ın söyledikleri biter bitmez ağaç bir saraya dönüşmüş, tavşan bir vezir olmuş ve söze girmiş : ”Bu sarayın padişahı eksikti ama artık oranın padişahı sensin.” Murat önce kabul etmiş aradan zamanlar geçmiş Murat artık bu durumdan hiç hoşlanmaz olmuş. Ormandan hiçbir şey bulamayıp dönen babasının Murat'ın padişah olduğundan haberi olmuş. Koşup Murat'ın yanına gitmiş.

Murat babasını görünce ayağa kalkmış başındaki padişah tacını çıkarıp elindeki kâğıdı babasına vermiş. Ortadan kaybolmuş, bir daha da gören olmamış. Babasına verdiği kâğıtta: “Sular hep aktı geçti, kurudu vakti geçti, nice han nice sultan tahtı bıraktı geçti, dünya bir penceredir her gelen baktı geçti.”

Gelelim orman bekçisi Nadi ve muhtar Osman’a. Ormana tavşanın sorduğu soruları cevaplamak için ormana girerlermiş. Murat’ın padişah olduğunu duyunca onlarda İskender’den sonra koşup saraya gitmiş. Murat’ı göremeyince mutlu olmuşlar ama o an saray yerle bir olup yıkılmış. Nadi ve Osman da vefat etmiş. Murat nereye gitti kimse bilmez. Ama ahlakıyla dilden dile anlatılmış.

PABUÇ GAGALI LEYLEKLER

Özlem ÖZLER

Evvvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken. Az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle sümbül biçerek, soğuk sular içerek ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp baktım ki ne göreyim? Natal matal martaval. İşte size duyulmadık bir masal.

Zamanın birinde Ağadat Tepesi'nde bir Avcı yaşarmış. Bu Avcı, yüzü karanlık bir şekilde nefret besleyerek hayatını sürdürürmüş. Tek amacı canlıları yok etmek imiş. Eline tüfeğini alır ve uzun uzun yolculuklara çıkmış. Siz deyin 7 gün ben diyeyim 40 gün yürürmüş yürürmüş ...

Bir gün güneş doğmaya yakın, aydınlık sabahı karşılamak aklına gelmiş. Evinin yakınlarındaki tepeye çıkmış. Güneşin doğuşunu beklemiş. Güneş ise ışıdayarak ona bakıp gülümsemiş. Tam o sırada bir leylek sürüsü geçmesin mi? -Gagaları pabuca benzeyen iyi kalpli bu kuşlar, görünüş olarak pek bir çirkinlermiş. Avcı onları bu yüzden sevmezmiş.-Bu duruma sevinip hemen bir plân yapmaya koyulmuş. Sevinçle şarkılar söylemiş. Doğada bu duruma şahit olmuş. Bütün kuşlar, böcekler, yapraklar... Avcı şarkı söylerken dinlemişler. Yüzlerinde şaşkın bir ifade belirivermiş.

Bağıra bağıra şöyle demiş:

- Kuşlar uçuyor!
- Uçun kuşlar!
- Dünyada her canlı yaşamak zorunda mı?
- Ama uçuyor kuşlar.
- Ben şimdi tüfeğimi alıp vurayım mı?
- Uçmasın kuşlar.

Güneş doğduktan sonra plânlar yapa yapa tepeden aşağıya inmiş. Günler günleri kovalamış. Avcı düşünmekten usanmış. Neyse uzatmayalım kameti kopartırız kıyameti! En iyisi teyzemden akıl alayım demiş. Eve gitmiş güzel bir hazırlık yapmış. Şişman, kötü kalpli teyzesinden akıl almış. Karnını doyurmuş. Almış tüfeğini beline hızlıca evden çıkmış. Gökyüzüne baka baka yürüyen Avcı birden gelen sürüyü görmesin mi? Önce karşıdan bir tek kuş görünmüş. Bu kuş çok büyük, gagası pabuç kadar imiş. İçinden bunu vurmakla başlayacağını düşünmüş. Hemen hızlıca tüfeğine sarılmış... Sesler yeri göğü inletmiş. Avcı'nın yanan yüreğine su serpmiş. Avcı, yere baktığında gövdesi epeyce iri, gagası saman sarısı, tüyleri kahve bir kuş görmüş. Onu kanadından vurmuştur. Avcı, o kadar şaşırmış ki! Teyzesini dinlediği için üzüntü duymuş. Ardından gökyüzünde bir karartı belirmiş. Büyük bir leylek sürüsü ona doğru gelmeye başlamış. Gökyüzünde şimşekler

de çakmış. Avcının yaptığı kötülük karşısında doğa da tepki göstermiş. İyi kalpli ve sürü halinde uçan bu Pabuç Gagalı Leylekler Avcı'nın peşine düşmüşler. Yıllarca Avcı'yı kovalamışlar. (7 yıl) Avcı pabucunun birini kaçarken kaybetmesin mi? Ayakları yerlerde acılar içinde kıvranmış.

Üzüntü ile şarkılar söylemeye başlamış:

Bu nasıl olur düşerim her fırsatta
Peşimde bir leylek sürüsü
Bırakmaz yıllardır yüzüstü

Aradan az zaman zor zaman geçer Avcı, düşünür düşünür: "En iyisi Büyücü Kadın'a gideyim." der. Az gider uz gider dere tepe düz gider. Yıldız Kurdu Mağaralarına varır. Bu mağarada yaşayan canlılar; parlak, ıslık ıslık ve sadece geceleri ortaya çıkarmış. Daha önce böyle farklı renklerde canlıları bir arada görmeyen Avcı, çok şaşırır. Üstelik bu yıldızların gece saat on ikiyi vurduğunda şarkılar söylediğini fark eder. Sesleri büyülü olan bu canlılar, Büyücü Kadın'ın da yerini bilirlermiş. Bunu öğrenmenin tek koşulu ise güzel bir sese sahip olmak imiş. Bunu bilen Avcı, mağaraya ulaştığında usul usul şarkı söylemiş. Sesleri duyan bu Yıldız Kurtları, ona usulca Büyücü Kadın'ın yerini fısıldayıvermiş. Gün ışıdığına artık Avcı, oradan uzaklaşmış. Yıldız Kurtları da sessizce sönmüş.

Büyücü Kadın'ın yerini öğrenen Avcı, sevinçle yola koyulmuş. Uzun bir yolculuk sonunda Büyücü Kadın'ın yanına varmış. Meğer büyücü, Ağadat Tepesi yakınlarında yaşar imiş. Avcı, buna çok şaşırılmış. Büyücü Kadın ona 40 gün sonra buraya geri gel demiş. 40 gün geçmiş. Avcı hemen uyanıp yola koyulmuş. Yanına vardığında Büyücü Kadın, ondan bir tutam saçını istemiş. Sonunda vurduğu leyleği iyileştirecek ilacı ona vermiş. Çıplak ayakla yıllarca yürüyen Avcı, Ağadat tepesinden doğru yola çıkar. Az gider uz gider altı ay bir güz gider...

Gel gelelim Pabuç Gagalı Leyleklere onlar ise arkadaşlarının başında meğer yıllarca beklemişler. Artık uçamayan leylekten ümidini kesmişler.

Leylek de dertli dertli öter dururmuş:

Uçmak kuşlar için,
Uçamadım, yanarım için için...
Kanadım olsa nede güzel uçardım.
Gökyüzü mavi biçim biçim...

Avcı ise sevinçle yolculuğunu tamamlar. Leyleği vurduğu yere vardığında yaklaşmaya korkar. Uzaktan seslenir: Hey! Arkadaşınızın kanadını iyileştiren ilacı buldum. Lütfen izin verin! Kanadına ilaç süreyim. Uçsun artık dağlara, kırlara. Kuşlar da ne yapsın birbirlerine bakıp çaresiz izin vermişler. Kuşlardan biri çok korkmuş. Aradan 7 saat geçmiş. Bir de bakarlarsa ki ne görsünler? Leylek pabucuyla kanadına dokunuyor, uçmaya

çabalıyor... Aradan üç gün daha geçmiş. Yaralı leylek uçmaya başlamış. Bu olaya sevinen kuşlar Avcı' ya kaybolan pabucunu geri vermişler. Avcı bir daha canlılara zarar vermemesi gerektiğini anlamış. Kuşlar yıllar sonra yeniden mutlu olmuşlar. Avcı ise pabucunu ayağına takıp şarkılar söyleyerek mutlu olmuş.

Biz bıraktık geldik, onlara mesel, size sağlık; onlar yedi içti, dünyadan göçtü, siz de yiyin için sefa sürün, Allah nasip etsin!...

PADIŞAH İLE DEV GÜVERCİN

Esra AYZ

Bir varmış bir yokmuş çok uzak diyarlarda büyük bir sarayda bir padişah yaşarmış. Bu padişahın sarayının yanında güzelliği ile dillere destan büyük bir orman varmış. Bu orman, bir efsaneye göre sihirliymiş. Ağaçları hareket ediyor ve hayvanları ise çok büyükmüş. O yüzden bütün avcılar bu ormanda avlanmayı çok istiyorlarmış. Ancak hiçbir avcı tek bir kuş bile hiç yakalayamamış. Ormana girdiklerinde sanki ağaçlar bunlara engel oluyormuş.

Gel zaman git zaman bir gün padişahın askerleri etrafta bakınırken gökyüzünde dev bir güvercin görürler. Bu güvercinin tüyleri rengârenk ve çok büyükmüş. O kadar güzelmiş ki bu güvercin, askerler bunu padişaha götürmeliyiz demişler. Ancak güvercin aniden kaybolmuş ve yakalayamamışlar. Askerler saraya gelmiş ve padişaha anlatmışlar, padişah çok etkilenmiş bu anlatılan güvercinden ve o güvercine sahip olmak istemiş. “Odamda ki kafeste çok güzel durur.” demiş. Padişah tüm ülkedeki en iyi avcılarını toplamış ve askerleri ile birlikte ormanda onu aramaya çıkmışlar. Ancak güvercini bulamamışlar. Günler böylece geçmiş ama güvercinden hiç haber yokmuş. Avcılar bir gün padişaha gelmiş ve demişler ki:

“Padişahım aramadık yer bırakmadık ancak bu güvercin hiç görünmüyor, onu daha öncede görenler olmuş fakat kimse yakalayamamış. Her gün birimize bir şeyler oluyor; sürekli ya düşüyoruz ya yaralanıyoruz hep bir kaza geliyor başımıza. Bu orman sanki sihirli. İzniniz olursa başka bir yol arayalım.” demişler. Padişah çok sinirlenmiş ve ben gideceğim demiş. Hazırlanmış almış okunu yayını ormana güvercini yakalamaya gitmiş. Fakat bir anda bir ağaç dalı padişaha sert bir şekilde çarpmış ve padişah yerlerde yuvarlanmış. Padişah o kadar çok sinirlenmiş ki bütün askerlerine emir vermiş: “Ormandaki bütün bu ağaçları kesin, burada tek bir ağaç bile kalmasın o zaman güvercin de ortaya çıkar.” demiş.

Padişahın askerleri başlamış bütün ağaçları kesmeye, her gün daha fazla ağaç çiçek kesilmiş, hayvanlar başka yerlere gitmeye başlamış. Günler sonra orman artık yok olmuş. Ne geriye bir kuş sesi ne bir çiçek kokusu ne ağaçların o capcanlı yaprakları hiçbir şey kalmamış. Fakat padişah güvercini hiç bulamamış. Belki de bu orman gerçekten sihirliymiş ve güvercin insanlara görünmeden hayvan dostlarıyla uçup gitmiştir.

Günler sonra padişah çok hastalanmış ve sarayın hekimi padişahı iyileştirmeye gelmiş. Ancak padişaha der ki: “Padişahım ilaç yapmam için tomurcuk çiçeği lazım ama onu bulmak çok zor, o büyük ormanların ağaç altlarında yetişir. Ancak onu bulacağımız tek ormanı yıktığımız için artık o çiçeği bulamıyoruz.”

Padişah o an çok pişman olmuş ve günlerce odasında hasta kalmış. Askerler de her yerde o çiçeği aramaya çıkmış ancak bulamamışlar. Tabi bir gün padişah pencereden dışarıyı seyrederken; o gelmiş... Rengârenk tüyleri ve kocaman kanatları ile gökyüzünde kanat çırparak gelmiş ve pencereye konmuş. Ağzındaki birkaç dal tomurcuk çiçeğini bırakıp tekrar gökyüzünde uçup gitmiş. Padişah şaşkınlık içinde arkasından bakmış ve yaptığından çok pişman olup utanmış. Onun evini yıktığı güvercin kendisinin hayatını kurtarmıştı. Padişah çiçeği alıp hekimin yanına gitmiş ve hekim ona ilaç yapmış, padişah iyileştikten sonra askerlerini huzuruna çağırarak onlara demiş ki: “Gidin ülkenin her yerine ağaç diki ve her yerde hayvanlar yaşayabilsin, hayvanlar ve ağaçlar bize zarar vermiyor biz onlara zarar veriyoruz. Artık avcılığı da yasaklıyorum, her hayvanın yeri kendi evidir.” demiş.

Askerler padişahın emrini yerine getirmiş, her yere ağaçlar dikilmiş ve artık bu ülke ormanlarında geyiklerin, aslanların, kuşların, dev güvercinlerin yaşadığı çok güzel yemyeşil bir ülke olmuş.

PERUZE Ela TÜRDET

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir köyde yaşayan yaşlı bir çift varmış. Bu çiftin yedi oğlu bir de Peruze adında kızları varmış. Peruze, el bebek gül bebek büyüyen çok güzel, çok becerikli ve aynı zamanda çok akıllı bir kızmış. Annesi ve babası vefat edince tüm işler Peruze'ye kalmış. Peruze'nin ağabeyleri, her gün sabah erkenden işe gidiyorlarmış. Peruze, evde yalnız kalıyormuş. Bir gün ağabeylerine yemek hazırlamak için ateş yakacaktı fakat evde ateş yakmak için herhangi bir şey yokmuş. Köyde yalnız olduklarından gidilecek bir komşu dahi yokmuş. Peruze, etrafa bakınmak için dışarı çıkmış. Bir tepe görmüş. Tepenin ardında tüten dumanları görünce hemen kapıyı kapatıp oraya doğru yürümeye başlamış. Tepeye biraz yaklaşıncı uyuyan bir Dev ve bu Dev'e benzeyen yedi tane çirkin mi çirkin kızları ateşin etrafında oturuyorlarmış. Peruze, biraz korkmuş ancak ateş alması için oraya gitmekten başka çaresi yokmuş. Sessizce yaklaşmış. Dev'in kızlarından bir tanesi Peruze'yi fark etmiş:

— Burada ne işin var?

Peruze:

— Yemek yapmak için ateşe ihtiyacım var. Dumanı görünce buraya geldim.

Dev kızı:

— Öyleyse al şu ateşi ve bir an önce buradan git! Annem uyanırsa seni yer.

Peruze korkuyla ateşi alıp uzaklaşmak isterken düşmüş. Eli kanamış, elinden kan eve gidene kadar damlamış. Eve gidince elini sarmış. Bu sırada Dev, Peruze'nin elinden akan kan kokusuyla uyanmış. Kan izlerini takip ederek Peruze'nin evine gidip kapıyı çalmış. Peruze:

— Kim o?

Dev:

— Aç kapıyı! (Bağırması.)

Peruze:

— Sen kimsin? Neden geldin?

Dev:

— Senin için geldim. Ya kapıyı aç ya parmağını kapının deliğinden uzat.

Peruze, korkusundan parmağını kapının deliğinden uzatmış.Dev, Peruze'nin parmağındaki kanı emmiş ve karnı doyunca gitmiş. Giderken her gün gelip parmağından kan emeceğini söylemeyi de ihmal etmemiş. Günler

aylar geçince Peruze, çok zayıflamış, bir deri bir kemik kalmış. Ağabeyleri, Peruze'nin bu kadar zayıflamasına çok şaşırılmış. Ağabeylerinden bir tanesi, bir gün işe gitmemiş ve evin bir köşesinde saklanıp Peruze'yi izlemeye başlamış. Kapı çalmış, gelen Dev imiş. Peruze, parmağını kapının deliğinden uzatmış, Dev, Peruze'nin parmağını emerken abisi saklandığı yerden olayları şaşkınlıkla izlemiş ve bütün bu olanları diğer kardeşlerine de anlatmış. Durumu öğrenen ağabeyler, Peruze'ye bütün olanları sormuşlar. Peruze de gerçekleri ağabeylerine anlatmış.

Ağabeyleri, plan yaparak Dev'i öldürmeye karar vermişler. Dev, Peruze'nin parmağını emmeye geldiğinde ağabeyleri, Dev'i öldürmüş. Dev'in kızları, annelerinin öldüğünü görünce üzülmüşler ve intikam almak için Peruze'nin ağabeyleri ile evlenmeye karar vermişler. Peruze'nin ağabeyleri, Dev kızları ile evlenmişler ancak Peruze'nin ağabeyleri, Dev kızlarına güvenmiyorlarmış. Peruze'ye sakın onların elinden bir şey yeme, diye uyarıda bulunuyorlarmış. Peruze, içtiği suyu mendili ile süzerek içiyormuş, Bir gün dev kızlarından bir tanesi Peruze'nin mendilini gizlice almış ve saklamış, Peruze, suyu içmek için mendili arıyormuş. Dev kızı sormuş:

— Ne arıyorsun?

Peruze:

— Mendilimi arıyorum, diye cevap vermiş.

Dev kızı:

— Ne mendili al bu suyu iç. Kaç yıl oldu, hala bize güvenmiyor musun? Diye söyleyince Peruze suyu alıp içmiş. Dev kızı, sinsice gülmüş çünkü Peruze'ye verdiği suda yılan yavrusu varmış. Günler, aylar geçince Peruze'nin karnı büyüyormuş. Ağabeyleri, Peruze'nin karnının neden büyüdüğünü sormuş. Dev kızları, neden olduğunu söylememişler. Peruze'yi evden kovmuşlar. Peruze, ağlayarak evden gitmiş. Evden uzaklaşınca bir çeşme bulmuş, çeşmeye gidip su içmiş. Çok yorulan Peruze, oracıkta uyuyakalmış. Yakınlarda koyunlarını otlatan bir çoban, çeşmeye doğru geliyormuş ki ne görsün Peruze'nin ağzından kocaman bir yılan çıkmış. Çoban, ne olduğunu anlamamış. Hemen yılanı öldürmüş, o sırada Peruze, uyanmış. Çoban:

— Peruze, kızım bu yılan senin ağzından çıktı. Peruze, çok şaşırılmış ancak bir yandan da çok rahatlamış. Peruze, bu yılanın o gün Dev kızının verdiği sudan dolayı karnına girdiğini anlamış. Her şeyi çobana anlatmış. Peruze ve çoban gidip ağabeylerine olanları anlatmışlar. Peruze'nin ağabeyleri, Dev kızlarını evden koymuşlar ve başka köyden güzel mi güzel iyi kalpli kızlarla evlenmişler. Peruze ve ağabeyleri, mutlu mesut yaşamışlar. Bu masalda burada sona ermiş.

PONÇİK PANDA EVDEN KAÇIYOR

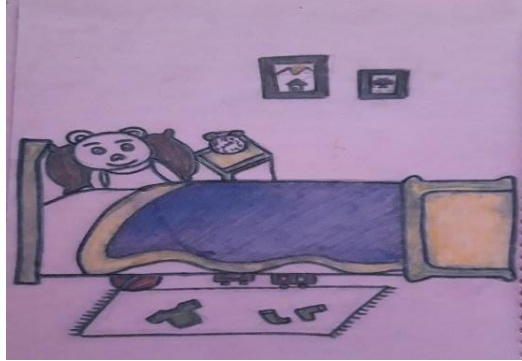
Emre POLAT

DOĞUM GÜNÜ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, küçük bir şehrin küçücük bir evinde sevimli bir Ponçik Panda varmış. Bu Ponçik Panda küçücük evlerinde ailesiyle birlikte mutlu mesut yaşamış.

Ponçik Panda, bir pazar sabahı mutlu bir şekilde uyanmış. Çünkü bugün onun doğum günüymüş. Sekiz yaşına girmenin heyecanı içerisinde: “Anneee, anneeee...” diye seslenmiş. Etrafına bakmış, annesi yokmuş. Ponçik: “Annem kesin bana hediye almaya gitmiştir.” diye düşünmüş.

Boncuk ile oynamaya başlamış. Boncuk, onun geçen yılki doğum günü hediyesi olan bir kuşmuş. Sevimli mi sevimli olan Boncuk, Ponçık şarkı söylerken ona hep eşlik edermiş. Boncuk, Ponçık'ın en yakın arkadaşıymış.

Aradan epey zaman geçmiş. Kimsecikler gelmemiş.

Bir süre sonra annesinin sesiyle irkilmiş.

Annesi: "Ponçığim, uyandın mı?" diyerek gülümsemiş.

Ponçık: "Evet anneciğim. Seni çok merak ettim. Neredeydin?" demiş.

Annesi: "Bugün teyzen ve Tonton bize gelecek. O yüzden alışveriş yapmaya çıktım." demiş.

Tonton, Ponçık'ın teyzesinin beş yaşındaki oğluymuş. Biraz kilolu ve sevimli olduğu için ona: "Tonton" derler mi?

HAYAL KIRIKLIĞI

Kapı çalınmış ve beklenen an gelmiş. Ponçık koşarak kapıyı açmış. Bir de ne görsün! Gelen teyzesi ve tontonmuş. Üstelik ellerinde de bir şey yokmuş. Ponçık buna çok şaşırılmış. Çünkü teyzesinden hediye bekliyormuş. Teyzesi içeri girer girmez annesine yardım etmeye gitmiş. Babası da Tonton ile oynuyormuş. Ponçık'ın canı iyice sıkılmış.

Kendi kendine söylenmiş: “Bugün benim doğum günüm ve kimse benimle ilgilenmiyor. Ne var yani küçük ve tombulsa? Neden herkes onunla ilgileniyor? Ama ben daha sevimliyim.” Ponçık böyle düşünürken annesi: “Hadi sofraya gelin. Hem Tonton da çok acıkmıştır.” diye seslenmiş. Ponçık bu söze çok sinirlenmiş ve Tonton’un kolunu sıkmış. Tonton ağlamaya başlamış.

Babası Ponçık’e: “Çabuk odana git.” demiş.

Ponçık sinirle odasına gitmiş. Boncuk ile konuşmaya başlamış: “Biliyor musun Boncuk, kimse beni sevmiyor. Üstelik bugün benim doğum günüm. Kimse bunu hatırlamadı. Karnımda çok acıktı. Babam da şimdi tontona yemek yediriyordur. Beni düşündüğü yok ki...” demiş.

Aradan epey zaman geçmiş. Annesi Ponçık’in odasına gelmiş. Ponçık kendisini yemeğe çağıracağını düşünmüş.

Fakat annesi: “Teyzen ve Tonton bugün senin odanda yatacaklar. Hadi odandan çık Tonton’umuzun çok uykusu gelmiş.” demiş.

Ponçık bu duruma çok üzülmüş. “Madem kimse beni istemiyor, ben de sabah kimse uyanmadan kumbaramı alır evden giderim. Hem ne kadar zor olabilir ki dışarda yaşamak? Epey param var nasıl olsa.” diye düşünmüş.

EV DEN KAÇIŞ

Sabah olmuş. Ponçık kimseye söylemeden kumbarasını da alarak sessizce evden çıkmış.

Az gitmiş, uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Karnı acıkmış. O sırada oradan geçen simitçinin sesini duymuş: “Simitçiii sıcak sıcak simitler bunlar.”

Hemen durdurup bir simit almış. Bir ağacın altına oturup yemeye başlamış. Bir yandan da ailesini düşünüyormuş.

O sırada: “Hey sen, bizimle top oynamak ister misin?” sesiyle irkilmiş.

Ponçık: “Neden olmasın.” demiş sevinçle.

Ponçık ve çocuklar bir süre oynamışlar ve kendi kendine; evden kaçmak o kadar da kötü bir şey değilmiş, diye söylenmiş.

Öğle olmuş, herkes eve gitmiş. Ponçık de : “Karnım çok acıktı, kumbaramdan para alıp bir simit daha alayım.” diye düşünmüş.

Bir de ne görsün! Kumbarası yok. Aramış, taramış yokmuş. Karnı da epey acıkmış. Bir köşeye oturmuş ve düşünmeye başlamış. Şimdi annem olsa: “Ponçık tereyağlı ekmeğin hazır, üstüne de en sevdiğin reçeli sürdüm gel hadi.” derdi.

Aklından eve dönmeyi geçirmiş, pişman olmaya başlamış.

PİŞMANLIK

Yürümekten ayakları şişmiş. Bir türlü evin yolunu bulamıyormuş. En iyisi mi şu ağacın altında biraz uyuyayım demiş. Uyumuş, uyumuş o kadar tatlı uyumuş ki havanın karardığının farkında olmamış.

“Hey! Çocuk sen burada ne arıyorsun.” sesiyle uyanmış. Karşısında uzun boylu, güzel giyinmiş, kendisine çatık kaşlarla bakan adamı görmüş.

Ponçik ilk başta adamdan çok korkmuş ve bir şey diyememiş. Kaçmak istemiş ama nereye gideceğini bilemiyormuş.

Adam tekrar sormuş: “Evladım ne arıyorsun burada, senin anan baban yok mu?” demiş.

Ponçik ağlamaklı bir sesle: “Ben kayboldum, çok yorulunca da şu ağacın altında dinleneyim dedim uyuyakalmışım. Vakitte epey geç oldu şimdi ben ne yapacağım?” demiş.

Adam: “Üzülme evladım. Ben sana yardım ederim.” demiş ve sözlerine devam etmiş. “Böylesi durumda yapacağın en doğru şey, polis amcalara gitmek ya da onları aramak. Bir yerde bekleyip onların bizi bulmasını beklemek.”

Ponçik ve adam az gitmişler uz gitmişler en sonunda karakola varmışlar. Ponçik karakola girer girmez sevinçten ne yapacağını şaşırılmış. Çünkü anne ve babası da ordaymış. Koşarak onlara sarılmış. Daha sonra babasına başından geçenleri anlatmış. Annesi: “Ponçik'im, neden böyle yaptın güzel yavrum? Biz seni çok merak ettik.” demiş.

Ponçık: “Anne siz benim doğum günümü hatırlamadınız, hem de Tonton’u daha çok seviyorsunuz.” demiş. Ve mutlu bir şekilde eve gitmişler.

SÜRPRİZ

Ponçık, kapıdan girer girmez büyük bir sürprizle karşılaşmış. Çünkü teyzesinin elinde kocaman bir pasta varmış.

Annesi: “Senin doğum günün bugüdü. Teyzen ve Tonton bu yüzden senin odanda kaldılar ve odanı süslediler. Git bak bakalım beğenecek misin?” demiş.

Ponçık sevinçle Tonton’a sarılmış: “Herkesten özür dilerim. Bugünü asla unutmayacağım. Yaptıklarımın dolayısı çok pişmanım.” demiş.

Herkese tek tek sarılıp mutluca pastasının üzerindeki mumları üflemiş.

Gökten üç elma düşmüş: “Biri anlatana, biri dinleyene, biri de Ponçık’in kafasına.”

PUR TİLKİSİ

Yunus Emre ÜNGÖR

Bir varmış bir yokmuş, zamanın birinde mutlu mu mutlu bir köy varmış. Köyde insanlar ve hayvanlar yaşarmış. Köyün arkasında Pur denilen bir tepe varmış. Pur’ da yabani hayvanlar yaşarmış. Tilkiler, kurtlar, ayılar, yılanlar, kirpiler, kaplumbağalar yaşarmış. Bunların içinde en kurnazı tilkiymiş. Köylüler, tilkiye Pur’da yaşadığı için Pur Tilkisi dermiş.

Bir gün Pur Tilkisi köyün yakınlarında gezerken gözüne bir tane kümeleşmiş. Bu kümeleşte bir sürü tavuk, civciv, hindi ve horoz varmış. Pur Tilkisi gözlerine inanmamış. Kümeleşe doğru ilerlemeye başlamış. Birden durmuş. Eğer tek başına giderse köylüler tarafından yakalanacağını düşünmüş. Geri dönmeye karar vermiş. Arkadaşları ile birlikte gelirse daha iyi olacağını düşünmüş. Sonra Pur’ a doğru çıkmaya başlamış. Mağarasına varmış. Arkadaşlarını yanına çağırarak durumu anlatmış. Pusu kurmaya karar vermişler. Sonrada pusunun planını yapmışlar.

Tilkiler daha sabah aydınlanmadan köye doğru yol almaya başlamışlar. Köylüler yataklarında mışıl mışıl uyuyorlarmış. Pur Tilkisi kümeleşe varıp kapıyı açmış tam o sırada horoz uyanmış ve çok korkmuş. “Ne olursun bize bir şey yapma!” demiş. Pur Tilkisi, horozu: “Ben buraya boşa mı geldim.” demiş. Horoz: “Tek bize bir şey yapma biraz buğday, mısır ve ekmeğimiz var istersen onları alabilirsin.” demiş. Pur Tilkisi katıla katıla gülmeye başlamış. “Hayır siz daha lezzetlisiniz” demiş. Horoz yalvarmanın işe yaramayacağını anlamış. Pur Tilkisi’ni tehdit etmiş: “Eğer burayı şimdi terk etmezsen avazım çıktığı kadar ötmeye başlarım, tüm köy buraya toplanır.” demiş.

Pur Tilkisi beklemediği bir tepkiyle karşılaşınca bir kurnazlık düşünmüş. “Peki, horoz kardeş seninle biraz dışarda konuşalım anlaşalım.” demiş. Horoz bu teklifi kabul etmiş ve dışarı çıkmış. Pur Tilkisi, horozu konuşturup oyalıyormuş. Bu sırada Pur Tilkisi arkadaşlarına kümeleşe girip kümeleştekileri kaçırın dercesine işaret etmiş. Mesajı anlayan pur tilkisinin arkadaşları kümeleşe girip civcivleri, tavukları kaçırmışlar. Pur Tilkisi, arkadaşlarının görevi başarıyla tamamladığını görünce horozu dönerek: “Tamam horoz kardeş, ben hatamı anladım daha buralara uğramam.” demiş ve arkadaşlarının yanına gitmiş.

Horoz kümeleşe dönünce bir de ne görsün bütün ailesini tilkiler kaçırmış. Gözlerine inanamayan horoz acısının vermiş olduğu üzüntüyle bağırırmaya, ötmeye başlamış. Bütün köy uyanmış. Köylüler çok şaşırılmışlar.

Bu horoz neden bu kadar erken ötüyor demişler. Hatta aralarında erken öten horozun başı keserlermiş diye espri yapıp gülüyorlarmış. Köylüler kümesine vardıklarında horozu ağlarken görmüşler. Köylüler, horoza: “Hayırdır neyin var neden ağlıyorsun?” demişler. Horoz, köylülere: “Şu etrafınıza bakınsana; bütün civcivleri, tavukları Pur Tilkisi bana bir oyun yaparak kaçırdı.” demiş. Durumu üzüntüyle karşılayan köylüler: “Üzülme! Biz şimdi onları bulup; tavukları, civcivleri kurtarıyoruz.” demişler. Pur’ a doğru ilerleyen köylüler tilkileri yolda yakalamışlar ve: “Tilkiler durun yoksa sizi vuruyoruz!” diye göz dağı vermişler.

Pur Tilkisi, köylülere: “Şuradakini görüyor musunuz? Burada Boz Ayı yaşar. Bu Pur’ un en güçlüsüdür. Buradan gitmezseniz hepinizin sonu olur.” demiş. Pur Tilkisini dinlemeyen köylüler bir el ateş etmişler. Sesi duyan Boz Ayı dışarı çıkmış ve ne oluyor burada demiş. Pur Tilkisi, Boz Ayı’ya: “Şu köylüler elimizdeki tavukları almak isterler oysa biz şu büyük tavuğu sana hediye edecektik.” demiş. Teklifi duyan boz ayının ağzı sulanmış. Boz Ayı köylülere dönerek: “Çabuk buradan gidin yoksa sizi boğarım!” demiş köylüler çaresiz Pur’ dan aşağı inmeye başlamışlar.

Köylünün birinin aklına bir şey gelmiş. Köylülere hitap ederek: “Tilkiler, domuzları yemeyi çok severler. Eğer domuz sesi taklidi yaparsam tilkiler buraya gelirler siz de gidip tavukları kurtarırsınız.” demiş. Köylüler tamam demişler. Köylü domuz taklidi yapıp sesini çıkarmış. Çok geçmeden tilkiler sesi duyarlar. Aralarında “akşam yemeğine de domuz da fena olmaz hani” derler. Sese doğru yönelirler. Tilkilerin kendisine doğru geldiğini gören köylü; tilkilerin düşmanı olan kurtların yuvalarına doğru domuz sesi taklidi yaparak tilkileri ilerletmiş. Kurtlar karşılarında tilkileri görünce tilkilere saldırmak için koşmaya başlarlar. Tilkiler karşılarında kurt sürüsünü görünce korkup mağaralarına kaçmışlar. Mağaralarına gittiklerinde tavuklar yoktur, çünkü köylüler tilkilerin taktiklerine benzer bir şekilde tavukları kaçırmışlardır.

Köylüler tavuk ve civcivleri horoza teslim ederler. Horoz gözyaşlarına boğulur ve köylülere çok teşekkür ettiğini söyler. Köylüler köyelerine bir daha Pur Tilkisi gelmesin diye köyün dört bir tarafına tuzaklar kurarlar ve tilkiler bu köye daha yaklaşmazlar artık civcivler, tavuklar, horozlar kaldıkları yerden hayatlarına mutlu mutlu devam ederler.

SAKAR KAR MOLİ

Nisanur SOLMAZ

Bir zamanlar bulut dünyası diye kocaman bir yer varmış. Karlar orada dostça, kardeşçe yaşarmış. Çok uzun yıllar önce olan bir olay hala çocuklara anlatılırmış. Bu olay sakar bir karın hikâyesiymiş. Çok uzun bir zaman önce karlar ülkesinde yere inme vakti gelmiş. Karlar hazırlıklarına başlamışlar. Nedense bilinmez karlar buluttan atladıklarında birbirlerine hiç dokunmaz, çarpmadan yere inermiş. Ama bu kez aynı olaylar yaşanmamış. Genç bir kar varmış. Onun adı Moli'ymiş. Moli hem heyecanlı hem de sakarmış. Hep buluttan atlamayı hayal edermiş. Hem de hayatı boyunca. Ama çok korkarmış.

Hep dermiş ki:

— Acaba beni kim tutacak, kim top haline getirip başkasına atacak beni? Ama korkusuna hiç engel olamazmış. Arkadaşları ona korkmaması gerektiğini söylerlermiş.

Bu sırada ocak ayına az kalmış. Çocuklar heyecanla karların yere inmesini bekliyorlarmış. Günler geçmiş, atlama vakti gelmiş. Ama Moli hala çok korkuyormuş. Arkadaşları sırayla atlamaya başlamışlar. Önce biri atlamış, sonra da diğeri. Sıra Moli'ye gelmiş. Moli gözlerini kapatıp yanlış yerden atlamış ve olayları da karıştırmış. Bütün karlar çarpışmaya başlamışlar. Koskocaman bir kartopu haline gelmişler. Çocuklar tane tane kar beklerken kocaman toplar halinde karlar inmiş yeryüzüne. Moli bir kardan adama kafa olmuş.

Aslında korkulacak bir şeyin olmadığını anlamış çok geç olsa da. Bu olaydan sonra karlar daha dikkatli yağmaya başlamışlar. Çocuklar da eski karlarına kavuşmuşlar. O yıl kar yağışı farklı olmuş, dilden dile anlatılmış ve hiç unutulmamış.

SEVGİ ORMANI VE AKILLI KRALI

Feyzanur ÖZCAN

Bir varmış, bir yokmuş, Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Pireler berber iken, develer tellal iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallan iken. Sevgi Ormanı adında bir orman varmış. Bu ormanın her yeri ağaçlarla, çimenlerle ve güllerle doluymuş. Bu ormanda bir sürü hayvan yaşarmış ve herkes birbirine yardım eder, her şeylerini birbirleriyle paylaşarmış. Ve bu ormanın yanında kötülük ormanı adında bir orman varmış. Bu ormanın kralı çok zalimmiş ve kötülük etmeyi çok severmiş.

Günlerden bir gün kötülük ormanının kralı, veziri tilkiyi yanına çağırmış. Ve ona şöyle demiş:

—Sevgi Ormanı'na git ve bilgi topla, demiş. Daha sonra tilki sevgi ormanına gitmiş.

Ormandaki bütün her şeyi öğrenmiş. Öğrendiklerini kötülük ormanının kralına anlatmış. Daha sonra sevgi ormanına yerleşmiş. Oraya yerleşmesinin sebebi ise sevgi ormanını içten içe yok etmekmiş. Tilki, Sevgi Ormanı'nın her şeyini biliyormuş. Çünkü herkes onun çok iyi birisi olduğunu düşünüyormuş. Aslında tilki hiç de öyle birisi değilmiş. Kendisini herkese iyi birisi gibi gösterirmiş. Ve böylece herkesi kandırmayı başarmış. Sonunda tilkiye ormanı kandırmaya başlama emri gelmiş ve tilkide yavaş yavaş bütün hayvanları kandırmaya başlamış. Bazı hayvanları kafeslere kapatmış ve onları esir etmiş. Tilki, Sevgi Ormanı'nda ki işini bitirdikten sonra bir gece gizlice kötülük ormanına dönmüş. Sevgi ormanının kralı bunu öğrenince casus olduğunu anlamış. Kendilerine savaş açacağını da anlamış. Tüm hazırlıkları yapmış. Tabi kötülük ormanının kralı sevgi ormanının kralının bu kadar akıllı olacağını düşünmemiş. Sonunda savaş günü gelmiş. Sevgi ormanındaki hayvanlar bu olaya şaşırmış gibi davranmışlar.

Sevgi ormanının kralı tilkiyi görünce:

— Sen bize neden bunu yaptın?

Daha sonra savaş başlamış. Sevgi ormanının kralı işte o zaman planını uygulamaya başlamış. Kötülük ormanının kralı ve askerleri bu duruma çok şaşırılmışlar. Savaşın sonunda kötülük ormanının ordusu yenilmiş. Sevgi ormanının kralı kötülük ormanının kralını esir almış. Kötülük ormanının kralı bir daha kötülük yapamamış. Her masalda olduğu gibi bu masalda da iyiler kazanmış.

SEYAHATİ SEVEN TAVŞAN VE TEMBEL CÜCELER

Sümeyye ASLAN

Bir zamanlar bir köy varmış. Bu köyde yaşayan bir sürü cüce varmış. Bu cüceler yiyip içmez, sadece uyurlarmış. O kadar tembellermiş ki hiçbir hayvan cücelerin köyüne gelmezlermiş. O yüzden bu köyün adını Tembel köy koymuşlar. Bir gün Tembel köyüne küçük bir gezgin tavşan gelmiş. Bu tavşan seyahat etmeyi çok severmiş ama bu köye ilk defa geliyormuş. Tavşan dayanamayıp etrafı gezmeye başlamış. Bir de ne görsün; yerde çoraplar, ipte asılı muz kabukları ve etrafta pis elbiseler varmış. Tavşan bu görüntüye dayanamayıp hemen etrafı temizlemeye koyulmuş. Yerdeki çorapları ve pis elbiseleri hemen ellerini sıvayıp bir güzel yıkamış. İpteki muz kabuklarını ve yerdeki çöpleri bir bir toplamış. Her yeri bir güzel temizlemiş, bulaşıkları yıkamış, sonrada her yere çöp kovaları koymuş ve iş bitmişti.

Artık gelelim burada kim yaşıyor? Gezmeye başlamış. Bir evin kapısı ardına kadar açık görmüş, içeri girmiş. Yatakta yatan bir cüce varmış. Seyahati seven tavşan, cüceyi uyandırmak istemiş ama cüce ayağını bile kıpırdatmamış. Seyahati seven tavşan ne yapmalıyım, diye düşünmüş. Etrafı gezinmeye başlamış. Masanın üstündeki eski püskü kitabı eline almış. Tabureye oturup kitabı okumaya başlamış. Bu kitapta, burada yaşayan cücelerden bahsediyormuş. Aslında cüceler çok çalışkan ve çok temizlermiş. Ama bu ülkeye bir büyücü gelerek cücelere uyku ve tembellik iksiri içirmiş. O yüzden tembel cüceler hep uyuyorlarmış. Seyahati seven tavşan bu olayı düzeltmek için elinden geleni yapacaktı. Ama nasıl diye düşünmüş, kitaba bir daha bakmış. Kitabın arkasında bu olayı düzelterek formül varmış. Bu formülde; tembel cücelere tekrar iş yaptırmakmış ama bu imkânsız, demiş.

Seyahati seven tavşanın aklına bir fikir gelmiş. Bütün cüceleri toplayıp kendi köyüne götürmeye karar vermiş. Köyünün adı Çalışkan köyü imiş. Bu köyde hiç yan gelip yatmak yokmuş. Herkes Çalışkan köyünde çalışıyormuş. Bu yüzden formülün işe yaraması için buraya yani Çalışkan köyüne getirmiş. Köydeki herkes bir işle meşgul oldukları için kimse tavşanı görmemiş. Tavşan ne yapsa ne etse bir türlü kimse onu görmüyormuş. Seyahati seven tavşanın aklına bir fikir gelmiş. Bu tavşanların dikkatlerini çekmek için etrafı pisletmek gerekiyormuş. Cüceleri bir kenara koyup işine başlamış. Etrafa çöp atan tavşanı herkes görmüş ve onu tanımışlar. Bütün tavşanlar, seyahati seven tavşanın yanında toplanmışlar.

Hâl hatır sormuşlar:

— Eee! Seyahati seven tavşan, sen buralara hiç uğramazdın. Niye geldin bir sorun mu var? - Evet var. Ben seyahat ederken bir köye uğramıştım. Köyün adı Tembel köy imiş. O köye kimse girmezmiş. İlk ben girdim. Bu görevi yapmakta bana düştü.

Tavşanlar:

— Ne yapacaksın peki?

Seyahati Seven Tavşan:

— Bu cüceleri yeniden çalıştırmak.

Tavşanlar:

— İyi de nasıl olacak?

Seyahati Seven Tavşan:

— Sizin sayenizde olacak.

Tavşanlar:

— Ama nasıl olur, nasıl yapacağız, hepsi uykuda. Çalışmıyorlar, yatıyorlar.

Seyahati Seven Tavşan:

— Siz her bir cüceyi kolundan tutarak sanki bir robotmuş gibi çalıştıracaksınız. Bende formülü hazırlayıp üzerlerine dökünce bu iş bitecek.

Bütün cüceler aynen seyahati seven tavşanın dediği gibi yapmışlar. O sırada seyahati seven tavşan formülü hazırlıyormuş. Formül bitmiş, artık her şey hazırmış. Tek sözleri okuyup bitecekmış ama hiç de kolay değilmiş. Çünkü sözleri doğru okumalıymış. Okuyamazsa hiçbir cüce uyanmayacaktı hem de seyahati seven tavşanın bütün emekleri boşa gidecekti. Bu yüzden çok dikkatli bir şekilde okumalıymış. İşte o an gelmiş. Tavşan çok korkuyormuş. Dolunay olmuş. Büyücü gelmiş. Büyücü seyahati seven tavşanın aklını karıştırmaya çalışıyormuş ama başaramamış. Çünkü Seyahati seven tavşan bu tuzağa kanmayacaktı. Dikkatini vermiş ve doğru okumaya çalışmış. Sonunda başarmış. Artık büyücü acı çekerek kıvranmış ve yok olmuş. Herkes çok mutluymuş. Cüceler uyanmış ve kendi köyelerine dönmemişler. Hep bir arada mutlu mesut yaşamışlar.

SİHİRLİ PİYANO

Hazal YEŞİLKAYA

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde huzurla, sevgiyle ve müzikle dolu bir köy varmış. Bu köyde hep çalgılar çalınır; şarkılar söylenir ve danslar edilirmiş. Bu köyde keman, piyano, bağlama, davul, gitar, flüt, arp mızık ve daha bir sürü çalgıların sesleri hiç eksik olmazmış. Köyde yaşayanlar birbirine yardım eder saygı duyar ve hoşgörülü davranırlarmış. Bu köyde bir de müziği hiç sevmeyen beyaz uzun saçlı, siyah şapkalı, burnunda kocaman bir beni olan cadı yaşarmış. Cadı evinden hiç çıkmaz, şarkı söylemez, dans etmez ve çocukları hiç sevmezmiş.

Günlerden bir gün cadı köyde müziğe son vermek istemiş ve köyün girişindeki kırmızı kiremitleri olan, küçük beyaz evin içine girip duvarda asılı olan bağlamayı yerinden indirmiş ve tellerini gizlice alarak küçük evden ayrılmış. Çocuklar çok sevdikleri bağlamanın yanına gelerek müzik çalmasını istemiş ama telleri olmayan bağlama artık bir şey çalamıyormuş. Çocuklar bu duruma çok üzölmüş. Cadı daha sonra derenin yanındaki iki katlı pembe kapılı büyük köşkün içine girerek çocuk odasındaki masanın üzerinde bulunan kemanın yayını sessizce alarak köşkten ayrılmış.

Köşkte yaşayanlar kemanın yanına gelerek müzik çalmasını istemiş ama yayı olmayan keman da artık bir şey çalamamış. Köşkte yaşayanlar bu duruma üzölmüş. Cadı yaptığı kötöülöklere sevinerek ormanın içinde bulunan taştan duvarları ve tahta kapısı olan oduncunun kulübesine girerek dolabın içindeki davulu çıkarmış ve tokmağını alarak sessizce kulübeden ayrılmış. Oduncu, davulu çalmak istemiş ama tokmağı olmayan davulda artık bir şey çalamamış. Cadı daha sonra gitar, flüt, arp mızıkının da bulunduğu evlere girerek gizlice hepsinden birer parça alarak onlarında çalınmasını engellemiş.

Köyde çalgıların sesi susmuş. Ama halk bunlara rağmen şarkı söylemeye devam etmiş. Çalgıları susturan cadı, insanların sesini susturmak istemiş. Bunun için evine gidip büyük siyah kazanında sesleri kısan büyü hazırlamış. Büyünün dumanları tüm köyü kaplamış. Bu dumanı soluyan köy halkının sesi kısılmış ve şarkı söyleyemez olmuş. Müziksiz köyde artık dans edilemez olmuş ve herkes çok mutsuzmuş. Cadı bu duruma çok sevinmiş.

Köy halkı nasıl çözüm bulacağını bilmiyormuş. Ama cadının unuttuğı bir piyano varmış. Piyanonun sahibi kızıl saçlı çilli çocuk, köydeki

duruma çok üzülerək köyün eski haline gelmesi için dedesinden kalan piyanoyu tamir etmek istemiş. Küçük çocuk tozlu odadan piyanoyu çıkarmış ve tozunu silmiş, çıkan tuşlarını yerine takmış ve yeniden boyamış. Piyano çok güzel olmuş ama çocuk piyano çalmayı bilmiyormuş. Bu duruma çok üzülmüş ve ağlamaya başlamış. Çocuğun gözyaşları piyanonun tuşlarına damladıkça sihirli piyanodan sesler çıkmaya başlamış ve çocuk piyanosunun sihirli olduğunu görmüş, çok sevinmiş. Piyanonun sesi giderek yükselmiş ve halkın üzerindeki büyü bozulmaya başlamış.

Köy halkı konuşmaya başlamış. Piyano sesinin olduğu eve doğru giderek sihirli piyanoya neden köyün eskisi gibi olmadığını sormuşlar. Piyano onlara cadının yaptıklarını müzikle anlatmış. Köyde yaşayanlar cadıya çok sinirlenmiş. Cadının yaşadığı yere giderek çalgıların parçalarını almışlar ve cadı bir daha kötülük yapmasın diye köyden kovmuşlar. Artık tüm müzik çalgıları eskisi gibi çalmaya başlamış. Köyde tekrar dans edilmeye, şarkılar söylenmeye başlamış. Köy halkı artık daha mutlu ve huzuruymuş.

SİHİRLİ SU

Tuğçe YAVUZ

Gayrı pabucunu bırakıp kaçan kaçana! Kanadını kaldırıp uçan uçana! Bir varmış bir yokmuş, çok uzak diyarlarda kuşların yaşadığı küçük bir orman varmış. Bu ormanda yalnızca kuşlar yaşadığı için; ismine Kuş Cenneti derlermiş. Bir de Alacakarga varmış. Fakat bu kargayı diğer kuşlar aralarına almazlarmış, bu duruma çok üzülen Alacakarga kuşların onu neden istemediklerini sormak için yanlarına gittiğinde kuşlar "Yine mi sen geldin!" diyerek kargaya kızarlar.

Ormanda bir yarışma düzenlenmiş ve sesi güzel olan tüm kuşlar bu yarışmaya katılmış. Alacakarga: "Bende katılmak istiyorum neden beni aranızda almıyorsunuz ? Bende sizin kadar güzel şarkı söyleyebilirim." demiş ve başlamış söylemeye diğer kuşlar gülerek alay etmişler. "Senin sesin çok kalın ve çirkin sen bu yarışmaya katılamazsın." demişler.

Karga kuşların tepkisinden sonra çok üzülmüş ve ormandan gitmeye karar vermiş, yüksek ağaçların arasından süzülerek uçarken çok yorulduğunu ve susadığını hissetmiş ırmağın kenarına inip suda yansımalarını görünce çirkin olduğum için mi sesim çok kötü diye ağlamaya başlamış. Gözünden süzülen bir damla gözyaşıyla su parlak mı parlak bir hale gelmiş Alacakarga ne olduğunu anlayamamış, bir yudum su içmiş ve Alacakarga'ya bir şeyler olmuş kendi kendine şarkı söylemeye başlamış. Söyledikçe mutlu olmuş çünkü sesi çok güzelmiş ve tüm ormanda yankılanıyormuş. Yarışmayı düzenleyen papağanın dikkatini çekmiş ve sesin kime ait olduğunu aramak için ormanda daldan dala uçarken bir de ne görsün bu güzel sesin sahibi bizim Alacakargaymış.

Büyük şaşkınlık içinde Alacakarga'nın yanına giderek sesini çok beğendiğini ve yarışmaya katılabileceğini söyleyince çok sevinmiş, yarışma günü geldiğinde bütün kuşlar sırayla şarkısını söylemiş ve sıra bizim Alacakarga'ya gelmiş. Sahneye çıktığında kargayla alay eden kuşlar şaşkınlık içinde bakakalmışlar. Yarışmanın sonunda Alacakarga birinci olmuş ormandaki diğer kuşlar yanına gelerek: "Sana haksızlık yaptık, senin sesinin bu kadar güzel olduğunu düşünememiştik." diyerek Alacakargadan özür dilemişler ve o günden sonra Alacakarga diğer arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmiş.

SİHİRLİ TOKA

İpek ÇINAR

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde Melis adında bir kız varmış. Melis bir gün çok mutluymuş ve o günde onun doğum günüyümüş. Annesi ile birlikte pastayı, içecekleri ve kurabiyeleri hazırlamış. Daha sonra arkadaşları birer birer gelmiş. Arkadaşlarının hepsi de bu yapılan şeylerden hoşnut kalmışlar. Müzik açıp dinlemişler, oynamışlar ve dans etmişler. Sıra hediyelere gelince arkadaşlarının hepsi de hediyelerini vermişler. Selma adındaki kız arkadaşı ona bir taç toka vermiş.

Melis'e demiş ki:

— Melis, canım arkadaşım, kusura bakma sana düzgün bir şey alamadım.

Melis ise:

— Ne demek Selma... Ben seni hediye getir diye çağırmadım buraya; eğlen diye çağırdım.

Fakat tokat deyip geçmeyelim ki, bu tokayı ne zaman takınırsam senin vücudunu sihir kaplıyormuş. Tabi bundan Melis'in haberi yokmuş.

Melis hediyelerine bakarken tokayı almış ve saçlarına takmış. Aynanın karşısına geçmiş ve tokenin saçlarında nasıl durduğuna bakmış. Tam yatağının üzerine oturacakken bir ses gelmiş. Melis sesin nerden geldiğini anlayamamış tabi. Sonra saçındaki toka demiş ki:

— Melis, benim saçında ki toka.

Melis neler olduğunu anlayamadığı için biraz korkmuş ve bayılmış. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Melis hemen ayılmış.

Saçında ki toka:

— Melis korkma. Ben sihirliyim. Sen ne istersen anında yaparım.

Melis:

— Korkmamak elde değil.

Toka:

— Ben senden özür dilerim. Ayrıca sen beni saçına taktığında vücudunun her yeri sihir etkisinde kalır.

Melis:

— Sen şimdi ben ne istersem yapacak mısın yani?

Toka:

— Evet.

Melis:

— Öyleyse beni bir tane köpek barınağına götür.

Tam o anda kendini köpek barınağında bulmuş. Melis köpekleri çok severmiş. Sonra barınağın sahibiyle görüşmeye karar vermiş. Barınağın sahibi yaşlı bir amcaymış. Onunla görüşmüş ve şu bilgileri elde etmiş; barınakta köpekler için fazla yer yokmuş, köpeklerin maması yokmuş.

Bunun üzerine Melis hemen tokaya:

— Eve gidelim. Eve gelmişler.

Melis tokaya demiş ki:

— Annemlerden habersiz o barınağına yardımda bulunmalıyız, bunun için neler yapabiliriz?

Toka:

— Beni takınca sihir gücün var ya onu kullansana.

Bundaki amacı köpeklere yardım etmekmiş. Melis hafta da bir bu sihirli toka sayesinde barınaktaki köpeklere mama ve köpek kulübesi getiriyormuş. Fakat bunun sihirli toka sayesinde olduğunu kimseye söylemiyormuş. Her hafta köpek sayıları da artıyormuş. En sonunda ise bu barınak dünyanın en büyük barınağı olmuş. Bir toka sayesinde neler olurmuş neler. Yeter ki insanın içinden iyilik gelsin. Çocuklar sihriniz olmasa bile sizde yardımda bulununuz.

SU VE ATEŞ Zehra ÖZKUL

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Buzlar Ülkesinde bir Ateş Perisi yaşarmış. Bembeyaz teni ve kıpkırmızı saçlarıyla olan güzelliği dillere destanmış. Fakat bu Ateş Perisi'nin kaderi o kadar güzel değilmiş. Yıllar önce kötü kalpli bir cadı tarafından büyü yapılan bedeni ateş saçıyormuş. Bu yüzden ki doğar doğmaz, babası ona ateşini dışarı çıkarmayacak bir şato yaptırmış. Etrafındaki herkesi yakabilecek bir ateşe sahip olduğu için, kimseyle görüşmeyen Ateş Perisi'nin günleri oldukça sıkıcı geçiyormuş. Bu görkemli şatodan asla çıkamayacağını biliyormuş. Çünkü çıktığı an ateşi Buzlar Ülkesini eritmeye yetermiş. Eğer isterse bu koca ülkeyi yok edip, tek başına yaşayabilirmiş. Fakat ateş perisi, bencil olamayacak kadar iyi kalpliymiş. Bu Ateş Perisi'nin bir de kız kardeşi varmış. Ablasının güzelliğini kıskanıyor, herkesin onu hayran bir şekilde dilden dile anlatmasına tahammül edemiyormuş. En önemlisi de bu küçük kız ablasının neden hiç oradan çıkmadığını merak ediyormuş.

Yine günlerden bir gün ablasının yaşadığı şatonun önüne gelmiş. Ama bu sefer elinde bir de küçük anahtar varmış. Anahtarı bir hırsıyla kapı deliğine yerleştirip kapıyı açtığı anda Buzlar Ülkesi'nde çatırdamalar meydana gelmiş. Buzlar, Ateş Perisi'nin sıcaklığı karşısında çözülerek erimeye başlamış. Kötü kalpli kız kardeşi hemencecik pişman olmuş bu yaptığına. İşte olmuş olmasına ama çoktan iş işten geçmiş. Buzlar Ülkesi saniyeler içerisinde suya dönüşmüş bile. Ateş Perisi'nden başka kimse kalmamış.

Ateş perisi, hıçkırıklara boğularak ağlamaya başlamış. Gözyaşları bir bir sulara karışırken, bir damlanın ateşiyle yanarak buharlaştığını görmüş. Ve tam o sırada gözyaşının düşüp buharlaştığı yerde biri belirmiş. Mavi renkteymiş ve tıpkı bir su damlacığına benziyormuş.

"Ateş Perisi, üzüntünüz beni kül ederek bir su damlacığına dönüştürdü. Ben bir Su Perisiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ateş Perisi şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Su perisi, Ateş Perisi'nin duyduğu güzelliğine bir de gözleriyle şahit olmuş.

"Ben Buzlar Ülkesi'nde bir şatoda yaşıyordum. Sıcaklığıma dayanamayan buzlar eridi ve ülkem yok oldu." dedikten sonra tekrardan sarsılarak ağlamaya başlamış. O ağladıkça, suya dönen Buzlar Ülkesi'nde küçük küçük su perileri meydana geliyormuş.

"Lütfen ağlamayın. Ülkenizi eski hâline getirebiliriz." Bunu duyan Ateş Perisi heyecanla konuşmaya başlamış.

"Gerçekten mi?" Su Perisi, Ateş Perisi'nin heyecanına ortak olarak gülümsemiş.

"Evet. Ama bunun için, sizin de yardımınız gerekiyor. Eğer büyük bir fırtına çıkarmayı başarabilerseniz, birer su damlacığından ibaret olan biz Su Perileri, birer buz kütesine dönüşürüz." Ateş Perisi bir an bile düşünmeden bu teklifi kabul etmiş. Çünkü ülkesinin geri gelmesini istiyormuş. Yalnız bir sorun varmış, o da Ateş Perisi nasıl fırtına çıkaracağını bilmiyormuş. Durmuş ve düşünmüş. O anda aklına bir fikir gelmiş. Eğer gözyaşları birer su damlasına dönüştüyse, belki siniri de bir fırtınaya dönüştürebilirmiş. Bir an bile düşünmeden sinirlenmiş, sinirlenmiş ta ki fırtınanın Su Perilerini oradan oraya savurduğunu görene kadar.

Günler birbirini kovalarken, Ateş Perisi'nin sıcaklığında buharlaşarak Su Perisine dönüşen damlacıklar, birer kalın buz kütesi hâlini almaya başlamış. Neredeyse tüm su, buza dönüştüğünde Ateş Perisi artık eskisi kadar sıcak olmadığını fark etmiş. Kendine baktığında tıpkı bir ateş gibi yanmadığını da görmüş. Şu an o da tıpkı diğer insanlar gibi gözüküyormuş. Sevinçle hopyayı zıplamaya başlamış, derken Buzlar Ülkesi orada yaşayan insanlarla dolup taşmış. Ateş Perisi'nde olan büyü, Su Perisi ile karşı karşıya geldiği için çoktan bozulmuş. Böylece, vakti zamanında bu büyüyü yapan kötü kalpli cadı da büyüsü bozulduğu için başka bir ülkeye sürgün edilmiş. Ateş Perisi ailesine kavuştuğunda sınıksız sarılmış onlara. Kız kardeşi mahcubiyetle kafasını eğmiş.

"Ablacığım özür dilerim. Yaptıklarım için çok pişmanım. Anne babamın sözünü dinlemeliydim." demiş üzgün bir sesle. Gerçekten de pişmanmış.

Ateş Perisi hemencecik kız kardeşini affetmiş. Çünkü kötü kalplerin ancak ve ancak sevgiyle iyileştirilebileceğini çok iyi biliyormuş. O günden sonra Buzlar Ülkesi'nde her şey yoluna girmiş. Ateş perisi, normal bir insana dönüştüğü için ülkesinin yakışıklı olan Buz Prensi'yle evlenmiş. Buzlar Ülkesi'nde kırk gün kırk gece düğün yapmışlar. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

TULPAR İLE BULUT 'UN UZAY MACERASI

Yasemin AYDOĞAN

Bir varmış bir yokmuş, köyün birinde Bulut adında bir çocuk yaşarmış. Bulut'un Tulpar adında uçan bir atı varmış. Tulpar ile Bulut birlikte gezer dururlarmış. Yine bir gün Bulut oturmuş gökyüzünü izlerken Tulpar'ın sesiyle irkilmiş: "Var mısın bir uzay turuna çıkalım?" Bulut: "Çok isterim." diye cevaplamış Tulpar'ın sorusunu. Hadi atla öyleyse demiş Tulpar. Bulut atladığı gibi Tulpar'ın sırtına gökyüzüne yükselmişler.

Atmosferden çıkarken Dünya Tulpar ve Bulut 'a el sallamış ve gecikmemelerini tembihlemiş. İki arkadaş gülümseyerek el sallamış ve eklemişler: "Gecikmeyiz merak etme!" Ve yükselmiş yükselmişler.

İki arkadaş önce tatlı tatlı gülümseyen Güneş'i görmüş. Onun hemen yanında sıcaktan şikâyet eden Merkür'e selam verip ilerlemişler. Sıcağa aldırmandan güneşlenen Venüs'ün yanına gelmişler. Bulut Venüs'e seslenmiş: "Hey sana neden Çoban Yıldızı diyorlar?" Venüs cevaplamış: "Çünkü çobanlar sürüyü köye götürme zamanının geldiğini beni gördüklerinde anlarlar." Bulut: "Bilmiyordum teşekkür ederim." diye karşılık vermiş ve Venüs'ün yanından ayrılıp yollarına devam etmişler.

Ev sahipleri Dünya'nın yanından gülümseyerek geçip ilerdeki kızıl ışığa doğru ilerlemişler. Bulut: "Bu her gece izlediğimiz Mars olmalı." demiş. Tulpar onaylamış ve gidip Mars'a selam vermişler. İki arkadaş gözlerini ovuşturarak karşılayan Mars: "Şu dinmeyen kum fırtınaları gözlerimi çok acıtıyor." demiş. İki arkadaş Mars'a geçmiş olsun dileyip renginin neden kızıl olduğunu sormuşlar. Mars: "Çünkü yapımda fazla miktarda demir var." diyerek cevaplamış. Marsa teşekkür eden Tulpar ile Bulut yollarına devam etmişler.

Güneş sisteminin en büyük gezegeni olan Jüpiter'in yanından geçerken şaşkınlıklarını gizleyememişler. Çünkü bu gezegen Dünya'nın en az bin katı büyüklüğündeymiş. Şaşkınlıkla ilerlerken kocaman halkaları olan Satürn'ün yanına gelmişler. Çoğunluğu buzdan oluşan bu halkalarda kaymak istemiş iki arkadaş. Satürn dikkat etmelerini söyleyip izin vermiş. Neşe içinde kaymaya başlayan Tulpar ile Bulut hızlarını alamayıp bir sonraki gezegen Uranüs'e savrulmuşlar. Uranüs Satürn'ün halkalarından da soğuk ve kayganmış. Ve titreyerek uzaklaşmışlar bu soğuk gezegenden de. Sırada güneş sisteminin son gezegeni Neptün varmış. Neptün masmavi rengiyle Dünya'yı andırıyormuş uzaktan. Yaklaşınca da en az Uranüs kadar soğuk olduğunu fark etmişler.

Ve Tulpar dönüş zamanının geldiğini söylemiş Bulut'a. O sırada büyülenmişçesine etrafı izleyen Bulut: "Hey şuraya bak!" diyerek cüce gezegenlerin ve daha binlerce cismin hatta kuyruklu yıldızların olduğu Kuiper Kuşağı'nı göstermiş Tulpar'a. Eski gezegen Plüton da oradaymış. Bir süre daha bu manzarayı izleyen iki arkadaş dönmek üzere yola koyulmuşlar. Dönüş yolunda göremediği ve belki de hiç göremeyeceği diğer milyonlarca gök cismini düşünerek uykulu gözlerle sonsuz evreni seyre dalmış Bulut.

Nihayet vardıklarında uyuyakalan Dünya'nın atmosferini sessizce geçip köylerine yönelmişler. Evlerine gelen iki arkadaş bu küçük uzay macerasında yorgun düştüklerinden hemencecik uyuyakalmış.

YARAMAZ TAVŞANCIK

Doğukan KARTAL

Masal masal mat atar, iki tilki ok satar. Bindim deve boynuna, gittim Halep yoluna. Halep yolu gül Pazar, içinde tilki gezer. Tilki beni korkuttu, kulağını burkuttu. Çık çıkalım çardağa, ok atalım ördeğe, ördek başını kaldırmış, velvelesin saldırmış. Velvelesi dizinde gönlü vezir kızında. Vezir kızı bal kaynatır; içinde kaş oynatır.

Bir varmış bir yokmuş uzun yıllar önce anne oğul iki tavşan evlerinde otururken küçük tavşan annesine : “Anne ben gidip komşumuzun bahçesinden onlara görünmeden birkaç tane havuç alıp geleceğim.” demiş. Annesi buna izin vermemiş karşı çıkmış bakalım annesi küçük yavrusuna ne demiş: “Hayır tavşancık, eğer çok canın çektiyse git onlardan iste onlar zaten sana verirler; niye habersiz almak istiyorsun?” demiş. Tavşancık bunun daha zevkli olduğunu düşünüyormuş ama aslında yaptığının çok yanlış bir şey olduğunu farkında değilmiş. Annesine böyle hissettiğini söyleyince annesi hemen bu isteği içinden atması gerektiğini ve hayatında hiçbir zaman böyle bir şey yapmaması gerektiğini söylemiş. Küçük yaramaz tavşancık, annesinin bu sözünü pek dikkate almamış ve akşam olunca gidip birkaç tane havuç almış. İlk gün bahçedeki havuçların eksildiğinden hiç kimsenin haberi olmamış.

Yaramaz tavşancık, ikinci gün gidip bahçeden tekrar gizlice havuç aldığı evin sahibine yakalanmış. Ev sahibi, tavşancığın bir daha böyle bir şey yapmaması için onu ormanın aslan kralına götürmüştü. Ev sahibi olan biteni ve küçük tavşancığı niye huzura çıkardığını anlatınca aslan kral, buna bir çözüm bulmuş ama tavşancığın annesinin de yanında olması gerekiyormuş. Annesi de gelince aslan kral tavşancığı korkutmak için kararım:

“Yaramaz tavşancığı bir haftalığına korunaksız ve insanlarla dolu bir yer olan ormanın dışına atıyorum. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsa onu bir daha ormana girmemek üzere atarım.” demiş. Tavşancığın annesi bunun sadece bir oyun olduğunu biliyor ama yavrusunu korkutmak için kenarda ağlamış numarası yapıyormuş. Tavşancık, orman dışının çok tehlikeli olduğunu biliyormuş. O da ağlamaya ve kraldan özür dilemeye başlamış. Kral; hayır kabul etmem, deyince tavşancık daha çok özür dilemiş komşudan ve kraldan.

Kral sormuş:

— Bir daha birisine ait olan herhangi bir şeyi izinsiz alacak mısın?

Tavşancık:

— Hayır kralım.

Kral:

— O zaman seni affettim ama bir daha böyle bir şey yaparsan seni hemen ormandan atarım.

Tavşancık, bu duruma çok sevinmiş ve krala binlerce teşekkür etmiş. Annesinin sözünü dinlemediği için çok pişman olmuş. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vermiş ve ömür boyu dürüst bir şekilde yaşamış. Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyana, biri o karaktere, biri de yazarın başına. Hadi kalın sağlıcakla.

ZENGİN CÜCE

Gamze BIYIKOĞLU

Zengin Cüce her gece aç yattı, Zengin Cüce'nin karnı zil çaldı. Ah zavallı Zengin Cüce kar etmiyor hiçbir çaba Zengin Cüce her gece aç kaldı. Bu hikâye Zengin Cüce'nin hikâyesidir...

Bir tane hem ukala hem kendini beğenmiş hem de zengin bir cüce varmış. Bu cücenin evinin yanında büyük bir orman varmış. Bir gün evine giderken bu ormanda kayboluvermiş. Cebinde bir sürü para varmış ama bu paralar ormanda hiçbir işe yaramamış. Çünkü karnı açmış ama etrafta yiyebileceği veya parayla alabileceği hiçbir şey yokmuş. Böylece saatler geçmiş, zengin cüce gittikçe daha çok acıkmaya başlamış ve yorulmuş. Ayrıca hava da kararmaya başlamış ve zengin cüce böylece ormanda uyumaya karar vermiş. Bir ağacın dibine kıvrılıp uyuyuvermiş. Birkaç saat sonra ağaçtaki baykuşların kendi aralarında konuştuklarını duymaya başlamış.

Zengin Cüce bu duruma çok şaşırılmış ve onlara kulak vermiş. Kuşlar kendi aralarında sihirli ormandan ve ormandaki cadıdan bahsediyormuş. Cüce hemen gözlerini açmış ve kuşlara bakmış. Gerçekten de konuşan, kuşlanmış... Kuşlara hemen seslenmiş:

– Hey kuşlar ben kayboldum, burası neresi? Çok açım hemen eve gitmem gerekli. demiş.

Kuşlar fark edildiklerini anlayıp uçuvermişler. Sonra cüce kendi kendine demiş ki: “Galiba rüya gördüm.” Hemen tekrar yatıp uyumuş. Uyandığında güneş çoktan tepedeymiş. Bir de ne görsün! Kucağına iki tane sincap ve zengin cücenin cebindeki altınları çalmaya çalışıyorlarmış.

Zengin Cüce şok içinde ayağa kalkmış ve sincabın birini eliyle yakalamış. Telaşla “Ne yapıyorsunuz?” diye sormuş.

– Mmm şey, hiçbir şey sadece bir parıltı gördük. demiş sincap.

Zengin Cüce aslında cevap geleceğini düşünerek sormadığı için şaşırarak: “Sen konuşuyor musun?” demiş. Sincap gülererek: “Beni bırakırsan konuşurum.” demiş. Zengin Cüce ise sincabı yere bırakarak: “Peki söyle bakalım, burası neresi ve nasıl yemek bulabilirim?” demiş. Sincap elindeki altını arkasına saklayarak:

“Ağabeyciğim ben buraların yabancıyım. Bana bir şey sorma.” demiş.

Zengin Cüce sincabı tekrar yakalamış ve: “Eğer o arkana sakladığın altını istiyorsan, söyle bana neredeyim ben?” demiş.

,Sincap: “Tamam ağabeyciğim yanlış anladın sen beni, ben rota olarak bir şey bilmiyorum dedim. Yoksa bilmez miyim hiç?” demiş. Sonra da demiş ki: “Burası sihirli ormandır. Buraya giren herkes birbirinin dilinden anlar. Çünkü Burada yaşayan bir cadı var. Burada yaşayan tüm canlılara sihir yaptı ve onun konuşmasını istediği herkes konuşabiliyor. Ben de onlardan biriyim. Yemek konusuna gelecek olursak valla ben o konuda bir şey bilmem ama ormanın derinlerinde yıllardır bu ormanda yaşayan bilge bir ağaç vardır. Eğer onu bulursan o sana yardımcı olur.” demiş.

Cüce sincaba şöyle bir bakmış ve söylediklerine ikna olmuş. “Peki demiş o halde, gidebilirsin.” Zengin Cüce ormanın derinliklerine inmeye karar vermiş. Yürümüş, yürümüş, yürümüş... Her yer birbirine benziyormuş. Belki de kendi etrafımda dönüyordum, diye düşünmüş. Derken hava kararmış ve bir ağacın dibinde dinlenmeye karar vermiş. Bugün ikinci gün çok acıktım galiba öleceğim demiş kendi kendine ve altında yattığı ağaç kıpırdamaya başlamış. Cüce hemen ayaklanıp meyveye uzanmış.

Ağaç dalını hemen yukarı çekip “hoop!” demiş: “Kimsin? Nesin? Neyin nesisin? Ne cüretle dalıma uzanırsın?” Cüce: “Asıl sen kimsin?” demiş. O kadar acıkmış ki siniri tepesine çıkmış. “Ver şu meyveyi öldüm açlıktan! Ben ormanın dışındaki evde yaşayan Zengin Cüceyim.” demiş. “Sen nasıl bir ağaçsın ki meyveni benden sakınıyorsun?”

Ağaç: “Ha ha hah güleyim bari zenginmiş! Senin paran buralarda geçmez aslanım. Burada en ulu en yüce ağaç benim; ben doyurursam doyarsın, ben izin verirsem bu ormandan çıkarsın, ben izin verirsem ancak!” demiş, şiddetle!

Zengin Cüce birden sinirli tavrını bırakıp ağlamaya başlamış. “Tamam, o zaman, lütfen bir tanecik meyve yememe izin ver açlıktan öleceğim. Ne olursun, yalvarırım Bilge Ağaç.” demiş. Bilge Ağaç kibrini bir kenara bırakan Zengin Cüce’nin haline acımış ve demiş ki: “Eğer cebindeki bütün altınları bana verirsen, bir tane meyve yemene izin veririm ve buradan çıkış yolunu sana öğretebilirim.” demiş.

Cüce o kadar acıkmış ki hemen ceplerini boşaltıp teklifi kabul etmiş ve ağaçtan bir tane meyve düşürmüş yere. Cüce o meyveyi yerken o kadar mutlu olmuş o meyve ona o kadar güzel ve o kadar tatlı gelmiş ki; sanki hayatında ilk kez yemek yemenin anlamını anlamış. Sanki dünyalar onun olmuş ve parayı hiç gözü görmemiş.

Meyvesini bitirince ağaca demiş ki: “Eee hani bana yolu tarif edecektin?” Bilge Ağaç; “Sakin ol Zengin Cüce” demiş. “Meyveni bitirdiysen yat uyu, sabahleyin yola çıkarsın. Sana söz veriyorum, yarın sana gidebileceğin yolu göstereceğim.”

Zengin Cüce: “Tamam.” demiş ve uykuya dalmış. Zengin Cüce öyle güzel bir uyku çekmiş ki uyandığında vakit öğleyi çoktan geçmiş. Hemen kalkıp ağaca dönerek: “Ey Bilge Ağaç hadi bana yolu göster de yoluma gideyim. Yardımların için sağ ol.” demiş.

Bilge Ağaç; “Bu söylediğimi iyi dinle, benim meyvemın etkisi bir gündür. Yirmi dört saatin vardı, yarısı çoktan geçti. Hemen evine gitmelisin. Sola dön ve yaklaşık yüz adım sonra incecik akan bir ırmağ göreceksin. Bu ırmağı takip etmelisin ve bu ırmağın boyunca yürürken asla bu ırmaktan bir şey alıp yeme!” demiş. Zengin Cüce ağaca minnettarlığını ve teşekkürünü iletip hızla yoluna koyulmuş.

Yüz adım sonrasında yere bakmış ve gerçekten de ince bir ırmağ varmış. Cüce bu ırmağı takip etmeye başlamış. Gün iyice ağarmaya başlamış ve yediği meyvenin üzerinden yirmi dört saat geçer geçmez öyle bir acıkmış ki sanki diğer iki günde çok daha tokmuş. Sonra ağacın uyarısını unutmuş ve gözleri ırmakta yiyecek aramaya başlamış. Irmakta bir balık görmüş ve hemen elini uzatıp balığı yakalamış. Cüce balığı tam ısıracaktken bir de ne görsün! Balığın şekli değişmeye başlamış ve birden denizkızına dönüşüvermiş.

Küçük denizkızı seslenmiş; “Aman ha küçük insan beni sakın yeme yoksa zehirlenirsin.” Cüce, kızı bir taşın üzerine bırakmış ve sormuş: “Sen kimsin?”

“Ben bu ormanın denizkızıyım. Suda balığa, karada denizkızına dönüşürüm. Bu ormandaki tüm balıklar benim gibidir. Bizi asla yememelisin! Aç mısın? Derdin nedir? Söyle bakalım gecenin bir vaktinde ne arıyorsun ırmakta?”

Zengin Cüce: “Evime gidiyorum. Bilge Ağaç bana bu ırmağı takip etmemi söyledi. Onun için buradan gidiyorum ama şu an çok acıktım. Ben bu ormanın dışında bulunan büyük evdeki Zengin Cüce’yim. Aslında herkes beni tanırdı. Fakat şimdi kayboldum ve burada beni tanıyan hiç kimse yok. Sen de bilir misin Bilge Ağaç gibi buraları? Acaba evime yaklaşmış olabilir miyim?” diye sormuş.

“Mmm şey ben pek bilmem ama ırmağın ucundaki ev buraların en büyük cadısının evidir. Hepimizi o dönüştürdüğü için onun evini biliyorum. Acaba sen ırmağın ters yönünden mi takip ettin?” diye sormuş.

Cüce düşünmüş ve demiş ki: “Öyle olabilir, gerçekten emin değilim ama artık geriye dönemem. Iрмаğın bu ucuna gitmem gerekli. Hangi eve çıkarsa çıksın gitmeliyim. Zaten çok da uykum geldi ve acıktım. Geri dönersem açlıktan ölürüm.”

Cüce yürümeye devam etmiş ve gerçekten de ırmağın ucunda bir kulübe varmış. Bu ev kendi evine hiç de benzemiyormuş. Hemen evin yanına gitmiş ve camından içeri bakmış. İçerden nefis kokular yayılıyormuş. Hemen kapıyı tıklatmış. Hava aydınlanmaya başlıyormuş ve evde kim varsa şu anda uyuyordur, diye düşünmüş. Derken kapıyı yaşlı bir cadı açmış. Cadı sanki onu tanıyor gibiymiş ve: “Hoş geldin” demiş. İçeriye davet etmiş. Cüce buna çok sevinerek: “Biraz uyuyabilir miyim?” demiş. “Tabii neden olmasın!” demiş cadı.

Zengin Cüce kafasını yastığa koyar koymaz uykuya dalmış ve sabah uyandığında bir bakmış ki cadı başında bekliyor. Cüce birden korkmuş ve yataktan sıçramış. “Teşekkür ederim ben gitmeliyim.” demiş telaşla. Cadı: “Korkma benden ey yolcu! Nereye gidiyorsun? Bu orman benim evimdir sen nereye gidersen git ben seni görürüm ve gezdiğin yerleri, yediğin konuştuğun şeyleri bilirim.” demiş. Cüce sormuş; “Bilge Ağaç gibi mi?” Cadı gülerek cevaplamış: “Ben bu ormanın en güçlü cadısıyım. O, benim büyüm sayesinde ormana sahip çıkan bir nöbetçidir. Yani ben ondan çok daha bilgeyim. Emin olabilirsin.” demiş.

Zengin Cüce: “Peki bana yardım edebilir misin Cadı Teyze?” demiş. “Evime gitmeliyim ve çok açım eğer bana evimi gösterir ve karnımı doyurursan, sana çok ama çok para verebilirim.” demiş. Cadı cevaben: “Öncelikle karnını doyuralım ama karşılığında tüm servetini isterim. Evini de bensiz asla bulamazsın. Bu nedenle bu ormandan çıkabilmen için çok daha büyük bir fedakârlık yapman gerekecek.” demiş. “Nedir bu fedakârlık?” demiş Zengin Cüce. Cadı: “Bu fedakârlık senin on yılın.” demiş. “Eğer on yıl boyunca bana hizmet edersen, her işimde yardımcım olursan on yılın sonunda seni özgür bırakır, sana evinin yolunu gösteririm.” demiş.

Zengin Cüce bu teklifi etraflıca düşünmüş. Cadının ona büyü yapabileceği ihtimalinden korktuğu için ve şimdi hem açlık çektiği hem de evine gidemediği için teklifi kabul etmek mecburiyetinde kalmış. Böylece cüce karnını doyurmuş ve o cadının hizmetine girmiş. Cadının yaptığı büyüleri yavaşça öğrenmeye başlamış. Fakat yıllarca cadının hiçbir şeyi paraya çeviremediğini fark etmiş. Her türlü sihri yapabiliyormuş. Ama herhangi bir şeyi para ya da altına çeviremiyormuş. Zaten zamanla Zengin Cüce'nin serveti de bitme noktasına gelmiş.

Zengin Cüce cadıdan öğrendiği sihirlerden birini kendi kendine denemeye başlamış. Sihirli sözcükleri onlarca kez tekrarladıktan sonra, nihayet bir taşı bir çiçeğe dönüştürmeyi başarmış. Zengin Cüce böyle bir şeyi başarabilmesine o kadar sevinmiş ki bunu başka taşlar ve hatta canlılar üzerinde de denemeye başlamış.

Günün birinde yerdeki çakıl taşlarından birine sihir yapmış ve taş altına dönüşüvermiş. Zengin Cüce çok şaşırılmış ve sihri tekrar tekrar denemiş. Her seferinde de başarmış. Bu altınları cebine atmış. Bir de kafasını kaldırmış ki cadının onu izlediğini fark etmiş. Cadı hiddetlenmiş: “Sana bir şans vermiştim, sense altınlarını benden saklıyorsun! Bunu nasıl yaparsın, nankör!” demiş.

Cüce ise aslında ona bu sihri öğretmek istemese de cadının ona bir şey yapmasından korktuğu için ona her şeyi anlatmış. Servetinin o kadar olduğunu ve yanlışlıkla bu sihri fark ettiğini söylemiş. Hemen cadıya sihri öğretmeye başlamış. Ama cadı defalarca aynı sihri denese de yerdeki çakıl taşları her seferinde kömüre dönüşmüş. Cadı bu duruma çok sinirlenmiş ve cüceyi bir mahzene hapsedmiş. Sürekli ondan altın istiyormuş. Ormanın neredeyse yarısını altına çevirmiş cüce. Ama cadının gözü bir türlü doymamış. En sonunda cüce dayanamamış ve bir plan yapmış.

Bir gün cadı yine altına çevirmesi için ona bir kurbağa getirmiş. Cüce sihirli kelimeleri kurbağaya değil, cadıya bakarak söyleyince cadı altına dönüşmüş ve ormandaki bütün sihir yok olmuş. Altına dönüşen ağaçlar, kayalar, sular ve canlıların hepsi eski haline dönüşmüş. Hatta eskiden konuşan hayvanlar konuşmaz olmuş, denizkızları yine balık olmuş, Bilge Ağaç bile artık tekrar sıradan ve ormanın en yaşlı ağacı olmuş. Nihayet cüce bu ormandan çıkabileceğini çünkü eskisi gibi sonsuzluğa uzanan bu sihirli orman artık normal bir ormanmış. Cücenin tutulduğu mahzen kayboluvermiş ve normal bir eve dönüşmüş. Cüce etrafına bir de bakmış ki kendi evinde...

Cüce donakalmış ve evini o kadar özlediğini fark etmiş ki mutluluktan ağlamaya başlamış. Kendine gelince altına dönüşen cadıyı evin kapısının önüne taşımış. O artık güzel bir kapı süsü, güzel bir heykelmiş.

Cüce yavaş yavaş yaşadıklarının etkisinden kurtulup eski hayatına devam etmiş. Ama artık öyle kibirli, ukala ve kendini beğenmiş birisi değilmiş. En önemlisi de artık her şeye maddi bir değer biçen, paraya düşkün bir insan olmayı bırakmış. Artık herkese yardım eden, insanlığın ve sevginin kıymetini bilen iyi bir insan olmaya karar vermiş.

Bu arada altına dönüştürme sihrini de o günden sonra hiç yapmamış. Çünkü çalışarak emeğinin karşılığını almak istemiş. O günden sonra ormanda başına gelenleri kimseye anlatmamış. Kapısındaki altın heykelse ona yaşadıklarının bir rüya olmadığını hatırlatıyormuş.